

KERRIGAN Odplata

Název: John Kerrigan

Autor: Odplata

Nakladatelství: Baronet, Praha 2004

Stav: od nakladatele

Tato kniha pochází z Knihovny digitálních dokumentů.

Slouží pouze pro potřeby těžce zrakově postižených.

Doplňující informace naleznete v příloženém souboru.

* * *

"Oko za oko, zub za zub."

Bible

Záznam z jednání Kongresu Spojených států amerických ze dne 21. dubna 1996

DOMNĚLÁ ŠVÝCARSKÁ KOLABORACE S NACISTY A PAŠOVÁNÍ MAJETKU

ZVÁLEČNÉ KOŘISTI DO ARGENTINY.

Hovoří senátor D'Amato: "Pane prezidente, rád bych dnes otevřel diskusi o problému, který mne stále znepokojuje, totiž o ro-li, kterou sehrály švýcarské banky za druhé světové války. Stále totiž zadržují majetek Židů a dalších osob perzekuovaných nacistickým režimem.

Dokument ministerstva zahraničí nazvaný Nacis-tický a fašistický kapitál v Latinské Americe, dato-vaný 28. března 1945, nalezený v Národním archí-vu, odhaluje detaily infiltrace nacistického kapitálu do Latinské a Jižní Ameriky. Zpráva obsahuje ka-pitoly, které objasňují roli švýcarských bankéřů a jejich spolupráci při vyvážení těchto tajných fon-dů z Evropy.

Žádám, pane prezidente, o jednomyslný souhlas s otištěním této zprávy v záznamu z jednání."

V dotyčné pasáži zprávy stojí:

"Objevilo se i nařčení, že nacistický kapitál je převážen ve švýcarských diplomatických vacích, pravděpodobně bez vědomí švýcarské federální vlády, protože tato vláda pověřuje diplomatickými misemi bankéře a obchodníky cestující na západní polokouli.

Pokud je to pravda, naznačuje to, že švýcarští bankéři převedli fondy nacistů z Evropy přímo do Latinské a Jižní Ameriky. Toto odhalení by mohlo vést k závažným pochybnostem o poctivosti švý-carských bankéřů v otázkách židovského majetku, jež spravují. Kam se všechny peníze poděly? Přes-ně to se Bankovní výbor bude snažit zjistit."

Senátor D'Amato si v této věci nemusel dělat sta-rosti. Malé množství německého zlata bylo sice v posledním roce války do Švýcarska nepochybně převezeno. Ale když se na podzim 1945 neobvyklá skupina složená z nacistů, amerických černošských vojáků, jednoho zrádce a toho, co zbylo z německé podzemní organizace werwolf, pokusila propašovat velké množství mincovního kovu Německé státní banky z okupovaného Německa do Švýcarska, ne-počítali s O'Sullivanem ze Zvláštní výsadek-jed-notky. Pouze oni dva, spolu se šesti dalšími stateč-nými vojáky z SAS, zastavili dodávku nacistického zlata, které mělo být použito pro vytvoření čtvrté říše. A nejen to! Kromě toho splatili také svůj krva-vý dluh. A o tom je tento příběh – o odplatě.

JOHN KERRIGAN, COLMAR, ALSASKO, 1996

10

ČÁST PRVNÍ

Konec SAS

1.

Nad brémským přístavem hřměly těžké zbraně. K ponuré dubnové obloze se zvedaly mohutné sloupy černého dýmu. Vysoký hysterický štěkot kulometů spandau střídal vážnější zvuk lehkých kulometů Bren, jak se vojáci britského 30. sboru tlačili stále blíž ke středu zničeného města. V pau-zách mezi dělostřeleckými salvami slyšeli čekající příslušníci SAS neustálé vzteklé řvaní a chraplavé rozkazy poddůstojníků a důstojníků, pobízejících své muže, aby zesílili tlak.

Na sledování útočící pěchoty však nebyl čas. Soustředili se na pomalu plynoucí řeku, vedoucí z města ven na moře. Rozvědka je upozornila co mohou očekávat, jakmile německé Vrch-ní námoř-ní velitelství uzná, že město co nevidět padne do rukou Britů. A k tomu dojde ještě dnes. Velitelství 30. sboru to potvrdilo. Jejich kořist se brzy objeví.

KERRIGAN Odplata

Podporučík Miles O'Sullivan, osmnáctiletý, před šesti měsíci absolvent Etonu, ale již nositel válečného kříže, velící protitankové četě, přehlédl dalekohledem řeku zahalenou kouřem. Jeřáb na druhém břehu dostal přímý zásah a teď ležel na ná-břeží pokroucený ve změti dalších bizarně zde-formovaných ocelových konstrukcí. Vedle něj le-žel v tratolišti vlastní krve zabítý německý snajpr. Jeho tělo právě mýjela stará žena vlekoucí dvouko-lák naložený tím, co zbylo z jejího majetku, a sna-žila se uniknout z umírajícího města dřív, než při-jde konec. Jeden z mladších vojínů dychtivě po-zvedl zbraň, ale seržant Smith, veterán, mu oka-mžitě strhl hlavěň k zemi.

"Pomalu, chlapče! Nech tu ubohou babu na po-koji. I tak má svých problémů dost, chudák."

"Jistě, seržo," řekl mladík trochu zahanbeně. "Nemyslel jsem."

"To opravdu ne," odvětil Smith 175, jak se mu říkalo v SAS od doby, kdy v Západní poušti naru-koval k pluku, aby ho odlišili od všech ostatních Smithů v elitní jednotce. "Proto..."

"Nechte toho!" utál je naléhavě Miles O'Sulli-van. "Něco slyším, Smithie." všechny oči teď hleděly na řeku wesen. Střelci napjatě poposedávali za pancíři šestiliberních pro-titankových děl. Takovou příležitost, jaká se jim nyní naskytla, nikdy předtím neměli a pravděpo-dobně už nikdy mít nebudou. Pokud se akce vyda-ří, bude to něco, o čem budou moci vyprávět vnou-čatům – jestli se toho dožijí.

Miles, s chlapeckou tváří napjatou a soustře-děnou, jasně rozeznával tepavý hukot přicházejí-cí směrem od města. Ještě nikdy ponorkové die-sely neslyšel, ale byl to přesně takový zvuk, jaký si představoval.

"Chlapi," z nějakého důvodu začal náhle šeptat, "myslím, že to jsou oni. Zdrhají, přesně jak říkala rozvědka."

Nabíječi spěšně vsunuli do hlavní průbojné gra-náty a poklepali na ramena střelcům na znamení, že zbraň je nabitá. Ti se usadili k mířidlům a plní očekávání hleděli skrz teleskopická hledí. Už to nebude dlouho trvat. Vzduch byl najednou plný napětí a potlačovaného vzrušení.

Miles O'Sullivan opět přešel dalekohledem hla-dinu řeky. Monotónní vrčení motorů občas utonulo v praskání výbuchů těžkých granátů dopadajících na město. Potom se však opět vynořilo – a vždy

14

o kus blíže. Prsty vibrujícími vzrušením mladý dů-stojník rychle zaostřil dalekohled. Náhle to spatřil! Štíhlá šedá silueta sunoucí se kalibrovanou optikou. "To jsou oni, chlapi!" zvolal. "Připravte se k pal-bě, až dám rozkaz!" Znovu přitiskl dalekohled k očím. Byla tam dal-ší z těch hubených šedých siluet, jež uprostřed vál-ky bývaly pohromou pro britské obchodní loďstvo. Jejich "vlčí smečky" skoro srazily Británii na kole-na. Teď, když válka v Evropě skoro končila, Miles věděl, že by měl alespoň trochu soucítit s těmito německými námořníky, snažícími se uniknout ne-vyhnutelnému, ale nemohl. Pamatoval se na roky 1941 a 1942, kdy se svými spolužáky v Etonu pře-žívali na přidělech, z nichž se skoro nedalo uživit.

Za nimi náhle něco zarachotilo. Obrýlený kurýr v kabátě po kotníky s randálem zastavil svůj mo-tocykl. Otřel si prach z tváře a spěchal k příkrce-nému důstojníkovi. Ještě za chůze šátral v kože-ném vaku pověšeném na břiše. Zasalutoval a snažil se překřičet rámus ručních zbraní ozývajících se z umírajícího města.

"Zpráva pro vás, pane. Naléhavé."

Podal Milesovi bledožlutou obálku s depeší a za-tímco čekal, uvažoval, proč tihle houževnatí chláp-ci se znakem okřídlené dýky SAS na kaštanově hnědých baretech tak napjatě dřepí za třemi šesti-liberními protitankovými děly. Pokud viděl, na druhém břehu řeky nebyly žádné skopčácké tanky. Němec už byl doopravdy vyřízen, to všichni věděli.

Protože věděl, že se ponorky pomalu blíží na do-střel, Miles O'Sullivan očima spěšně přelétl depe-ši, označenou jako "Nejvyšší priorita". Četl:

Tajné! Všechny ofenzivní operace budou za-staveny okamžikem přijetí tohoto rozkazu.
Příkaz k všeobecnému zastavení palby v 08.00

zítra, v sobotu 28. dubna. Bezpodmínečná ka-pitulace všech německých sil v této oblasti podepsána dnes na úseku fronty 21. skupiny armád. Zdůrazňuji – toto opatření platí vý-hradně pro 21. skupinu armád.

R. M. Belchem.

Miles zrudl zlostí. Vztekle zastrčil zprávu do kap-

sy polní uniformy. Kurýr na něj zvědavě hleděl.

"Jaká je odpověď, pane?"

"Žádná!" odsekl Miles. "Protože jsem tu depeši ještě nedostal!"

Druhý muž na něj nechápavě zíral. "Cože, pa-ne?"

"Slyšel jste! Tu zprávu mi doručíte až asi za pat-náct minut."

"Ale já už jsem vám ji doručil, pane," koktal ku-rýr.

Miles O'Sullivan věděl, že nemá čas na další diskusi. Ukázal na rozpadlou boudu za protitanko-vými děly. "Jděte do té chatrče, desátníku, a najde-te tam plno nejlepšího brémského piva – Haemlin-gen's Beck. Dejte si co hrdlo ráčí a kolik snesete, a pak se sem vraťte. Potvrdím vám přijetí depeše."

Kurýr pomalu odkráčel, získaný vyhlídkou na dobré německé pivo, nicméně mumlal si pro sebe něco jako: "Vy chlapi z SAS jste praštěný víc než moje stará."

Čekající muži z komanda jeho samomluvu ignorovali. Soustředili se na své cíle: tři ponorky splývající válečným dýmem jako neslyšní šedí du-chové. Zvuk jejich motorů byl sotva slyšet.

Miles O'Sullivan si dovilil opatrný úsměv. "Smithie," obrátil se k obrovitému ex-gardistovi. "Máme je tu jako na podnose. Bude to pro SAS poprvé – střílet na německou ponorku. Starý Pad-dy," měl na mysli velitele 1. pluku SAS, "zezelená závistí, až to uslyší!"

16

Smith 175 se také pousmál. "To tedy jo, šéfe! Stříleli jsme na letadla, dokonce na pár zásobova-cích vlaků v Itálii, ale na ponorku ještě ne. Táhle jsou!" zvolal náhle. Ponorky teď byly bezpochyby na dostřel, každý detail jejich konstrukce byl jasně viditelný a na všech pořád ještě vlál ten nenávidě-ný prapor s hákovým křížem Třetí říše. Nepluly se vzdát, nýbrž bojovat, a Miles O'Sullivan, třetí muž z rodiny sloužící u SAS, byl připraven jim ten boj dopřát – a nejen to.

"Tak, chlapi!" křičel přes dunění těžkých zbraní z města. "Vzdálenost 200 metrů. Na můj povel... PAL!"

Natěšení střelci nepotřebovali pobízet. Otočili svá protitanková děla. Dlouhé štíhlé hlavně mířily na nic netušící Němce. První střelec zatahl za od-palovací šňůru. Dělo sebou trhlo a z ústí hlavně vyšlehl višňově rudý plamen. Miles na okamžik zachytil bílý záblesk, což byl průbojný granát, spě-cha-jící nízko nad hladinou směrem k vedoucímu plavidlu.

Ozvala se dutá rána, jak kov narazil na kov. Po-norka se rozhoupala. Rádiová anténa se skoro do-tkla hladiny. Na boku velitelské věže se objevila stříbřitá hvězda, jak se periskop zřítíl v hromadu zkrouceného kovu.

Zahřmělo druhé dělo. V tomtéž okamžiku se ze zasažené věže vyhrnula osádka a spěchala k pa-lubnímu dělu. Zmizela však v záblesku šarlatového plamene a tavícího se kovu. Všichni byli smetení z paluby jako mouchy. Ponorka se zastavila a ne-bezpečně se nakláněla na levobok.

Dělostřelci rychle znovu nabili a obrátili svou pozornost k druhému plavidlu. Kulometníci kro-pili palubu zmračeného plavidla a nutili posádku zůstat v úkrytu za těžce poškozenou věží.

Střely tří protitankových děl dopadly zblízka na druhou ponorku. Ta se otřásla a zapotácěla se jako živá bytost. Z trupu létaly modré jiskry, jak na něj dopadla utržená anténa. Kapitán s bílou če-picí se na věži chytil za tvář a přepadl dozadu. Maso z jeho obličeje odkapávalo jako rudý pečet-ní vosk.

A dělostřelci dosud neprojevíli slitování. Pro ně byla celá válka tuhým bojem. Všichni, i nejmladší rekruti, věděli, že pokud padnou do německých rukou, budou na místě popraveni. Byl to Hitlerův přímý rozkaz a za poslední rok bylo mnoho pří-slušníků brigády SAS zastřeleno na místě bez soudu. Teď nadešel čas jejich odplaty. Neměli vý-čitky svědomí, že tak krutě masakrují mladé ně-mecké námořníky.

Ale blížil se konec zabíjení. Z paluby třetí po-norky vynořující se z kouře polehávajícího na hla-dině wesery zpanikařená skupinka námořníků chvatně stahovala bíločerný prapor Kriegsmarine. Místo ní na stožár stoupala bílá vlajka jakoby z mužských spodků.

"Boha jeho! No to mě...", vydechl Smith 175. "Stahují si gatě! Vzdávají se, šéfe!"

A bylo to tak.

O pět minut později už všechny tři ponorky přita-hovaly jejich sveřepé a vzdorné se tvářící posádky ke břehu a muži z SAS na ně ostražitě mířili kulo-mety, ale široce a šťastně se usmívali při pomýšle-ní, jaké na ně čekají poklady.

Yankeové, kteří nad Brémami brzy převezmou kontrolu, zaplatí majlant za lugery a podobné věcičky, které nosí němečtí ponorkoví důstojníci u pasu.

KERRIGAN Odplata

Miles O'Sullivan pokývl na Smithe. "Nuže, Smithie, začněte ty převíty odzbrojovat. Ale nej-dřív – vidíš ten jejich veliký námořní prapor?"

"Pane?"

"Chci ho. Bude to můj osobní suvenýr z války v Evropě, než nás pošlou na Dálný východ, aby nám Japončáci mohli rozmašírovat hlavy."

18

"Rozkaz, pane!"

Za pět minut bylo po všem. Němečtí námořníci, zarmoucení a vzteklí, byli postaveni do řady podél nábreží s rukama za hlavami a triumfující Miles O'Sullivan zamilovaně hleděl na ukořistěnou vlajku.

V tom okamžiku se z polorozpadlého skladiště vrávoravě vynořil kurýr s poloprázdnou lahví piva v ruce a nebezpečně se potácel směrem k nim. Mu-ži z SAS při tom pohledu vybuchli smíchy a Smith 175 mu s falešnou starostlivostí navrhl: "Myslím, že bys měl jít radši domů, hochu."

Kurýr na něj volnou rukou udělal obscénní ges-to. "Nevíte, vy zatracení chlapi z SAS, že tahle pi-tomá válka v Evropě končí? Proč se zrovna teď chcete dát dobrovolně zabít?"

Ale pro přeživší z 1. pluku SAS měla válka, nyní zákulisní, teprve začít...

2.

Na velitelství 1. pluku SAS ve školní budově na periferii Brém bylo všechno v pohybu. Bylo jasné, že opilý kurýr měl pravdu – válka v Evropě končí. Vesele se šklebící osádky džípů vedly dlouhé zá-stupy sklíčených a špinavých německých vojáků po silnicích směrem k velitelství. Někdo si nařika-vě stěžoval: "Co mám s nima všema dělat? My jsme jenom čtyři, pane, a jich tisíc, kteří se mi chtějí vzdát. Co mám dělat?"

Vzrušený Miles si razil cestu davy Němců, zahl-cený novinkami, jež chtěl vychrlit na svého strýce Roryho O'Sullivana, plukovního adjutanta. U sebe měl stále ukořistěnou vlajku jako důkaz toho, že právě zajali tři německé ponorky. Protlačil se do chodby, stále ozdobené dětskými malůvkami s po-pisky ve švabachu jako: "Das ist mein Haus... Hi-er wohne ich," a tak dále, které zde, ve společnosti tvrdě zkoušených mužů s ostrými, větrem ošleha-nými tvářemi pod kaštanově hnědými barety, spě-chajících sem a tam za svými vojenskými povín-nostmi, vypadaly jaksi nepatřičně.

Spěšně zaklepal na dveře třídy, označené cedul-kou kancelář ordonance. Známý hlas jeho strýce vyštěkl: "Dále!"

Miles vešel, postavil se do pozoru a zasalutoval. Přitom si povšiml, že Rory má nejspíš opět boles-ti v místě, kde mu to před šesti měsíci utrhlo ve Štrasburku nohu. Jeho tvář byla bledá a ústa měl

20

pevně, soustředěně sevřená, jako by se snažil ne-řvat bolestí.

"Ahoj, Milesi! Tak kde hoří?" tázal se bodře.

I přes pohled na tvář svého strýce se Miles ne-mohl udržet.

"Právě jsem na weseře zajal tři německé po-norky. Myslím, že pro SAS to jsou vůbec první za-jaté ponorky, nemyslíte, pane? Myslím tím, nejsme přímo námořní typy, že..."

Nedokončil větu, protože si všiml, že to jeho strýce ani za mák nezajímá. "Děje se něco, pane?" zeptal se po chvíli opatrně.

Rory O'Sullivan neodpověděl snad celou věč-nost. Jako by byl duchem nepřítomný.

Venku ně-kdo řval: "Los, vy německý svině, mach schnell," zatímco kuchař, škrábající plný kotel brambor, si vesele zpíval: "Máme tady šunku, piva celou tuň-ku, v oficířským skladě... Co je todle ejhle, nevzal jsem si brejle..."

Rory konečně prolomil to těžké hloubavé ticho. "Brigádýr sem jede z Oldenburgu."

Mluvil o velite-li 1. brigády SAS, generálu Miku Calvertovi. "Právě volal Paddyemu Maynovi, aby se mu ohlásil."

Udě-lal pauzu a s ustaraným výrazem ve strhané tváři si hryzal spodní ret. "Myslím, že veze špatné zprávy. Teď, když je konec války v Evropě na spadnutí."

Miles odhodil formální ,pane'. "Jaké špatné zprávy, Rory?"

"Špatné zprávy pro pluk."

Mladý důstojník vypadal zmateně. "Jak to mys-líš? Válka na Dálném východě pořád pokračuje. Bezpochyby nás tam hned, jak jen to bude možné, pošlou. Víš, co se říká mezi chlapy – BOA, slavná Britská osvobozenecká armáda, srovnala Němce na hromadu, odteď ty iniciály znamenají ,Barma očekává Angličany.' "

Jeho strýcem to ani nehnulo. "Víš, Milesi, spousta lidí na vysokých místech, včetně minister-stva války, nemá SAS ráda. Říkají, že sám Monty je proti

jednotkám jako naše. Nám a commandos říkají 'soukromé armády'. Jsou celí žhaví se nás zbavit, zase nás rozpustit v pravidelné armádě."

Miles O'Sullivan na svého strýce zděšeně zíral. "To nemůžeš myslet vážně, Rory! Fakt?"

"Opravdu," odpověděl vážně Rory. "Jsme nejno-vější pluk v britské armádě, náš zakladatel David Stirling ještě pořád sedí v německém zajateckém táboře a nemáme žádné vlivné plukovníky, kteří by nás bránili. Zavřou nám krám, jakmile to jen tro-chu půjde." Trochu unaveně pokýval hlavou.

Zpívající kuchař venku se zarazil v polovině svého monotónního žalozpěvu a vztyčil se do po-zoru. "Bré ráno, pane! Rád vás vidím, pane!"

Rory se natáhl pro hůl a baret. "To bude briga-dýr. Pojď, jdeme ho ven přivítat. Šílený Mike je pedant na disciplínu."

Následován synovcem chvatně vyšel z místnosti a upravoval si baret. Jeho "dřevěná noha", jak jí ří-ka-l, při každém kroku hlasitě skřípala.

Brigádní generál Mike Calvert stál na stupačce zabaveného německého armádního mercedesu, po-zorně hlídaný svým osobním strážcem se samopa-lem v ruce. Naléhavě hovořil k plukovníkovi Pad-dymu Maynovi, velícímu důstojníkovi 1. pluku SAS.

Vedle rozložitého Ira, který vstoupil do SAS před lety v Africe, aby se vyhnul polnímu soudu za to, že naháněl svého nadřízeného důstojníka po kantýně s bodákem, vypadal jako trpaslík, ale ne-zdálo se, že by z něj měl strach.

Calvert, pomyslí si Miles, se svým opičím obli-čejem a rukama, jimiž se skoro dotýká země, je velmi tvrdý muž. Bojoval s Japonci v Malajsii; ně-kolik jich zabil holýma rukama, když Miles ještě chodil do školy. S wingatovými čindity byl vysa-zen za nepřátelskými liniemi a se zbytkem svých mužů se dokázal vrátit tisíc mil pěšky džunglí

22

a horami zpátky do Indie. Ne, usoudil Miles, ani Paddy Mayne brigadýra nezastraší.

Rory O'Sullivan se postavil do pozoru a zasalu-toval. "Dobré ráno, pane. Doufám, že je vše v po-řádku."

Calvert jim věnoval mírný úsměv, který by mohl leckoho zmást. "Ach, O'Sullivanové! Zdá se, že se celý pluk skládá z O'Sullivanů, objevují se všude." Pokývl k nové stužce válečného kříže na Milesově blůze a poznamenal: "Dobře vysloužená medaile, mladíku. To musím uznat."

"Děkuji, pane." Miles cítil, jak rudne rozpaky.

"Dobrá, pánové," řekl Calvert, "pojdme dovnitř! Mám pro vás pár novinek."

Rory O'Sullivan blýskl po svém synovci vý-znamným pohledem. Chlapec pokrčil rameny a přemýšlel, jestli jeho strýc nakonec přece jen ne-měl pravdu.

Protlačili se davem zajatých Němců, které tvrdí příslušníci SAS pobízeli, aby uhnuli z cesty, slovy: "Pohněte zadkem, Fricové! Vy herinkfolk" - což byla nářážka na Herrenvolk, jak si Němci říkali

- "dneska máte svůj den."

"Svatá pravda," přisvědčil Calvert, jako by mlu-vil pro sebe. "Byly časy, kdy jsem si myslel, že ty parchanty nikdy neporazíme. Ale zvládli jsme to a teď je to za námi - a tady, pánové, jak říká Sha-kespeare, teprve začínají problémy."

Po chvíli už seděli v bývalé ředitelně, na jejíž stěně stále ještě visela fotografie Hitlera, ačkoliv sklo bylo vysypáno a na zeď pod obrazem kdosi nač-máral sprostou poznámku o jeho rodičích.

Přestože bylo teprve deset dopoledne, všichni usrkávali whisky. Bylo to dlouhých a náročných šest týdnů od chvíle, kdy na konci března překroči-li Rýn, a cítili, že potřebují pít v kteroukoli denní dobu.

"Nuže, pánové," začal Calvert. "Monty právě dojednává kapitulaci všech německých jednotek vsevorním Německu, Dánsku, Norsku a Holand-sku. Mám dokonce za to, že Amíky z toho úplně vypouští a snaží se, aby se celá ta banda vzdala pouze britské armádě."

Pozvedl sklenici a Paddy učinil totéž. "Na to si rád připiju."

Oba uctivě vypili sklenice až do dna, a protože tu byl nejmladší, natáhl se Miles pro láhev a dolil jim. Znovu srkali skotskou a čekali, až jim Calvert sdělí důvod své návštěvy u pluku. Venku ve směru od Brém hluk zbraní slábl, jako by naznačoval, že se válka v Evropě opravdu chýlí ke konci. Calvert si konečně odkašlal a řekl: "Nejprve vám povím ty špatné zprávy. Vracím se ke svému pluku a jakmi-le zkrotíme Němce v Norsku, všechny tři pluky se vrátí do Británie."

"Barma?" tázal se nedočkavě Paddy Mayne.

Calvert zavrtěl hlavou. "Obávám se, že ne, Pad-dy. Končíme. Tak rozhodli mocní. Je konec SAS, minimálně její větší části."

Miles to upřesnění zachytil. Ostatní nikoli. Pad-dy bouchl svou obrovitou pěstí do stolu a zaklel. "Buzeranti! Nakonec nás dostali!" Calvert, který byl také příslušníkem pravidelné armády, zatímco ostatní sloužili pouze u zvláštních jednotek, chápavě přikývl. "Ano, dostali nás. Nemůžeme bojovat s ministerstvem války. Takovéhle věci dělají už dobře tři sta let. Nedove-dete si představit, jakou sílu někteří z nich mají." Pokrčil svými opičími rameny. "Na tom ale nese-jde. Je tu jedno stéblo naděje, alespoň pro některé z vás. Byl jsem požádán, abych vybral několik klíčových důstojníků a mužů, kteří budou vysláni zpátky do Londýna a vyškoleni pro speciální ope-raci."

"O jaký druh operace se jedná, pane?" ptal se

24

Rory dychtivě, zatímco Paddy Mayne jen zasmušile seděl.

"Obávám se, že vám v této chvíli nemohu po-skytnout přesnější informace. Je to věc druhu 'to nemusíš vědět', znáte to. Ale podle všeho je za tím sám Churchill."

"Churchill?" vyhrkli všichni najednou.

Calvert přikývl. "Ano. Jak víte, má pro SAS s-la-bost, přestože jsme jeho syna Randolpha z pluku vykopli. Kromě toho je tu několik dluhů, které musíme frickům splatit za to, co všechno provedli našim chlapům od roku 1943, kdy Hitler vydal ten tajný rozkaz."

Mayne zachmuřeně přikývl. "Máte pravdu, ge-nerále. Nevěřil jsem, že by byli schopní takových věcí, obzvlášť, když naši chlapi na sobě měli uni-formy. Nebyli to koneckonců špióni. Ale stalo se. Zastřelili je..."

"Bylo to i horší," dodal ponuře Rory O'Sullivan. "Pamatujete si minulý rok? Ty chudáky, které jsme našli v Alsasku? Na to, co jim provedli, nemůžu ani pomyslet."

Mayne znovu udeřil pěstí do stolu. "Pokud se mi ten zatracenej doktůrek Barsch, nebo jak se vlastně ten vrchní mučitel jmenuje, dostane do drápů, mů-žu vás ujistit, že nezůstane dlouho mezi živými."

Miles si prohlédl tváře veteránů. Velcí tvrdí mu-ži, v jejichž rysech se zračila směs hněvu, smut-ku a frustrace. Ve srovnání s nimi pro něj byla vál-ka procházkou růžovým sadem. Oni zažili peklo

- i horší věci. Generál Calvert dopil whisky a Miles se ihned natáhl pro láhev a dolil.

"Takže, Paddy," řekl starostlivě Calvert, jako by věděl vše o Maynově vznětlivé povaze a nechtěl ho dráždit, "vím, že jste svou práci odvedli a jste zralí pro odpočinek." Ukázal sklenicí na Mayo-vu hruď obtěžkanou metály. "Čtyři válečné kříže za čtyři roky je dobrý výkon i na SAS. Co říkáte? Party pokračuje. Chcete si to vzít na starost?"

Paddy Mayne se zamračil. "Ne, generále! To opravdu nechci. Nemohl bych přihlížet, jak se pluk pomalu rozpadá. Myslím, že si opět vezmu buřinku a deštník a vrátím se k právníčině."

Calvert se pousmál. Nikdy by neřekl, že se ten-hle irský obr, který boxoval a hrál ragby, doká-že vrátit ke své předválečné profesi provinčního advokáta.

"Dobrá, Paddy, rozumím vám. Až se vrá-tím ke svému starému pluku Královských ženistů, bude to po SAS také příliš krotké. Ale já jsem vo-ják. Musím pamatovat na kariéru."

"Pane," ozval se Rory O'Sullivan.

"Ano, Rory?"

"Ehm, pane, pokud neodmítnete někoho s dřevě-nou nohou a necháte ho vybrat si své muže, jsem váš. Existuje jistý doktor Barsch, se kterým bych se v nejbližší budoucnosti velice rád setkal." Rory-ho obvykle usměvavá tvář teď ztvrdla, modré oči mu zuřivě plály. "První pluk SAS má dluh, který musí splatit ještě v tomto kvartále."

26

3.

Spatřili ho okamžitě, poněvadž tanky Sherman s francouzskými posádkami zahájily palbu ze svých 75mm děl ve snaze zastavit Němce prchající po mostě přes Rýn zpět do Německa. Všude vládl chaos a zhouba. Zpanikaření němečtí civilisté, vo-jáci odhazující zbraně v horečné touze uniknout. Francouzští ostřelovači vyklánějící se z horních pater hrázděných domů na nábreží, střílející oku-panty s chladnokrevnou precizností a popohánějící je tak na cestě z Francie zpátky do Říše.

KERRIGAN Odplata

Rory O'Sullivan se v džípu vztyčil, zatímco Smith 175 s vozidlem zuřivě manévroval, aby se protlačil skrz šilící dav k mostu. Viděli, jak na dru-hém břehu pobíhají němečtí ženisté sem a tam s ná-ložemi silné výbušniny, zatímco důstojník s malou trubkou a praporkem stojí opodál a úzkostlivě čeká na signál, že co nevidět nastane výbuch.

"Chtějí ho vyhodit do vzduchu!" ječel divoce Smith 175 za volantem.

"Jeď dál, Smithie!" řval na něj Rory. Dojeli až sem do Štrasburku, probójovávali si cestu sněhem spoutanými horami, aby tu sviní Barsche dostali. Nechtěl být připraven o svou kořist na poslední chvíli.

Jejich kola drtila do lihu naložené ruce a nohy, které Barsch obstarával šilenému profesorovi štras-burské univerzity z místního koncentračního tábo-ra v Natzweileru. Rory instinktivně věděl, že muži řídící nákladák, z nějž tyto ohydné krvavé "expo-náty" popadaly, jsou ti, které hledá. Teď se připra-voval na poslední úkon, kterým završí tuto dlou-hou misi.

Najeli na jednoho z gestapáků, který sahal po svém schmeisseru v posledním zoufalém pokusu je zastavit. Zařval bolestí a klesl na koleno. Z pře-jeté nohy mu velkým obloukem stříkala jasně čer-vená krev.

Rorymu se v ruce zaleskla pistole. Hrozivě po-ložil prst na spoušť. Němec k němu vzhledl, v jeho tučné šeredné tváři se zračilo zoufalství, oči měl vytřeštěné strachem. Kolikrát byl sám v pozici, v níž je nyní ten Angličan! On sám se svými obět-mi nikdy neznal slitování, o něž ho prosili. Nyní se role obrátily. Kroutil se a spínal ruce v klasickém prosebném gestu, slzy bolesti a sebelítosti mu sté-kaly po tvářích.

"Nicht schiessen, Kamerad!" fňukal a slzy se mu leskly na tvářích jako matné perly. "Nestřilej-te... bitte!"

"Nejsem žádnéj tvůj zatracenej kamerad," od-sekl vztekle a bez pochopení Rory. Odjistil pisto-

li. "Wo... doktor Barsch... schnell! Nebo je z tebe mrtvej nácek." Klouby mu zbělely, jak pevně sví-ral kohoutek.

Gestapák zoufale ukázal na zátaras, který němec-ká vojenská policie postavila napříč mostu, aby dezertéři nemohli prchat do bezpečí Říše. "Der... der mit der Brille," zajíkal se a na popelavé tváři se mu objevila úleva, protože věděl, že je pro tuto chvíli zachráněn. "Da."

"Ten s brýlemi!" vyštěkl Rory na Smithe. "To je ten sráč. Dělej, šlápní na to!"

"Ale oni se chystají odpálit most, šéfe," zaprotes-toval znovu zoufale Smith.

"Je to zatraceně o hubu." O'Sullivan jeho naléhavé varování ignoroval. Před očima měl znetvořená těla dvou mladých pří-

28

slušníků SAS, které našli před měsícem; jednoho z nich s penisem uříznutým a strčeným do rozškle-bených mrtvých úst. Byla to práce doktora Barsche a těchhle hrdlořezů. Za tu ohavnost musí zaplatit. "Nekecej a jeď, sakra!" zvolal drsně.

"Teď nám přece neuteče!"

Smith se zakabonil, ale znovu rozjel džíp. Vyra-zili kupředu, prodírali se zdívočelým davem prcha-jících německých civilistů a vojáků.

Na protějším břehu Rýna ženijní důstojník za-troubil na trubku a zvolal:

"Připraveni k odstřelu!" První vlna uprchlíků již most opustila, ostatní bude muset obětovat. Tlustý obrýlený důstojník, běžící ze všech sil, máchající buclatými pažemi jako pís-ty, byl na půl cesty přes most. Ten to zvládne, po-myslel si a pozvedl praporek.

Poddůstojník po jeho pravici si plivl do mozol-natých dlaní a uchopil dřevěnou páku detonační skřínky. Ostatní vedle něj otočili klíči, které je za-jišťovaly, a učinili totéž. Velitel zvedl ruku a odpo-čítával sekundy. "Jedna..."

Rory s mlhou před očima vyskočil z džípu, který nebyl schopen pokračovat dál.

Přeskočil zábranu a upaloval za Barschem. Vojenský policista se ho pokusil zastavit, ale Rory ho kopl do rozkroku. Muž se zapotácel dozadu a držel si varlata, zubní protéza mu komicky čněla z bolestně zkroucených úst.

"Pane... šéfe!" volal za ním Smith, zatímco na protějším břehu široké hraniční řeky ženijní dů-stojník zavelel: "Tři!" Obrovitému seržantovi odu-mřela slova na rtech. Bylo příliš pozdě.

Muži u detonátorů stiskli dřevěné páky. Praktic-ky v tomtéž okamžiku vyšlehly zpod Kehlského mostu modré a červené záblesky. Praskání kamene doprovázela malá oblaka bílého kouře. Most se stá-le rychleji trásl a houpal. Ozvalo se hluboké straši-delné zadunění a napříč celým mostem se rozběhla zlověstná trhlinka.

Z posledních sil a se srdcem divoce bijícím, jako by mu mělo vyskočit z hrudníku, se tlustý Němec s cvikrem, podobným jaký nosil i jeho nechvalně

KERRIGAN Odplata

proslulý nadřizený reichsführer SS Himmler, vrhl vpřed. Dopadl do bezpečí protějšího břehu a roz-plácl se v bahně a rákosí jako potápěč, který se ne-trefil do vody.

Rory za ním cítil, jak se mu most propadá pod nohama. Běžel jako opilý, snažil se na praskajícím asfaltu, kde se každou vteřinou objevovaly větší avětší díry, udržet rovnováhu. Chvilí se mu zdálo, že běží do kopce. Pak se pod ním kymácející se most propadl a Rory se snažil nepadat s ním.

Stalo se však, co se stát muselo.

Kolem se rozlehl vše přehlušující řev, zdálo se, že nikdy neskončí. Seržant Smith si vzadu rukama zakryl oči, jako by nemohl snést pohled na to, co se stalo.

Svět před Rorym se rozplynul ve víru oslepujícího šarlatového světla. Vykřikl. Tělem mu projela nesnesitelná bolest. Potom byla všude tma a Rory padal... padal... padal...

Dostal se do americké 3. polní nemocnice v Nancy. Lékaři byli rezervovaní, ale solidní. Vedoucí chi-rurg mu tichým hlasem řekl, že mu museli amputovat nohu. Ta informace ho šokovala. Ale pobyt v nemocnici plné raněných z lotrinské fronty – ně-kterí z nich přišli o obě nohy – ho přiměl dát se znovu dohromady, přestože než ho převezli do brit-ské všeobecné nemocnice v Louvainu, strávil spou-stu trýznivých nocí plných myšlenek, proč se právě on musel stát v jednadvaceti letech mrzákem.

Jednou, těsně před převozem, vešli do nemocnič-ního sálu štábní důstojníci, všichni v naleštěných přilbách, přestože se nacházeli na míle od fronty. Ranění na ně ohromeně zírali a nechápali, co se děje.

30

Brzy to zjistili. Létací dveře se otevřely a vstou-pili elegantně oblečení vojenští policisté, rovněž v přilbách, tentokrát bílých, aby uvolnili cestu ošklivému černobílému pudlovi. Za pudlem však do místnosti po chvíli vpochodovala vysoká str-nulá postava s naleštěnými botami i mosaznými knoflíky, se třemi obrovskými generálskými hvěz-dami zdobícími jeho přilbu.

"Ježíši Kriste!" vydechl údivem O'Sullivanův soused. "To je starý Patton.

Doufám, že dneska ne-chce nikoho zfackovat."

Rory se chabě zasmál. Každý v armádě slyšel, jak Patton ve třiačtyřicátém v polní nemocnici na Sicílii zfackoval dva vojáky trpící vyčerpáním z bo-je. Byl z toho skandál a generála to stálo místo veli-tele 7. americké armády.

Jenže tohoto listopadového dne Patton nepřišel bít raněné vojáky, ale naopak je chválit a vyznamenávat. Spolu s pobočníky poklekl, sundal z hlavy přilbu a cosi zašeptal k prvnímu těžce raněnému důstojníkovi na vzdáleném konci velké místnosti. Pak povstal a netrpělivě luskl prsty. Jeden z poboč-níků mu rychle podal Purpurové srdce a Bronzo-vou hvězdu, které generál pietně připjal raněnému na hrud.

Pak rychle prošel celý pokoj a občas si otřel oči, jako by nedokázal potlačit emoce, zatímco šéflé-kař nemocnice v bílém plášti mu podával stručný popis zranění všech mužů. Nakonec došel až k Ro-rymu, který se posadil do pozoru, jak bylo zvykem v britské armádě. "Traumatická amputace nohy," vysvětlil lékař.

Patton se hbitě svezl na koleno a vydechl na Roryho směs kouře drahých doutníků a kolínského. "Z toho se dostanete, kapitáne. Sám jsem to v mi-nulé válce schytl do zadku, ale uzdravil jsem se, jak vidíte. Do zadku!" zdůraznil místo svého zra-nění a vycenil na Roryho zašlé zuby. Znovu luskl prsty a jako by kouzlem se objevily dvě medaile, které Rorymu připevnil na hrud. "Amerika je na vás hrdá, synu," dodal a s chroptěním se zvedl. Bylo na něm znát napětí.

"Tento důstojník je Angličan, pane," vysvětlil lékař a vypadal poněkud ustaraně.

"Cože? Co dělá Anglán v mojí nemocnici a ještě dostává americké medaile?"

vybuchl Patton a jeho hubené tváře zbrunátněly.

Rory si chvíli pomyslel, že tomu cholerickému Američanovi řekne, že jestli chce, může si své me-daile vzít zpátky. Bez povolení krále by je stejně nemohl nosit. Ale při pohledu do Pattonovy tváře si řekl, že bude moudřejší mlčet.

Patton odešel, zuřivě trhaje hlavou, a nasupeně hleděl na šéflékaře, jenž na Roryho přes rameno povzbudivě mrkl.

To bylo první setkání Roryho O'Sullivanova s ame-rickým generálem, který zřejmě nenáviděl všechny Angličany. A nemělo to být setkání poslední.

32

4.

KERRIGAN Odplata

Rory a Miles O'Sullivanové viděli, že malý velký muž je otřesen nedávnou porážkou ve všeobecných volbách. Ale jak seděl na slabém slunci a nanášel barvu na plátno, zobrazující zahradu v Chartwellu v Kentu, kde nyní pobýval, tvářil se statečně. Slu-ha jim právě nabídl pití. Stáli a usrkávali ze svých sklenic, zatímco on maloval a z bezzubých úst mu trčel velký doutník.

"Nepředpokládám, že jste vy dva hlasovali pro mne. Řekli mi, že jsem volby prohrál díky 'khaki hlasům'," poznamenal Churchill trochu smutně.

Rory, jemuž bylo líto té ohnuté postavy, která dovedla zemi k vítězství, aby ji hned poté hodili přes palubu, řekl: "Já jsem vůbec nevolil, pane. Měl jsem příliš mnoho jiné práce."

"A já jsem ještě příliš mladý, pane," dodal Mi-les, stojící po jeho boku. "Ještě mi není jednadva-cet."

Churchill zvolna, jako velice starý muž, vzhledl avěnoval jim chabý úsměv.

"Musím říci, že to by-lo velmi upřímné." Odložil štětec na paletu a s in-tonací obchodníka dodal: "Teď, když už nejsem premiér, to nebudeme mít snadné. Ale můžeme to zvládnout – a zvládneme to! Ty frice, kteří muči-li a vraždili naše chlapce, chci za každou cenu na-jít a potrestat." Ponořil špičku doutníku do velké sklenice brandy po svém boku. "Od nového, socia-listického ministra války nemůžeme očekávat pří-liš pomoci, ale od některých přátelštěji naladěných lidí na ministerstvu ano. Budou s vámi, kapitáne O'Sullivan, udržovat rádiové spojení a zařídí, aby vám britská armáda poskytla zázemí, ačkoli tohle se bude muset udělat tajně. Nová britská armáda na Rýně se nechová přívětivě k tomu, co nazýva-jí nepravidelné jednotky. Chtějí se vrátit zpět k mí-rovému režimu. Podle mého názoru však bude v nadcházejících letech mírový režim pro britskou armádu vzácností."

Rory souhlasně přikývl. Viděl, co se dělo v brit-ské okupační zóně v Německu. Armáda se snaži-la vrátit ke starým pořádkům a nesmyslům typu: "Jestli se to pohybuje, pozdravte to, jestli ne, na-třete to na bílo," jak si vojáci mezi sebou posměš-ně říkali.

"Nejlepší způsob, jak vás dostat na místo, bude s využitím mých vlastních zdrojů," pokračoval Churchill. "Mohu vám poskytnout dva džípy s pří-věsnými vozíky. To by mělo být pro dva důstojní-ky a šest mužů dostačující, nemám pravdu?"

"Ano, pane," odpověděli okamžitě oba O'Sul-livanové. "Každý z nás bude velet jednomu vozid-lu a z 1. pluku SAS už máme šest dobrovolníků, všechno oštěřené veterány z bojů v Africe, Itálii, Francii a Německu."

"Skvělé!" řekl uznale Churchill a dopřál si štědrý doušek brandy. "Přesně takové muže potřebujete. Ale pamatujte si," zvedl varovně prst, "oficiálně už zvláštní výsadková jednotka neexistuje. Pokud se to provalí, může to znamenat potíže, vážné po-tíže pro všechny z vás – jak důstojníky, tak vaše muže. Mám na mysli vojenský soud a," pokrčil ra-meny, "bohužel, já i ostatní zainteresovaní budeme muset popřít, že o téhle věci něco víme. Obzvláště já, ze zjevných politických důvodů."

"Ano, pane, naprosto vám rozumím," řekl Rory. "Jsme připraveni to riziko podstoupit."

34

Znovu si vybavil ten šok, když objevili zmrzače-ná těla dvou spolubojovníků na té ponuré silnici, kde přepadli konvoj gestapa – jednoho s obličejem rozbitým k nepoznání, druhého se zející krvavou ránou, kde mival genitálie. Ten příšerný výjev se mu neustále vracel a posiloval jeho odhodlání najít doktora Barsche, toho hajzla, který rozkázal ty ne-šťastníky takhle mučit.

"Budete mými tajnými lovci," pokračoval Chur-chill, zatímco se Rory toulal myšlenkami v minu-losti. Uchechl se. "Pro ty staré lampasáky by to byla hrozná urážka, kdyby se dozvěděli, že SAS stále existuje i přesto, že sestává pouze z osmi mu-žů. Víte," zasn timer, "v létě 1944 jsem měl v plánu, že hrstka vašich mužů unese nebo zabije Romme-la. Válku v západní Evropě by to velice zkrátilo. Nestalo se. Ale ukázalo se, co taková skupinka vo-jáků dokáže."

Znovu se napil. "Ale teď není čas na řeči. Páno-vé, dopijte a vzhůru do práce!" Jak řekl, tak učinili. Dopili, srazili podpatky a předpisově zasalutovali. Churchill se dotkl dout-níkem čela v náznaku odpovědi na pozdrav. "Do-brý lov, pánové!" Nato z jeho tváře vymizel jaký-koli výraz. Jako by na ně rázem zapomněl.

Než vyšli branou ze zahrady, oba důstojníci se za ním ohlédli. Seděl sklesle a nehybně na židli, ani nepil a z doutníku v jeho zavalité ruce se bezúčelně linul dým. Proboha, pomyslel si Rory, vypadalo to, jako by už Winston Churchill ani neexistoval.

KERRIGAN Odplata

Cestou džípem zpátky do Londýna diskutovali onovém úkolu.

"Smith 175 půjde určitě," řekl zamyšleně Rory a ukázal na obrovitého bývalého gardistu za volan-tem jejich malého otevřeného vozu.

"Také budeme potřebovat tlumočníka," do-dal Miles. "Mluvil jsem s Rosenblumem." Měl na mysli drobného německého Žida, který se jako dobrovolník přihlásil k SAS od ženistů. "Až budu starej," říkával často se svým německým přízvu-kem, "nechci vykládat vnoučatům, že jsem za vel-ký války zahrabával hovna."

"Ten s námi půjde s nadšením," pokračoval Mi-les. "Tvrdí, že má nevyřízených několik osobních účtů. Na to jak je malý, je pěkně ostrý."

"Tashy Kennedy by mohl jít," uvažoval Rory. "Prý jen kvůli pivu a ženským."

Miles se zasmál. "To je pravda. Potom ovšem budeme potřebovat desátníka Stevense. Je to náš nejlepší radista. Budeme ho potřebovat pro spojení s ministerstvem."

Jak se blížili k rozbombardovanému hlavnímu městu, sestavili postupně celý svůj tým a začali přemýšlet o potřebné výzbroji a vybavení.

"Válka skončila. Takže se nemůžeme jen tak pro-jíždět v cizích okupačních zónách a vypadat jako těžce ozbrojení bandité. Můžeme si vzít osobní zbraně, ale kulomety budeme muset z džípů od-montovat. Pro všechny případy schováme do přívě-sů pár samopalů. Člověk nikdy neví. Všichni jsme slyšeli o werwolfech."

"Co jsou vůbec zač?" zeptal se Miles. I on slyšel spoustu historek.

"Německá podzemní organizace složená z na-cistických fanatiků, jakýsi druh odporu proti spojencům. Už zabili primátora Cách a starosty několika dalších měst, protože spolupracovali s okupační správou. Nechci nic riskovat. Navíc o nás nikdo nesmí vědět. Jedeme tam na vlastní pěst a zodpovídáme se jen sami sobě a Winstonu Churchillovi."

"Rozumím," řekl Miles. "Ale kde začneme, Ro-ry? Německo je zatraceně velká země a po celém území se pohybuje snad deset milionů uprchlíků. Bude to hledání jehly v kupce sena."

36

"To je pravda. Ale myslím, že můžeme vycházet z několika předpokladů."

"A jakých?"

"Rozvědka si je téměř jistá, že se nepohybuje v britské zóně. Díky své funkci se automaticky ocitl na našem seznamu hledaných osob. Známe také místo jeho pobytu před válkou. Jeho ženu – ty-pickou velkou tlustou deutsche Hausfrau – a pří-buzné máme pod dohledem. O něm ani zmínky. Těžko by se schovával i ve francouzské zóně na jih od naší. Po čtyřech letech práce pro gestapo ve Francii tu je poměrně velká šance, že by ho mohl poznat některý z jeho bývalých vězňů. Takže zbý-vá americká zóna."

"To je ovšem pořád velké území."

"Já vím, já vím."

Smith za volantem se vztekle opřel o houkačku, protože se před nimi objevil hlouček špinavých výrostků hrajících si v rozvalinách. Muže v džípu považovali za Američany a nyní natahovali ruce a křičeli: "Nemáte žvýkačky?"

"Zasraný Amici!" zaklel Smith, když ujížděli pryč a děti za nimi posměšně hu-lákaly: "To jsou jenom ubohý anglický vojáci! Ti mají prd."

Rory potřásl hlavou. "Je to druhořadá věc, Mile-si, ale je to tak. Co začala válka, ztratili jsme ve světě důležitost. I naše vlastní děti se nám smějí. No nic, zpátky k věci! Takže jak jsem říkal, zbývá americká okupační zóna."

"Ano, také jsem o tom přemýšlel, Rory," souhla-sil Miles. "Hlavně Bavorsko."

"Proč právě Bavorsko?" nechápal Rory.

"Protože je tam generál Patton, velitel americké

3. armády."

Rory si vybavil nemocniční scénu s medailemi před půl rokem. Ani se neobtěžoval se sháněním povolení nosit dvě americká vyznamenání. "Aha, ten! A proč?"

"Protože podle toho, co jsem se dozvěděl od chlapíků ze zpravodajské služby, je tak podezří-vavý vůči Rusům – vidí rudé úplně všude – že od-mítá vyhodit z úřadů staré nacisty. Myslí si, že je budeme potřebovat pro nadcházející válku s Rus-kem."

"Svatá prostato!" zaúpěl Rory. "Právě jsme skončili jednu zatracenou válku. No nic, pokračuj, Milesi..."

"Takže, po vítězstvích ve Francii a v Německu, a hlavně po bitvě v Ardenách, kde, jak tvrdí, od-vrátil porážku Američanů, si myslí, že přeskočil i generála Eisenhowera a že je víc než zákon. Už se to projevuje. Ike ho kritizoval za to, že v Bavor-sku ponechává známé nacisty v úřadu, a existuje podezření, že udržuje některé německé jednotky, včetně SS, ve zbrani. Patton samozřejmě na žád-nou

kritiku nedbá. Co bys dělal ty, Rory, kdybys byl v této chvíli hledaným nacistou v okupovaném Německu?"

"Rozumím ti. Díky Pattonově přístupu bych za-mířil do Bavorska."

"Přesně. A je toho víc."

"Co ještě?"

"Právě v Bavorsku a rakouských Alpách si na-cisté před koncem války budovali své poslední útočiště. Postavili opevnění, přesunuli tam vojsko, uložili spousty zbraní, jídla a tak dále. To je další lákadlo pro válečné zločince na útěku."

"Souhlasím s tebou, Milesi. Začneme v Bavor-sku."

Miles přikývl. Rory se na několik minut nad problémem zamyslel. Právě projížděli zničenými předměstími metropole, s několika novotou zářící-mi prefabrikovanými domy nedávno postavený-mi na vyčištěných prostranstvích. Sem tam na slou-pu schlíple visel Union Jack a na jednom místě byl přes ulici natažen otrhaný transparent. Nápis

38

na jednom domě hlásal: "Vítej doma, Jacku! Jsme na tebe pyšní!" a pod něj kdosi nedbale načmáral: "Ano, a Jacku, zeptej se jí, co dělala s Amíky, za-tímco ty jsi byl pryč."

Rory byl rozmrzelý. I ve chvíli vítězství byl všu-de cítit všeobecný úpadek a zmar. A nebylo to jen vyčerpáním z šestileté totální války. Bylo v tom cosi hlubšího.

Zaplašil ponuré myšlenky a cítil ještě větší od-hodlání než kdy jindy ukázat svým dřívějším ne-přátelům, kteří si možná užívají americké ochrany, že britský lev má pořád ještě ostré zuby a dokáže kousat.

"Milesi," pronesl s novou energií, "dávám ti os-mačtyřicet hodin, abys zajistil vybavení a poučil chlapy. Ti si pak mohou vzít na den volno. Za se-dmdesát dvě hodiny od této chvíle odplujeme zDoveru do Calais a odtamtud zamíříme přímo do Bavorska."

Smith 175 u volantu se šťastně rozesmál. "Tomu říkám pořádný žrádlo pro vojáky, pane! Nikdy jsem si nemyslel, že po všech těch letech, co jsme jezdili z bitvy do bitvy, ještě rád někdy vypadnu z Blighty. Ale je to tak. V tom zasraném místě si připadám o dvacet let starší." Opřel se o plynový pedál, jako by se už nemohl dočkat, až bude v Do-veru, a džíp vystřelil vpřed.

5.

V okupovaném Německu vládlo bezčasí. Němci, jak ti vzdorovití, tak ti, kteří se přizpůsobili, to nazývali die Stunde Null – nultá hodina – kdy čas stál a Spojenci jako by nevyvíjeli žádnou aktivitu. Všude byl chaos, jaký nikdo z nich ještě nezažil. Jedna z největších evropských zemí, která na za-čátku 40. let vládla impériu většímu než starověký Řím, byla nyní naprosto zhroucená.

Nefungovaly dodávky plynu ani elektřiny, neby-lo čím topit, všude zely krátery po bombách a jídlo i pitná voda byly vzácností. Nejezdily vlaky, měst-ská doprava, nechodila pošta. Veřejné telefonní linky byly mimo provoz. Neexistovalo žádné roz-hlasové vysílání kromě spojeneckého, a okupační správa měla pod dohledem i těch pár novinových titulů, jež vycházely.

Byly zavedeny potravinové dávky, ale neexisto-vala infrastruktura pro jejich skladování ani distri-buci. Z celkového počtu osmdesáti milionů obyva-tel jich byla jen hrstka mužského pohlaví, většina z nich byli navíc váleční mrzáci nebo nedospělí chlapi, či naopak ochablí starci. Zbytek mužské populace vaterlandu byl buď mrtev, na útěku nebo za ostnatým drátem zajateckých táborů po celém světě od Afriky po Ameriku.

Deset milionů cizinců, bývalých totálně nasaze-ných na otrocké práce v Říši, bloudilo bez cíle po poražené zničené zemi, snažilo se najít cestu domů

40

a přežívalo jak se dalo – rabováním, krádežemi, přepadáním.

Každé větší město bylo ze sedmdesáti procent zničeno. Mrtví stále leželi pod troskami. V dosud stojících domech přeživší prodávali vše, včetně vlastních těl, vítězným vojákům za misku jídla či balíček cigaret.

Všude se šířily pohlavní nemoci. Za deset cigaret mohl mít průměrný voják, ať byl sebevíc ošklivý, každou noc jinou ženu. Generálové a vyšší důstojní-ci měli aristokratické milenky, žili v jejich zámcích a vládli jako středověcí páni. Herr General kteréko-li armády; ruské, britské, americké či francouzské; byl novým gauleiterem, očekávajícím a vyžadujícím, aby byl uspokojen každický jeho rozmar.

Generál George S. Patton nebyl výjimkou. Jezdil na koni a lovil. Pro své podřízené velitele pořádal honosné recepce s prvotřídním vínem a jídlem

KERRIGAN Odplata

do-vezeným ze států. Ale protože se po dvou letech bojů nedokázal usadit, obával se o svou budoucnost a vrásky mu dělala i Eisenhowerova politika vůči Rusům, někdejšími spojencům, které v soukromí nazýval "Mongoly" a tvář se mu přitom krivila hněvem a opovržením.

Téhož dne, kdy se Rory a Miles O'Sullivanové sešli s Churchillem a shodli se, že pátrat po dokto-ru Barschovi začnou nejprve v Bavorsku, Patton ze svého velitelství v Bad Tölzu telefonicky hovořil s nikým menším než s dřívějším vrchním velitelem generálem Eisenhowerem.

Ike byl rozmrzelý. "Georgi," říkal mu ze svého velitelství ve Frankfurtu, "sovětský vrchní velitel si u mě na vás stěžoval."

"Opravdu?" tážal se Patton s neskrývanou pový-šeností, zatímco Willie, jeho ošklivý bulteriér, mu očichával nohy obuté ve vojenských botách. Pes kdysi patřil jednomu sestřelenému anglickému stí-hači. "A na co?"

"Rusové říkají, že jste příliš pomalý... v roz-pouštění německých bojových jednotek, dokon-ce i SS, na území Bavorska. Chtějí vědět proč, Georgi."

Patton pocítil nával vzteku. Willie u jeho nohou se odklidil do protějšího rohu velké, bohatě zdo-bené kanceláře, jako by očekával nepříjemnosti.

"Ksakru!" vybuchl Patton. "Proč se staráte o to, co si myslí tihle podělaní Rusové, Iku? Dříve nebo později s nimi tak jako tak budeme muset bojovat. Možná už naši synové. Tak proč to neudělat hned, dokud je moje armáda silná a můžeme ty zatra-cený Rusáky do tří měsíců dokopat zpátky domů. Rozmáznul bych je jako lejno." Sotva popadal dech. "S podporou německých jednotek, které má-me, to můžeme udělat sami. Vše, co by k tomu by-lo potřeba, je dát jim zbraně a vzít je s sebou. Oni ty rudé bastardy nenávidí!"

"Buďte zticha, Georgi, vy blázne!" okřikl ho vztekle Eisenhower. "Tahle linka může být odpo-slouchávána. Těmi vašimi řečmi byste byl schopen zahájit válku s Ruskem!"

Patton však nedokázal mlčet. "Už aby začala, ať tak či tak. Je to ta nejlepší věc, kterou teď můžeme udělat, Iku. Vy," dodal opovržlivým tónem, "se do toho nemusíte míchat. Pokud je vám to tolik proti myslí nebo se bojíte o své místo, nechte mě to vy-řídít rovnou tady. Dokážu zařídit dostatek inciden-tů, že do deseti dní budeme s těmi zkurvysyny ve válce a ještě to bude vypadat, že je to jejich vina." Znovu zalapal po dechu, jak ho rozhovor vyčerpával. "Bude toho tolik, že útoky na ně budeme moci pl-ně ospravedlnit a pak je odsud vyženeme pryč."

Eisenhower zaklel a praštil sluchátkem.

Patton, jemuž se okamžitě zlepšila nálada, se otočil na svého pobočníka plukovníka Codmana, který byl svědkem rozhovoru. "Slyšel jste to, Cod-mane?"

42

Pohledný Bostoňan středních let, který Pattono-vi dodával na jeho exkluzivní večírky nejlepší francouzská vína, jež tolik miloval, přikývl. "Ano, pane."

"Opravdu si myslím," pronesl Patton se samoli-bým úsměvem, jak Eisenhowera setřel, "že nás če-ká válka s Mongoly. Pokud ji nevybojujeme teď, budeme to muset udělat za pár let, kdy už na nás budou připraveni. A až budeme ty rudý hajzly mlá-tit po hubě, budeme Němce potřebovat. To vám ří-kám, Codmane, budeme je potřebovat! Jsou v zá-padní Evropě jediní, kdo má aspoň trochu kuráže.

Angličtí jsou totálně v hajzlu, a navíc, když teď vy-hodili toho starého ožralu Churchilla, mají ještě rudou vládu. Frantíci mají dobré víno a jídlo, ale to je tak všechno. De Gaulle je nezvládá a většina in-telektuálů a dělníků jsou už teď komouši. A Italové

- ehm, co se asi dá očekávat od lidí, kteří jsou hor-ší než Arabové?" Znechuceně protáhl obličej. "Ne, musíme se spolehnout na Němce."

Codman si vzpomněl na časy, kdy jeho šéf nadá-val na "frice" a "skopčáky" a vyhrožoval, že nebu-de brát žádné zajatce, když se jeho milovaná 3. ar-máda jen ztěžka prokousávala kupředu. Tehdy byli Němci "ti nejposlednější na jeho osobním seznamu sraček". Věci se naprosto změnily, říkal si Codman.

"Ne," uzavřel Patton a sáhl po jednom z obrov-ských doutníků, které navzdory radám lékařů rád kouřil, "nemůžeme prostě Němce dále přehlížet, jestliže chceme, aby za nás jednoho dne bojovali. Věci se změní, musí se změnit. A tady v Bavorsku vidím, že to už začalo. Codmane, když už jste tady, přiveďte sem mého šéfa kontrarozvědky plukov-níka Helmuta Zillera. Myslím, že je vhodný čas, abych si s naším ochočeným Němčourem vážně promluvil."

Plukovník Helmut Ziller se spolu s rodiči odstě-hoval ze "staré vlasti", jak Německo stále nazýval, a usadil se v malé německé farmářské komunitě v Nebrasce. Ačkoli tam chodil na základní i střed-ní školu, v jeho angličtině byl znát silný němec-ký přízvuk - doma i s kamarády mluvili vždycky svou rodnou řečí. I

posléze, když se stal seržantem místní policie, hovořil s německými kolegy stále německy.

Byl to velký chlap, přes šest stop vysoký, s krát-kými blond vlasy a ostražitýma světle modrýma očima. Říkalo se o něm, že do tří sekund vidí kaž-dému až do duše. Bohužel v roce 1943, kdy byl poprvé vyslán do Anglie coby příslušník vojenské policie, se osudově spletl při setkání s místním po-licistou. Tehdy se s pomocí pistole pokoušel za-tnout "negra" za údajné napadení. Tlustý strážník středního věku, pomalu jedoucí kolem na bicyklu, zastavil, slezl z kola a obvyklým, naoko starostlivým tónem, jakým se uklidňují po-tenciálně nebezpečné situace, se zeptal: "No tak, Yankee, co se to tady děje?" Hleděl na velkého po-ručíka americké vojenské policie s koltem v ruce, vztekle se tyčícího nad drobným černochem při-máčknutým ke zdi hostince. "Tenhle chlap se vzpírá zatčení," odfrkl Ziller, aniž odtrhl skelný pohled od vyděšeného černo-cha. "Proto je teď taky v pořádný bryndě, že?" Po-tutelně odjistil zbraň.

"Co provedl?" zeptal se strážník se širokým úsměvem v bezelstném růžovém obličejí.

"Urazil jednoho bělocha, přesně to provedl," od-větil vážně Ziller, jako by to byl ten nejodpornější zločin na světě. "Tak, negře," obrátil se zpátky ke svému delikventovi. Britského strážníka v těsné uniformě naprosto ignoroval. "Půjdemě pěkně klid-ně, nebo chceme mít problémy?" Jeho hlas zněl ja-ko ze železa.

"Ale, kapitáne, pane, já jsem nikdy neudělal nic špatného!" protestoval vyděšený mužík. "Ten bě-

44

loch, on urazil mě, a já nemyslím, že to bylo vhod-né před mými dámskými přítelkyněmi."

"Dámské přítelkyně," jízlivě poznamenal Ziller. "kde?"

"Co říkal, chlapče?" tázal se starostlivě strážník.

"On říkal, že my černí lidé máme všichni ocasy

- jako opice."

"Nech těch keců!" skočil mu do řeči Ziller. "Jdeš nebo ne?" Pozvedl pistoli.

"Jestli ne, je z te-be mrtvej negr..."

Větu už nedokončil. Starý strážník ho složil je-diným úderem obušku. Tehdy se Angličané stali dalším národem a rasou, kterou plukovník Helmut Ziller nenáviděl.

Nyní Ziller, mohutný, nakrátko ostríhaný blon-ďák, stál strnule v pozoru před Pattonem, jenž své-ho "ochočeného Němčoura" instruoval.

"Znáte mě, Zillere! Už jsme spolu rok. Chci si Němce naklonit - ne jako někteří z našich lidí, zvláště židáci, kteří dělají všechno pro to, aby nás nenáviděli."

Židé byli další na seznamu, k nimž si plukovník Ziller hýčkal nenávisť. Strnule, po způsobu svých pruských předků, se lehce uklonil. "Naprosto vám rozumím, generále Pattone."

"Dobrá. Jakožto od šéfa kontrarozvědky od vás chci toto. Budete - naoko - pokračovat v politice nebratření se s Němci." Pohrdavě se zasmál. "Kru-cinál, vždycky jsem říkal, že voják, který nešoustá, nebojuje, a v mé 3. armádě se žádný voják, který položí na záda německou holku - dokud si přitom nesundá helmu - nebratří, nýbrž smilní," roz-chechtal se. To Eisenhower nařídil, že se s Němci nikdo nesmí vůbec bavit - kromě oficiálních jed-nání. Neuposlechnutí tohoto příkazu mělo přidech velezrady.

Jestliže se Patton nemohl udržet smíchy, Ziller zůstal ledově klidný. Neměl absolutně žádný smysl pro humor. Jeho drsná tvář zůstala stejně upjatá ja-ko vždy. Jediné, co tuto strnulost narušovalo, byl netrpělivý pohled, jako by naléhal na svého nadří-zeného, ať se konečně vyjádří, aby mohl jeho roz-kazy co nejdříve provést.

Patton se uklidnil a pokračoval. "Chci samozřej-mě vědět, jestli se v Bavorsku nepřipravuje nějaká akce proti mé 3. armádě. Ale více pozornosti než nacistům věnujte komunistům. Ti první si uvědo-mují, která ruka je živí. Ti jsou s námi."

Ziller škrobeně přikývl. "Komouše" rovněž ne-náviděl. "Provedu, pane!"

"A ještě jedna věc, Zillere! Jestliže bude někdo slídit po Bavorsku - víte co myslím, tihle židáci zvelitelství nebo žabožrouti, nebo Tomíci hledající válečné zločince," poslední slova řekl jako by vuvozovkách, "chci to vědět. Tihle chlápci jsou je-nom potížísti a my máme už tak dost problémů. Nechci si Bavory ještě víc rozkmořit. Je to jasné?"

"Ano, pane!" odpověděl rázně Ziller. Patton byl naladěný na stejnou vlnovou délku

jako on sám.

"Ještě poslední věc, Zillere..." Úsměv z Pattono-vých rtů zmizel. "Týká se to werwolfů. Víte o čem mluvím, že?"

"Pane..."

"Tihle mladiství pobudové a gangsteři tam v ho-rách," ukázal generál oknem ven z kanceláře na sněhem pokryté vrcholky Alp v dálce, "nebo kde-koli se už schovávají, představují pro mou 3. armá-du nebezpečí. Jsou nesmiřitelně protiameričtí, a já nechci, aby svými zhoubnými myšlenkami nakazi-li místní obyvatelstvo."

"Pane," odpověděl Ziller stejně dutě jako vždy.

"Musíte je vyhubit, kdekoli na ně narazíte. Ro-zumíte?"

"Ano, pane. Je mi to naprosto jasné."

Patton ho mávnutím ruky propustil. "Dobrá, Zil-lere, pusťte se do toho!"

46

Ziller srazil podpatky, prkenně zasalutoval a ode-šel. Patton ho sledoval očima. Pak potřásl hlavou, částečně údivem, částečně pobavením.

"Willie," obrátil se ke zvířeti na druhém konci místnosti, "skopčák sice může žít kdekoli, ale pořád zůstane skopčákem." Potom Zillera pustil z hlavy, zadíval se do zrcadla, které tam pověsil právě k to-muto účelu a začal si opět procvičovat "válečnou tvář číslo jedna". Pravděpodobně ji bude znovu po-třebovat, až Amerika vstoupí do války s "Mongoly".

6.

Joe Rosenblum byl opilý, což bylo něco, co se mu nestávalo příliš často. Následkem všech hrozných věcí, které ho v jeho mladém životě potkaly poté, co v roce 1936 uprchl z Německa, si vždycky raději udržoval čistou hlavu. Ale když šel "ven", jak tomu hoši z SAS říkali, vždycky si dal pár silných drinků. Tentokrát to bylo víc než pár, ale potřeboval ženskou – byl rozhodnut, že Němky se v životě nedotkne – a se svým zjevem tomu musel trochu pomoci. Pot-řeboval troufalost, kterou mu alkohol mohl dodat.

Teď se loudal po stmívající se Shaftesbury Ave-nue, mírně se potácel, ale ne zase tolik. Dvě hlídky, které potkal, si ho ani nevšimly, takže to s ním ne-může být nijak zlé, říkal si.

Londýnská ulice byla plná vojáků a žen, přede-vším šlapek, říkal si, které teď, když se Američané houfně vraceli domů, obšťastňovaly bídně placené britské vojáky. Byli tu i nějací Američané, včetně mnoha dívek z ženských pomocných sborů, nej-spíše zaměstnaných v hlavním městě. Joe Rosen-blum je ostražitě sledoval. Věděl, že jim američtí pěšáci posměšně říkají "vojáci se zabudovanými zákopy". Bylo to nízké a vulgární, ale přesně takto se o amerických vojačkách smýšlelo. Nebylo zná-mo, že by se někdy zajímaly o muže. Všechny, které znal, byly nejspíš lesbičky.

Křčil nos a přemýšlel, jestli má jít ještě do hos-pody a dát si ještě jeden drink. Kvapem se stmíva-

48

lo a on dnes v noci nechtěl skončit s děvkou. Dob-ře věděl, co člověk může chytit od některé z tisíců amatérských nebo profesionálních kurev, jež bě-hem války provozovaly v Londýně svou živnost. Nebyl by prvním, který od nějaké zmalované šlap-ky chytil to, čemu se v armádě říkalo full house, obě pohlavní choroby.

Rozhodl se, že už pít nebude, kráčel pomalu dál směrem na Leicester Square a prohlížel si tváře žen, jež míjel s nebývalou drzostí. Ale nakonec to nebyl Joe Rosenblum, kdo si vybral, naopak si vy-brali jeho. Právě když odbočoval na Charing Cross Road, oslovil ho příjemný hlas s lehkým přízvukem. "Nemáš oheň, vojáku?"

Překvapeně se otočil. Stála tam seržantka žen-ských pomocných sborů s více medaillemi na úchvatné hrudi než měl po dvou letech bojů Joe, mávala cigaretou a lascivně se na něj usmívala.

"Samozřejmě, slečno," zakoktal, "eh, seržante!" Snažil se škrtnout zapalovačem, zatímco ona po-baveně sledovala, jak je nervózní a klepou se mu prsty. Konečně se mu to podařilo. Ve svitu modré-ho plamene pohlédl do jejích tmavých očí a oka-mžitě poznal, co je zač. Byla to Židovka, stejně jako on. A viděl ještě něco jiného. Byla krásná, ve-lice krásná. Oči jí plály pronikavou inteligencí, podbarvenou, pomyslel si, třebaže by nedokázal vysvětlit, jak na to přišel, jistým druhem smutku nebo lítosti.

Vyfoukla první oblak modrého kouře a oči jí leh-ce potemněly. Ale nehýbala se. To ho povzbudilo. Odkášlal si, protože to ve skutečnosti se ženami neuměl. Tyhle

věci přenechával kolegům jako byl Tashy a jeho fešný kamarád Stevens. "Mohu vás pozvat na drink, eh, seržante?" Lehce se usmála. "Poslouchej! Vím, jsem ser-žant, ale nemyslím, že by kluk v cizí zemi, jehož problém jsem právě vyřešila, musel být tak for-mální. Ačkoliv mám dojem, že tohle je i pro tebe

cizí země, nemám pravdu?"

Přikývl.

"Hned jsem si to myslela. Takže – říkej mi pro-stě Lisa."

"Jistě, jistě," horlil, ohromený štěstím, které ho potkalo.

"A jak se jmenuješ ty?" připomněla mu, že se nepředstavil.

"Joe; tak mi aspoň říkají chlapi. Ve skutečnosti se jmenuji – jmenoval jsem se – Josef."

"Německý Žid?"

Přikývl.

Podala mu ruku. Její stisk byl překvapivě pevný a dlaň suchá, na rozdíl od jeho zvlhlé potměšilosti, jak byl celý pryč z toho, že sbalil dívku jako ona.

"Frankfurt," řekla. "Utekla jsem v šestatřicátém."

"Mnichov," odpověděl. "Ročník třicet šest." Rok sklizně, jak tomu říkal.

Oba se zasmáli a dívka pokračovala. "Mám lep-ší nápad, než jít do hospody na drink. Jsem v Lon-dýně na dovolené. Mám dvaasedmdesát hodin. Bydlím v malém hotýlku, mám tam pokoj plus co-si jako malý obývací, přímo tady v té ulici. A," zti-šila hlas, aby zněl co nejsvůdněji, "mám tam láhev čtyř růží, pokud se, pane, nebojíte, že vás zneužije Američanka." Zasmála se.

Joe Rosenblum nevěděl, co jsou čtyři růže, ale líbil se mu Lisin smysl pro humor a ještě víc ho lá-kala nabídka, kterou mu dala. Cítil, jak se mu roz-bušilo srdce a do přirození se mu hrne krev. "Ne-bojím se, že budu zneužit," řekl zají-kavě.

"No, uvidíme," řekla už vážněji. "Jen si ráda s někým povídám. Tyhle děti," pokynula ke skupin-ce procházejících Američanek, "vědí houby. Jak by taky mohly?" Ukázala na modrá křídélka na je-ho náramenících a dva zlaté proužky na rukávu,

50

značící, že byl dvakrát raněn. "Znám vaše insignie. Vidím, že jsi byl u toho.

Ráda si popovídám s ně-kým, kdo hovoří stejným jazykem jako já."

Zaváhal. Říkal si, že ještě nikdy nepotkal ně-koho jako Lisa.

Zaznamenala jeho váhání. "Dobře víš, že už nejsem žádná milá židovská holčička. Chceš to vzdát?"

"Ne, ne, samozřejmě že ne," blekotal, zaskočen její přímostí. "Zítra odjíždím do Německa..."

Nenechala ho dokončit větu. Místo toho se ho chytila za loket. "Jdeme!" zavelela.

A tak kráčeli dolů ulicí, zavěšení do sebe, a vo-jáci i civilisté na ně pobaveně zírali. Nestávalo se každý den, abyste potkali americkou seržantku po-pohánějící ulicí lehce vyplašeného a exoticky vy-padajícího příslušníka SAS.

Milovali se nenasytně, chvílemi téměř zuřivě. Ze začátku byli oba po několika sklenicích whisky ne-ohrabaní. Když ji svlékal, trásly se mu ruce a točila se mu hlava, jako by byla první ženou, s níž se mi-loval. Nakonec, když se mu podařilo zbavit ji větši-ny uniformy, sama si s lehkým vzdycháním strhla kalhotky a oči jí v tlumeném elektrickém světle ho-rečně plály.

Roztáhla nohy a odhalila růžovou a vlhkou štěr-binu uprostřed temně černého houští chloupků. "Tohle je to, po čem toužíš, že?" sykla skoro vyzý-vavě.

Jeho úd okamžitě ztvrdl a bořil se do jejího měk-kého bílého břicha. Hrdelně zasténala, oči zavřené, jako by byla v extázi, a prohmatávala jeho orgán.

Jezdila po něm nahoru a dolů, hrubým drsným způsobem, a štkala jako by pro sebe: "Och, tohle potřebuju... Bůh ví, jak to potřebuju!" Pak přesko-čila do jidiš, z nějž Joe nerozuměl téměř ničemu kromě slova meschugge – blázen.

Tlačil ji zády ke stolu. Ochotně se nechala. Str-čil ruku mezi její stehna, zatímco ona neustále vzdychala a cosi blábolila v jidiš. Pak do ní vnikl svým penisem a cítil, že je těsná jako panna. Lisa rozhodně nebyla děvka, přestože veškerá iniciativa vzešla od ní.

Potom se všechno proměnilo. Začala být jemná, už ne tak nedočkavá, obsypávala jeho rty motýlími polibky, šeptala mu do uší, že teď, když potěšil on ji, potěší zase ona jeho. "Cokoli budeš chtít, Joe. Řekni si a já to udělám. I tamto – pokud ti to udělá dobře."

"Opravdu?" zeptal se nevěřicně. Jedinkrát si užil této sexuální praktiky, došlo

k tomu ve čtyřicátém třetím v Alžírě s arabskou prostitutkou, od níž chytil filcky.

"Ano," zašeptala a sklouzla ústy po jeho těle do-lů, líbala ho na prsa, zlehka olizovala jeho bradav-ky, potom mu zajela do rozkroku, až mu konečně vzala úd do úst horkých jako samo peklo. Zachvěl se rozkoší. Pomalu a precizně ho zpracovávala, až musel zatínat zuby, aby nekřičel tím nekonečným blahem, jež prostupovalo celé jeho tělo.

Nenechal ji dílo dokončit. Vstal, otočil ji a polo-žil na záda. Naklonil se nad ni jako duch, vlasy měl rozcuchané, tmavýma planoucima očima upřeně hleděl do jejích, a pak, když měla nohy doširoka roztažené vysoko nad hlavou, do ní zasunul svůj ztopořený penis. Divoce se zmítali a vydávali skoro zvířecí skřeky, z obou stékal horký pot, jejich bři-cha o sebe pleskala, zdálo se, že to nikdy neskončí, až přiškrceně zasténala, jako by umírala: "Joe... Joe... už..." V té chvíli se zhroutil na její zpocené, rozpálené, právě uspokojené tělo. Uprostřed noci, když přitisknutí k sobě leželi na úzké posteli a zamyšleně kouřili, poslouchali zvu-ky linoucí se zvenku, možná s pocitem, že oni dva

52

jsou poslední živí lidé v tomhle městě, promluvila. Nedívala se na něj, její hlas zněl mdle a nevzruše-ně, jako by mluvila sama k sobě, Joe však věděl, že tomu tak není – byla to vlastně jakási zpověď.

"Víš, on byl ještě dítě. Já jsem byla o tři roky starší. Byl u Břečtanové legie, čtvrté pěší divize. Měli být nasazení v den D a on se bál. Já jsem sloužila u kontrarozvědky a on se mě ptal, jestli si myslím, že tam bude hodně nepřátel. Samozřej-mě jsem mu řekla, že to bude procházka. Rusové Němce neskutečně drtili. Ale příliš to nepomohlo. Bylo mi jasné, že se pořád bojí. Pořád mluvil o li-dech u nich doma, v jakémsi zapadlém okrese na Středozápadě; snad to byli farmáři; a že už je ni-kdy neuvidí."

Zamáčkla cigaretu a aniž by se ohlédla, hned si zapálila další. Slyšeli, jak Big Ben odbíjí čtvrtou. Joe mlčel. Věděl, že to Lisa ze sebe potřebu-je dostat a že se tím vysvětlí i její chování dnes v noci.

"Tak jsem ho nechala, ať mi to udělá. Byl to goy, ale na tom nezáleží. Žid nebo křesťan, byl to pro-stě další vyděšený mladík, který si myslel, že brzy zemře. Pro mě to bylo poprvé – a pro něj taky. Asi to nebylo nejlepší. Ale pomohlo mu to, aspoň dou-fám. Za pár týdnů byl pryč, jako koneckonců všichni. Samozřejmě, že jsem nevěděla, kdy odjíždějí. Ale toho červnového dne jsem přijela do Wey-mouthu – všichni jsme věděli, že invazní konvoje vyrazí právě odtud – a moře bylo prázdné. Někdo načmáral na zeď kousek od místa, kde jsem stála, to pitomé: 'Byl jsem tu'. Nemám žádné věštecké schopnosti, Joe, ale tehdy jsem se rozplakala." Za-kuckala se, ale dokázala kašel potlačit. "Byl mrtev ještě ten den," řekla suše, nebo to tak alespoň vy-padalo. "Zabili ho na pláži Utah. Nebylo mu ještě ani devatenáct."

Big Ben právě odbil pět ráno a ani jeden z nich stále nenašel potřebný klid, aby dokázal usnout. Opět začala vyprávět a Joe ji pevně držel za ruku avěřil, že jí to pomáhá.

"Když Ben zemřel, přísahala jsem, že mi za to náckové zaplatí. Předtím to bylo kvůli tomu, že jsem Židovka a že mě proto vyštvali z rodné země. Teď to bylo kvůli Benovi."

"Pokračuj, prosím," povzbuzoval ji Joe.

"A tak jsem po těch hajzlech šla, kdekoli jsem na ně narazila. Na štábu všichni říkali, že jsem ja-ko buldok, a byla to pravda. Říkali: 'Uklidni se a neber si to tak! Sama celou tu partu nácků ne-přemůžeš'. Nevnímala jsem je. Za toho ubohého farmářského chlapce ze Středozápadu, který se ni-kdy nevrátil domů, museli přece zaplatit."

Zachytil tón jejího hlasu a na chvíli pocítil zá-vist. Svého Bena opravdu milovala.

"Čili," už se opět ovládala, "když se Němci vkvětnu vzdali, myslela jsem, že to skončilo. Že se vrátím zpátky do Států a začnu nový život. Chtě-la jsem studovat herectví." Horče se zasmála. "Vím, že mám příliš tlusté kotníky, jsem moc malá a vypadám hrozně židovsky, ale byla to iluze, kte-rou jsem byla posedlá."

Začal protestovat, že je překrásná žena, ale pev-ně stiskla jeho ruku, aby nic neříkal. "Ale rozhod-ně to neskončilo," dodala s náhlou tvrdostí v hlase.

"Jak to myslíš?"

"Nejspíš jsi už slyšel o takzvaných werwolfech, kteří zabíjejí Němce ochotné spolupracovat se Spo-jenci."

"Ano, něco málo," připustil.

"Z velitelství ve Frankfurtu mě poslali do Bavor-ska zjistit, co si o tom myslí

KERRIGAN Odplata

tamní guvernér gene-rál Patton. Slyšel jsi už o něm?"

Joe opatrně přikývl. Přece jen znal Lisu teprve pár hodin, přestože se zdálo, že už to jsou léta.

"Ke generálovi jsem se samozřejmě nedostala,

54

ale mluvila jsem se šéfem jeho kontrarozvědky, plukovníkem Helmutem Zillerem."

"On je Němec?"

"Oficiálně je to Američan, ale obleč ho do uni-formy SS a nerozeznáš ho od těch nejhorších ba-stardů," řekla kysele.

"A?"

"Tenhle Ziller povídal cosi o židácích a o tom, že všichni Němci nejsou zlí, a že si jeho generál ne-přeje, aby kdokoli z vrchního velitelství strkal nos do toho, co se v Bavorsku děje. Že nakonec bude-me Němce potřebovat pro boj proti Rusům."

Joe jemně hvízdł. "Proboha, to ještě nebylo dost krveprolití?"

Jako by ho neslyšela. Místo toho pokračovala. "Trošku jsem si plukovníka Zillera proklepla a zji-stila jsem, že není tak úplně stubenrein," použila staré německé slovo pro 'čistý', "jak se myslí. Zdá se mi, že má něco za lubem. Určitě víš, že těsně předtím, než se Německo zhroutilo, bylo z Berlína do Bavorska převezeno zlato v hodnotě skoro sto milionů dolarů. Myslím, že z toho zlata někdo pla-tí plukovníka Zillera."

7.

"Je to sranda, že se tadyhle malý Joe dostal do kal-hotek americké seržantky," žertoval Tashy Kenne-dy. Stevense, který zvracel přes zábradlí trajektu, ačkoli sotva vypluli z Doveru a moře bylo klidné jako zrcadlo, držel za límec blůzy.

"Zdá se mi to trochu zvrácené." Odtrhl od úst láhev vína a bledé-mu kamarádovi řekl: "Takhle se za chvíli vyblíješ z podoby, kámo."

Stevens znovu zvracel.

"Ona není taková," protestoval vášnivě Joe.

"Všechny jsou takové," řekl znalecky Tashy. "Černé, hnědé, bílé nebo žluté - když roztáhnou nohy, jsou jedna jako druhá."

"Drž hubu!" okřikl ho beze zloby Rory. Přemýš-lel o tom, co se ten mladík dozvěděl od americké agentky.

Na přídi kvílela skupinka opilých vojáků vra-cejících se na kontinent. "Měla prdel jako valach, kozy jako vozy, sílu měla za dva chlapy, říkali jí Rózi.

Pozvala mě jednou večer..."

"Co ještě ti tvoje - ehm - přítelkyně říkala?"

"Tedy, pane, ještě říkala, že centrum ilegální činnosti je v oblasti Garmische."

"Není to nějaké lyžařské středisko nebo něco podobného? Z doby před válkou si na něco tako-vého nejasně vzpomínám."

"Ano, pane," souhlasil Joe Rosenblum. "Ale teď se o něj zajímají hlavně bossové černého trhu

56

a hledání náckové, protože je to odtamtud blízko do Itálie a Rakouska. Pokud bude třeba, mohou rychle zmizet. Aspoň tak mi to říkala."

Vyčerpaný Stevens u zábradlí zaúpěl: "Tas-hy, prosím tě, nech mě jenom v klidu zhebnout. Za celý svůj mizerný život jsem toho tolik nevy-blil."

"Možná, že právě tam bychom měli začít, Joe," dodal po chvíli Rory.

"Někde budeme muset začít, pane, a má přítel-kyně mi slíbila, že se mnou zůstane v kontaktu. Bude nám dodávat nejčerstvější informace o tom chlapovi Zillerovi."

"To je výborné!" rozzářil se Rory. "Každý kon-takt, který tam budeme mít, bude velice užitečný."

Joemu rázem narostla ramena, jak byl pyšný na sebe a na svůj ,kontakt'. "Ona to dokáže, pane, jsem si jistý. Pronikne do toho."

Tashy u zábradlí poznamenal: "Myslel jsem, že pronikat jsi měl ty, Joe. Nebo to vy židi děláte ji-nak než my ostatní?"

Joe Rosenblum na něj prostředníkem pravé ruky udělal obscénní gesto.

Tashy se poněkud unaveně zasmál. "V tom ti, kámo, nepomůžu. Už mám obsazeno."

Potom se obrátil zpět k desátníku Stevensovi. "Hej, už toho nech! Už je toho plnej kanál a ryby začínají pro-testovat."

Stevens však zvracel dál a ryby ho ani za mák nezajímaly.

Odvě hodiny později už projížděli nyní tak zvláště klidnou a prázdnou Francií.

Mířili na vý-chod k Metám. Vojsko bylo pryč a s ním i všechny zásobovací

KERRIGAN Odplata

základny, jež krmily frontu. Když tudy jeli naposledy, u každého příkopu byly vyrovnány palety s municí, jídlem a kanystry plné benzinu. Nyní bylo vše prázdné, jedinými známkami to-ho, že se tudy prohnala válka, byly poničené statky a rezavějící vraky tanků v polích posetých krátery od granátů. Kolem každého byl kruh dřevěných křížů v místech, kde byla pohřbena posádka, dokud je lidé z vojenské pohřební služby znovu nevykopou.

Jak tak jeli rozlehlými pláněmi směrem ke kopcům u Verdunu, rolníci plahočící se na polích se otáčeli a zvědavě na ně hleděli, jako by přemítali, co v jejich zemi zase dělají cizí vojáci. Znovu a znovu je zastavovaly francouzské hlídky, špinavé a očividně s bídou disciplínou, s cigaretami přilepenými k dolnímu rtu. Rory ve vedoucím džípu věděl, jak s nimi jednat. Na rozdíl od Británie se vůbec nehovořilo o propustkách, cestovních dokumentech a podobně. Místo toho změnila majitelé padesátka cigaret a pak už je bez jakýchkoli dalších otázek mávnutím propustili dál.

"Jsou to ale srágoři," komentoval to Smith 175, když pomocí obvyklého úplatku projeli poslední kontrolou. Objel díru v dláždění. "Takovýhle voják bych nechtěl."

Rory se pousmál. "Nejsme všichni bývalí gar-disté jako ty, Smithie. Ale co čekáš v zemi, kterou Německo porazilo, a kde jim většina lidí nekladla sebemenší odpor a nechala je dělat si, co chtějí? I tak," dodal vážněji a prohlížel si zalesněné svahy před nimi, "si nemůžeme dovolit povýšenost."

"Jak to myslíte, pane?"

"Na brífinku s rozvědkou na ministerstvu války, než jsme odjeli, mi řekli, že pohraniční pásmo mezi Francií a Německem je silně nebezpečné. Operují tam ozbrojené gangy dezertérů, černých obchodníků a bývalých příslušníků Milice, kteří pašují zboží přes hranice francouzské okupační zóny a sem tam přepadnou i nějaké auto." Mluvil

o francouzských ozbrojených jednotkách, které za války podporovaly Němce.

58

Smith se výhrůžně zamračil. "Jen ať si to na nás ti žabáci zkusí a poznají, zač je toho loket! Mám s Milicí otevřené účty od minulého podzimu, kdy jsme bojovali v Alsasku. Dám jim, co jim patří!"

"Hezky jsi to řekl, Smithie," ušklíbl se Rory.

Dál už jeli mlčky.

Po další hodině jízdy, když se začalo stmívat, projízděli Verdunem a mířili k řece Máse a ponurým vápencovým kopcům nad ní. Na ulicích se o ně nikdo nezajímal. Verdun viděl za dvě světové války tolik vojáků, že mu už žádní další nestáli za pozornost.

"Víš o tom," řekl Rory Smithovi, když mířili k mostu přes řeku, "že v první světové válce tady bojovaly asi dva miliony lidí nebo tak nějak, na rozloze nějakých deseti čtverečních mil?"

"Vím, šéfe," odpověděl Smith a vrhl pohled na další hřbitov; ty zřejmě byly okolo Verdunu všude. "Četl jsem o tom. Ti sráči se tenkrát měli všichni pomlátit a my jsme se tomuhle všemu mohli vyhnout."

Rory se usmál. "Historie, obávám se, není až tak jednoduchá, Smithie." Zamyšleně se hryzal do rtů. "Raději bychom měli přemýšlet, kde se utáboříme na noc, než se úplně setmí."

"Myslel jsem na totéž, šéfe," souhlasil Smith 175. "Co třeba pro začátek nějaký bordel?"

Rory se uchechtl. "Měl jsi možnost včera v noci, Smithie."

"Zasunul jsem do jedné staré děvky, šéfe," připustil Smith. "Ale stálo to pěkně balík."

Rory O'Sullivan přešel poznámku mlčením a sledoval bílé vápencové kopce před sebou. "Snad bychom se mohli vyspat tam nahoře. Ne-myslím, že si dnes v noci půjde mnoho lidí prohlédnout bitevní pole. Je tam na ně příliš mnoho duchů."

Smith se při té myšlence trochu zachvěl. "Myslím, že máte pravdu, šéfe. Jdeme na to!"

"Ano," souhlasil Rory poněkud zasmušile. "Jde-me na to. Tady se konala největší bitva v dějinách. Říká se, že tu za vlhkých nocí ještě pořád vychází z děr plyn a že se tu nedá používat kompas, pro-tože pod zemí je tolik železa, že střelka neví, kam se otočit."

"Panebože!" zakvílel Smith. "To dneska budou opravdu sladké sny!"

Radista Stevens, který se už zotavil z mořské nemoci, začal vzadu zpívat: "Dej mi pusku na dobrou noc, seržo, naklepej mi polštáře! Všichni tě milujeme, seržo..." až Smith zavrčel: "Strč si tam sakra ponožku, Stevensi, nebo to za tebe

udě-lám já!"

"Ty, a která zasraná armáda?" pronesl vzdorně Stevens. Zpívat však přestal, jako by i jeho přepad-la tísnivá, smrtí prosáklá atmosféra těchto kop-ců, kde kdysi zbytečně zemřelo tolik tisíc mladých mužů.

Po čtvrt hodině odbočili z klikaté horské silnice a vnořili se do zakrslého lesa, který teď pokrýval bitevní pole. Snažili se najít úkryt před chladným větrem, jenž s nastávající nocí začínal vát. Protože byli zkušení, brzy našli vhodné místo: mýtinu ob-klopenou stromy, na níž ještě byly zbytky zákopů. Tashy dokonce našel otlučenou a rezavou přilbu. "Máme skvělý nočník," volal nadšeně.

Ale nikdo se nesmál. Všichni byli zasmušilí, jako by v nejhlubším podvědomí vnímali temnou auru toho prokletého místa.

I přesto však brzy vztyčili své malé stany pro dva a usadili se okolo modrého ohně benzinového vařiče, na němž opékali sójové párky a dlouhé zá-vitky slaniny z konzervy. Smith 175 chodil od jed-noho k druhému s lahví silného hnědého GS rumu. Nebylo to legální, protože přiděly rumu se obvykle

60

rozdávaly pouze mužům na frontové linii, ale jak Rory O'Sullivan soudil: "Ačkoli válka skončila, my stále bojujeme. Tak dopřejme chlapům jejich ohnivou vodu." A chlapi neprotestovali.

Zatímco čekali na svou porci párků a slaniny a popíjeli silný "čaj ala serža", oba důstojníci pro-mýšleli postup na zítřek, kdy dosáhnou hranic okupovaného Německa.

"Myslím, že nejlepší bude dostat se tam přes francouzskou zónu," uvažoval Rory a odložil ma-pu na podlahu stanu, protože už byla příliš tma, než aby se z ní dalo cokoli vyčíst. "Žabožrouti se dají lehce podplatit, jak už jsme zjistili po cestě sem, a pokud tam už jednou budeme, dostat se od nich k Amíkům by neměl být problém."

"Souhlasím," řekl Miles a když Stevens otočil nad ohněm slaninu a jemu do nosu zavanula vůně pečícího se levného masa, zakručelo mu v žaludku. "Amíci nemohou mít pokrytu celou hranici mezi svou a francouzskou zónou. Proč taky?"

"Přesně tak. Koneckonců, říkají si přece spojen-ci."

Byla už téměř tma. Oba důstojníci se krčili ve stanu, cpali se slaninou a párky a říkali si, že tohle je stejné jako za války – vychutnávají levné jídlo z konzervy a silný čaj, zahuštěný celou plechovkou sušeného mléka. Jak Rory poznamenal: "S trochou štěstí, Milesi, budeme jednoho dne večeret v Sa-voyi nebo Connaughtu. Ale pořád si budeme pama-tovat tohle jednoduché jídlo a nic jiného nám už nebude chutnat stejně."

Miles se zasněně usmál. "Myslím, že máš prav-du, Rory." Dojedl trojúhelníkovitý sójový párek bez střívka a tiše a distingovaně si říhl. "Ale tohle je ta správná společnost."

Rory přikývl a odložil umaštěnou misku. "Asi je to tak," zívł. "Co myslíš? Měli bychom postavit hlídky?"

Miles probodával očima temnotu, v níž zářily pouze temně červené konce cigaret, jak si unavení hrdinové z SAS dopřávali posledního šluka toho dne.

"Ano, Rory, něco mi říká, že bychom měli."

O půl hodiny později už jejich malý tábor skoro spal a jediný zvuk, který bylo slyšet, byl vzdálený hukot nočního větru a občasné tiché zakašlání strážného, schouleného ve sto let starém kráteru, kde mu dělala společnost jen rozbitá kostra dávno mrtvého mladého muže.

62

8.

Bylo krátce po třetí ráno a určitě mrzlo, když Joe Rosenblum přebíral hlídku od Tashyho Kennedy-ho, krčícího se v kráteru po granátu, aby se schoval před větrem. Tashy potřásl mrtvému rukou, zaše-ptal: "Bye, bye, kámo," a dodal, jako by chtěl Ro-senbluma varovat: "Není moc hovorný, Joe! Vlast-ně vůbec není společenský."

Joe sykl něco sprostého. Tashy zmizel ve svém stanu a tiše se smál, jaký má skvělý smysl pro hu-mor. Teď se venku krčil Joe a zíral na srpek měsí-ce, chladný a bezcitný, jak se schovával a znovu vynořoval zpoza mraků. V roce 1916 byl jeho otec přesně v těchto kopcích se Švábským pěším plukem, a když byl Joe ještě malý chlapec a ně-mečtí Židé mohli volně cestovat, vzal ho jeho otec sem, na místo, kde byl raněn. Ale teď už dávno zapomněl, kde přesně to bylo. Vlastně už skoro zapomněl i na svého otce. Bůh ví, kde teď je. Na-posledy o něm slyšel, že ho odvedli gestapáci. Předpokládal, že stejně jako ostatní je už dávno mrtev.

Nechal myšlenky chvíli bloudit minulostí, aby si ukrátil tu dlouhou hodinu, jež ho čekala. Vždycky se mu zdálo, že nejdelší hlídka je mezi třetí a čtvrtou ráno. Jako by se čas zastavil a stejně tak ručičky jeho hodinek se sotva pohybovaly.

Přemýšlel o válce a znovu viděl duchy svých padlých kamarádů. Myslel na tu dívku a na to, co asi bude dělat, až odejde z armády. Stejně jako on se do Německa nikdy nevrátí. Tak, ozval se ostře hlas hluboko v jeho mysli, Josefe Rosenblum, a co asi tak chceš dělat? Nemůžeš zůstat věčně v armádě. Kromě toho, až se vyřídí ta věc s doktorem Barschem, bude s SAS definitivní konec av pravidelné armádě pro tebe nebude místo.

Jeho snění přerušil lehký šelest po pravé straně. V okamžiku byl čilý a ve střehu. Bylo to zvíře? Na těchto opuštěných vápencových kopcích roste dost lesů, kde by mohla žít vysoká. Byl tu dobrý terén pro králíky a zajíce. Bůh ví, kolik je tu děr, ve kterých si mohou udělat pelech. Ale instinkt mu říkal, že tohle zvíře chodí po dvou nohách.

Opatrně, aby nadělal co nejméně hluku, zkusil starý trik SAS. Co nejpomaleji potáhl nosem a po-kusil se rozeznat nějaký známý zápach či vůni.

"Ano, támhle!" naléhavě mu našeptával hlas uvnitř hlavy. A bylo to tak. Byl to nepochybně štiplavý odér levných francouzských cigaret. Kdo-koli už to byl, nedávno kouřil gaulloisky nebo caporalky. Ale kdo je ten skrytý francouzský pozorovatel?

Joe Rosenblum to chvíli zvažoval. Ptal se v duchu, kdo by chtěl být uprostřed tak chladné noci venku v těchto opuštěných kopcích. Nejasně si vy-bavil, že když s otcem před lety navštívil Verdun, nahore v horách byly zničené, opuštěné vesnice. Bydlí snad v těch ruinách tuláci a podobně? Je to možné? Ale z čeho by tu žili?

Odpověď ho zasáhla jako blesk. Jsou to pašeráci, podvodníci dopravující zboží pro černý trh za do Německa. Tady mají ideální úkryt. Hranice je jen pár mil odtud. Pochyboval, že by si sem četníci v noci troufli. Ale proč se zajímají o malý tábor SAS? Není tu skoro co ukrást – pár zbraní a několik kartonů konzerv. Že by džípy? Nebyl si jistý. Co však věděl určitě, bylo, že musí vzbudit

64

ostatní, protože už slyšel tiché kroky mezi stromy okolo tábora. Bylo jich tu všude kolem hodně.

Tiše uvolnil pojistku samopalu. Překulil se přes okraj kráteru a v podřepu, tak aby ve stříbrném měsíčním světle představoval co nejmenší siluetu, zamířil ke stanům a ani na chvíli nespouštěl oči z temnoty lesa.

Bezpečně se dostal k důstojnickému stanu. Při-krčen u vchodu sáhl dovnitř a položil ruku na ústa Roryho O'Sullivanova. "Pane," sykl, "to jsem já, Joe Rosenblum."

Rory se probudil a prudce si sedl. Pak, když zji-stil, že je to Joe, který ho budí standardním způsobem, jestliže se v okolí vyskytlo nebezpečí, po-malu zvedl ruku na znamení, že si je vědom, že se něco děje.

"Co je, Joe? Kde hoří?"

Joe mu stručně šeptem vše vysvětlil.

Rory byl v okamžiku naprosto bdělý. Stejným způsobem, jako Joe jeho, vzbudil Milese a infor-moval ho.

Oba důstojníci si spěšně připnuli opasky s kolty, zatímco se Joe odplížil ke zbývajícím třem stanům zburcovat ostatní.

"Co uděláme, Rory?" šeptl Miles naléhavě, když si strkal do opasku další zásobníky a nakonec ještě granát.

"Přesně nevím, Milesi," odpověděl Rory a činil totéž s profesionální samozřejmostí vojáka, který zažil mnoho podobných nočních poplachů. "Můj první nápad byl, jak vždycky říkal Paddy, 'vystřel a zmizet'. Ale teď už je mír. Nemůžeš chodit kolem a střílet nevinné žabáky – jestli vůbec něco takového existuje. Ovšem stejně tak musíme být připraveni na nejhorší. Nenecháme se nachytat s kalhotami dole. Na to jsme už v branži dost dlouho, milý synu." Dokončil přípravy a sykl: "Požd, porozhlédneme se kolem."

V pravidelných rozestupech, sotva se odvažova-li dýchat, vyšla skupinka veteránů mimo okruh stanů. Tashyho Kennedyho nechali hlídat džípy

– pro všechny případy. Každý z mužů byl zahalen do vlastních obav a předtuch, ale všichni věřili ve schopnost poradit si s jakýmkoli problémem, který by je mohl potkat. Na druhou stranu byli zmateni těmi záhadnými neviditelnými cizinci, kteří v ho-dině mrtvých obklopili jejich tábor. A bylo jisté, že jsou opravdu

KERRIGAN Odplata

obklíčení. Slyšeli tichý šustot kroků přicházejících lesem ze všech směrů. Rory, přikrčený uprostřed malé formace, počkal, až se měsíc skryje za mrakem. Ukázal rukama na obě strany. Jeho muži signál pochopili. Vydali se doprava a doleva a střed tábora ponechali prázdný. Rory pak standardní operaci ještě rozvinul. Pohlédl vzhůru. Srpek měsíce stále překrýval mrak, kterým však už prosvítalo slabé světlo. To znamenalo, že za pár vteřin měsíc opět vyjde. Neváhal. Pozvedl kolt a vystřelil do vzduchu. Téměř okamžitě propukla palba a zpoza stromů se vynořili vetřelci. V té chvíli vyšel měsíc. V jeho stříbrném světle se jasně rýsovaly jejich temné siluety. Muži z SAS se vrhli do akce. Zamířili nížko. Mezi stromy zahvízdaly kulky. Jako zelený déšť začaly na zem padat větvičky. Je-den muž padl, držel se za hlavu a pronikavě ječel. Joe Rosenblum přikrčený za džípem s přípravným samopalem překvapeně zaklel. Ten muž křičel o pomoc německy! Ostatní měli příliš mnoho práce se střelbou, než aby tuto zvláštní událost zaznamenali. Další z cívilistů se zhroutil k zemi a zůstal bez hnutí ležet. Miles vytáhl pojistku z granátu. "Mám, Rory?" snažil se překřičet palbu. "Jo!" zařval Rory v odpověď. "Spočítej jim to!" Miles ani chvíli neváhal. Odfrkl a hodil granát směrem doprava. Vybuchl v zuřivém záblesku tem-

66

ně rudého plamene. Smrtící střepiny létaly vzduchem. Dva z útočníků padli a žalostně nařikali, zatímco třetí tam jen stál, kymácel se, úpěl a držel si ruku visící jen na cárech krvavého masa. To rozhodlo. Překvapení a zuřivost odpovědi vzala neznámým útočníkům odvahu. Utíkali zpět mezi stromy, občas se otočili a vypálili několik ne-mířených střel. Ale veteráni z SAS se pevně tiskli k zemi. Neriskovali zásah zbloudilou střelou.

Potom bylo po všem. Lesem, který již viděl tolik bojů, se nesla už jen ozvěna bitvy, bolestný nářek raněného muže ležícího kdesi pod stromem a slova, která neustále opakoval, žež nebyla francouzská, nýbrž německá. "Sanitäter!" volal.

"Hilfe... Sani-täter... bitte!"

Joe Rosenblum, přitisknutý k drahocennému džípu, cítil, jak se mu na zátylku ježí krátké vlasy. Proč sakra někdo uprostřed francouzského lesa volá německy na zdravotníka?

Svítilo. Okamžitě po útoku sbalili tábor a sjeli dolů do nížiny. Mířili k malému železničnímu uzlu Etain asi patnáct mil odtud.

Rory rozhodl. "Tábořiště nám vybouchlo. Ti hajzlové se mohou vrátit, a když ne oni, hned jak se rozední tu máme policajty. Bojiště u Verdunu je přece jen důležitý francouzský památník a někdo mohl modrokabátníkům nahlásit, že se tam v noci střílelo."

Před Etainem zastavili a zamířili do polí, pose-tých starými betonovými bunkry a téměř zasypa-nými zákopy. Pravděpodobně část fronty z roku 1916. Muži si však nevšíмали zbytků z dávné války, nýbrž svého zajatce, přivázanému k přívěsu. Byl na tom zle. V hrudi měl velkou zející ránu, bylo jí vidět slizké šedé plíce vzdouvající se v kaluži červené krve. Kdykoli zakašlal, z koutku úst se mu vyhrnula krev. Byl v bezvědomí a všichni už viděli dost umírajících mužů s typicky bledou špičkou nosu. Dlouho už naživu nebude.

"Co nám o něm povíš, Joe?" tázal se Rory, když se všichni shromáždili a žvýkali tvrdé přidělové suchary, což byla jejich snídaně, a zapíjeli je vodou ze svých polních lahví. Nebyli krutí ani bez-citní, ale většina z nich viděla za posledních roků tolik násilných smrtí, že už to s nimi ani nehnulo.

"Pro začátek se podívejte na tohle, pane," řekl Joe. Vytáhl umírajícímu muži rukáv a ukázal do podpaží. "Víte co to je, šéfe, že?" Na snědé kůži bylo tetování. "Někdo se to nejspíš snažil vypálit rozžhavenou lžící, ale neodvedl zrovna dobrou práci. Tetování je jasně vidět."

Rory chmurně přikývl. "Krevní skupina. Takže patřil k SS. Když nastoupili k waffen SS, všichni byli tetováni. Ale tenhle mohl být u francouzských SS, u holandských, u belgických... Myslím tím, že v každé zatracené zemi v Evropě se hlásili k SS, dokud Hitlerovo Německo vyhrávalo. Francouzi vytvořili dokonce celou divizi."

"Tenhle ne, šéfe," řekl pevně Joe. "Tohle byl sta-rej dobrej Němčour. Ten přízvuk jsem si nemohl splést. Přímo z hamburského nábřeží, z oblasti čer-vených luceren."

"Oukej, nehádám se," řekl Rory a v jeho sou-středěném obličejí se usadil zmatený výraz. Nedo-kázal pochopit, co dělal bývalý esesák v této části Francie, v

Lotrinsku.

"Jsou tu ještě další dvě věci, šéfe," pokračoval Joe, když sebou Němec začal zmitat a u úst se mu tvořila pěna, což – jak všichni věděli – signalizovalo jeho smrtelné křeče.

"A to?"

"Na pravé ruce má ještě jedno tetování. Podívej-te, šéfe!"

"Ještě jedno? A kde?"

"Tady, mezi palcem a ukazovákem." Joe Rosen-

68

blum znalecky roztáhl umírajícímu muži prsty. "Vidíte?"

Rory to viděl. "Vypadá to jako... krabíčka... na obou koncích protažená." Podíval se na malého ži-da. "Co to je?"

Rosenblum jen pokrčil rameny. "Nevím, šéfe, ať se propadnu! Nikdy jsem nic takového neviděl."

Rory bleskl pohledem na svého synovce. Ten zavrtěl hlavou. "Jsem z toho jelen, naprosto kon-sternován," snažil se těmito slovy popřít vážnost si-tuace.

"A ta druhá věc?" tážal se Rory netrpělivě, když kolem projel staříčkový gazogene, policejní auto na dřevoplyn, a zamířilo do kopců, odkud přijeli. Ci-věli na něj. Věděli, kam jede. Někdo ohlásil noční přestřelku a našel tělo.

Počkali až vůz přejede a pak Rory zopakoval otázku.

Joe Rosenblum si olízl náhle suché rty. "Pama-tujete si tu Američanku – tedy mou přítelkyni, šé-fe?"

Rory přikývl. "Jo. A co má být?" Vypadal netr-pělivě.

"Jistě si vzpomenete na zmínku o plukovníku Zillerovi; o tom, kdo dělá špinavou práci."

"Jasně, ale proboha, Joe, už se vymáčkni! Vyke-cáváš se jako stará drbna."

Rosenblum se při té výtce trochu začervenal. "Takže, šéfe," prohlásil. "Ten chlap vyslovil totéž jméno."

"Cože?"

"Přísahám, že to bylo to jméno – Helmut Ziller. Kdo by mohl zapomenout na yankejskýho plukov-níka s takhle echt německým jménem?"

"Jasně, jasně. Ale co říkal, Joe? Jaké spojení má ten Amík s touhle bandou?"

"Když jsem to z něj zkoušel dostat, blekotal je-nom samé nesmysly."

Rory horečně přemýšlel. "Zkus to teď. Zjisti, co..."

Nedopověděl. Bývalý esesák s podivným teto-váním přestal lapat po dechu. Měl to za sebou.

Rory pohlédl na Rosenbluma. "Ehm, takže od něj už toho moc nezjistíme, co?"

Joe Rosenblum pokýval hlavou.

Za půl hodiny pohřbili mrtvého pod živým plo-tem a zamířili k vrchům na obzoru, které vyme-zovaly francouzsko-německou hranici. Opona se zvedla, herci byli na jevišti, drama mohlo začít...

70

ČÁST DRUHÁ

Tajní lovci

1.

Alais Barschle, kdysi známý jako doktor Anton Barsch, byl šťastný muž. Když teď krácel dolů ves-nickou ulicí – v kožených kalhotách a šedozelené vestě – ženy, jež míjel, se mu ukláněly a sedláci, bafající z velkých zakroucených fajek, pozvedali klobouky s ptačími pírkami na znamení úcty. Byl ko-neckonců ředitelem školy, třetí nejdůležitější oso-bou na bavorské vesnici po knězi a starostovi. Vesnice ho přivítala přede dvěma měsíci s otev-řenou náručí, když coby utrmácený cizinec se sta-rým otrhaným vojenským batohem na zádech vysvětlil, že býval učitelem, než ho povolali k "polním kobyilkám", jak žertem přezdíval pěcho-tě. To, že se prohlásil zbožným katolíkem, mu také jen prospělo.

Předchozí ředitel byl patrně horlivý nacist a ve-dl neustálou bitvu s místním farárem Gurglem, než zvesnice uprchl před postupujícími Američany. Rozhodující byl nakonec fakt, že "Barschle" po-klekl přede všemi na kolena a požádal starého kně-ze o požehnání pro "ubohého starého vojáka", jenž za války ztratil všechno, včetně své rodiny, kdesi v Porúří. Dostal místo vesnického učitele.

I přes typickou uzavřenost bavorských vesni-čanů se místní obyvatelé zastavovali a odbočova-li ze své cesty, aby ho pozdravili. Nabídli mu po-koj v hrázdném domku vdovy Schmitzové hned vedle návsi, a kyprá vdova, které mohlo být lehce k

KERRIGAN Odplata

čtyřicítce a jejíž manžel zahynul na ruské frontě, se kvůli němu mohla přetrhnout. Na venkově byl dostatek potravin – v noci každý ilegálně zabíjel prase – a vdova ho krmila pečenými koleny, zelím a hromadami štouchaných brambor, koupajících se v opravdovém másle a mléce, takže někdy v ne-děli, když ve své ložnici s velkým krucifixem nad manželskou postelí diskrétně čekala až vstane, sot-va se dokázal vyhrabat nahoru po schodech.

Kromě toho; nehledě na nudnou práci a marnou snahu vtlouci základní vědomosti do vyholených lebek dětí místních sedláků, jež stále chodily do školy bosé, aby se ušetřila drahá kůže; tu byla Ger-da, blondatá dcera vdovy Schmitzové. I když byl zrovna v posteli s tlustou vdovou, v mysli se téměř neustále probíral svůdnými vna-dami třináctileté dívky s drobnými prsy poska-kujícími pod bílou blůzkou bez podprsenky a je-jíma skoro až nekonečně dlouhýma nohama. Jak byla bezstarostná, když si sedla na pohovku pod obvyklou levnou reprodukcí "Poslední večeře", která zdobila snad všechny kuchyně odlehlé ba-vorské vesnice! Nejednou s dětskou nevinností roztáhla nohy a Barschle letmo zahlédl těsné bílé kalhotky, jež nosila – tak skrovné, tak odhalující. Byl to úchvatný pohled. Jednoho pátečního večera ji dokonce sledoval, když se koupala v cínové kádi před velikou pecí ze zelených kachlů, jež dominovala kuchyni, a tehdy se div neudusil vzrušením při pohledu na to štíhlé nahé tělo. Té noci, když Gerda odešla spát, se při-kradl k vdově Schmitzové do ložnice a hobloval ji až sténala a chroptěla blahem, ale celou dobu měl před očima to hubené dívčí tělo s jemným chmý-řím na místě, které, jak si přísahal, bude jednoho dne patřit jemu. Ne, říkal si Barschle, když vešel do jediné míst-ní hospody, pradávné Zum Weissen Rossl, kde si

74

dopřával dopolední šálek náhražkové kávy a jedl velký masový sendvič, který mu s láskou připraví-la vdova Schmitzová, šlo to všechno jako po másle od té doby, co na konci války "zmizel" s padělaný-mi dokumenty. Minulost byla pryč. Vyhledky tu byly dobré, ales-poň na chvíli. Až Německo přečká současné období okupace – a už nyní se říkalo, že americký guvernér Bavorska, generál jménem Patton, vyhledává kon-frontaci s Ruskem – může se přesunout na lepší mís-to a dohrát svou roli jako Herr Doktor, který vystu-doval univerzitu v Göttingenu – s vyznamenáním! Hostinec, tmavý a páchnoucí zvětralým pivem a starodávnými smilstvy, byl zdánlivě prázdný. Štamgasti, dva důchodci, hráli u svého stolu skat a pleskali kartami bez energie mladších hráčů. V ro-hu pod zaprášenými parohy nějakého dávno mrtvé-ho jelena si starý sedlák krájel na stole chleba na kostičky a jedl ho s plátky uzeného špeku. Za pozin-kovaným výčepem vzhledl hospodský, Herr Gustl, od cídění sklenic a přívětivě se usmál. "Grüss Gott, Herr Lehrer!" Při zmínce o učiteli ostatní tři povstali a zopako-vali pozdrav: "Grüss Gott, Herr Lehrer!" Barsch se usmál, avšak jeho oči za cvikrem, jenž vystavoval na odiv – pocházel z dob, kdy jeho nad-řízený reichsführer SS Himmler, nyní mrtvý, no-sil stejné brýle – zůstaly chladné. V tmavém koutě vedle krbu seděl cizinec s hlavou skloněnou nad svým džbánem piva a ani se nehnul. Barsch se za-mračil, ale když mu hostinský přinesl kouřící šálek kávy, pustil toho muže z mysli. "Žádná náhražková brečka, Herr Lehrer! Oprav-dová zrnková káva od jednoho Amíka z černého tr-hu z Garmische," zašeptal hostinský, když se nad ním skláněl. Usmál se a dodal: "Doufám, že si ma-lý Franzl na konci měsíce povede dobře." Myslel svého syna, který byl mimořádně tupý.

"Ano, jistě," odpověděl Barsch a vdechoval aroma opravdové kávy, poprvé po dlouhých měsících, které mu připadaly spíš jako roky. "Franz dělá vel-mi uspokojivé pokroky, Herr wirt." Hostinský se usmíval od ucha k uchu. Popřál Barschovi: "Guten Appetit!" a odšoural se ve svých starých rozbitých pantoflích zpátky za pípu. Barsch se několik minut věnoval svému obří-mu sendviči a výborné kávě. Ale pomalu ho pře-padal stále silící pocit neklidu. Nevěděl přesně proč, ale cítil, že to má co dělat s přítomností onoho cizince. Protože v těchto bavorských hor-ských vesničkách, kde se všechno točilo kolem zemědělství, byl cizinec vzácným zjevem. Kro-mě toho, cizinci, obzvláště v uniformě, vždycky znamenali nebezpečí. Když si dotýčný objedná-val další pivo, Barsch si všiml, že mluví bavor-skou němčinou bez cizího přízvuku. Aspoň, že to není Amík. Čas běžel, staré hodiny v rohu odtíkávaly vteři-ny jeho života s kovovou neúprosností. Ne že by to Barschovi vadilo; byl plně zaměstnán jídlem a pitím. Kromě toho měl zase hlavu plnou Gerdy, dcery své domácí. Toho rána, když se nad

ní sklá-něl, aby jí pomohl s příkladem, mu prostoupil nozdry sladký odér jejího mladého těla a za vý-střihem dívčiny blůzy zachytil špičaté růžové bra-davky jejích dětských ňader. Byl to mučivý po-cit. Musel sebrat všechnu svou vůli, aby se ovládl a nezmocnil se jich.

"Herr Barsch... Herr Doktor Barsch!" Když uslyšel své skutečné jméno, bodlo ho u srdce, jako by mu tam někdo vrazil nůž.

Zmateně vzhlédl. Nevěřil vlastním uším. Nikdo jiný to neslyšel. Cizinec mluvil tak tiše; patrně schválně, usoudil. Nechtěl ho prozradit.

Pohlédl do cizincova tmavého zlověstného obli-čeje s očima skrytýma za tmavými lyžařskými

76

brýlemi. "Ne... ne!" zakoktal spěšně. "Tak se ne-jmenuji. Mé jméno je Barschle, Alois Barschle."

Cizinec na něj opovržlivě hleděl. Potom si k ně-mu, aniž by se ptal na dovolení, přisedl a luskl prsty na znuděného hostinského za výčepem. "Noch ein Mass!" poručil. "A panu učiteli přine-ste skleničku kořalky. Myslím, že mu není příliš dobře."

"Jawohl. Sofort der Herr," odpověděl hostinský bryskně, protože i v temném zaprášeném lokále viděl, že učitel velmi zbledl.

Cizinec počkal, než donese pití, mezitím otíral poškrábaný dřevěný stůl, jako by to bylo důležité, a teprve pak promluvil. "Vy si mě nepamatujete?" zeptal se tiše.

Barsch zavrtěl hlavou. Nedokázal se soustředit a bouřil se mu žaludek.

"Myslel jsem si to. Oberscharführer klar – čistý jako kořalka, říkávali jsme v Metách tehdy ve dva-ačtyřicátém." Zvedl svůj korbek piva. "Prost!"

Barschovo srdce na chvíli vynechalo. Pamatoval si přesně, kde byl v Metách v roce 1942. V měst-ských kasárnách Seppa Dietricha, pojmenovaných po bavorském veliteli tělesné stráže Adolfa Hit-lera.

Jeho prací byla likvidace komunistů a jejich sympatizantů – a že jich ve velkém průmyslovém městě byly spousty – a pro špinavou práci po-užíval právě záložní prapor "tělesné stráže". Odlo-žil napůl snědený sendvič; naprosto ho přešla chuť k jídlu.

"Musíte si mě s někým plést," koktal. "Ve dva-ačtyřicátém jsem byl v Rusku."

Muž v tmavých brýlích se cynicky zasmál. "Poslouchejte, Herr Doktor! Neplácám nesmysly. Pamatuji si na vás velmi dobře. Každou sobotu večer v bordelu na Rue Gambetta s velitelem pra-poru. Ano, velmi dobře si to všechno pamatuji."

Barsch to zkusil silou. "Co ode mě chcete? Ne-víte, že se všichni nacisté zodpovídali před denaci-fikačním výborem, k němuž já čirou náhodou pat-řím?"

"Opravdu? Oportunisté jako vy byli vždycky první zase na nohou. Nejste náhodou přímo Panna Orleánská?"

Barsch by na bývalého šikovatele SS nejraději vztekle vyjel, ale netroufl si. Příliš se bál. Ten muž ho očividně kvůli něčemu hledal, ale kvůli čemu? Nezdálo se, že by ho platila americká rozvědka, ja-ko mnoho někdejších agentů gestapa a SS. Ale pro koho tedy pracuje?

"Nechcete si sednout?" zeptal se Barsch chabě; veškerá troufalost ho opustila.

"Nechceme budit rozruch, že?"

Velký cizinec s tmavými brýlemi přelétl pohle-dem téměř prázdnou místnost a nepokrytě se Bars-chovi vysmíval. "Ano, myslím, že nechceme." Po-sadil se a chvíli si otíral z tváře růžovou tekutinu, která mu vytékala zpod brýlí v místě pravého oka. Barsch přemýšlel, co to může být zač, ale nezeptal se. Místo toho čekal, až muž promluví sám.

Ten si dával na čas, jako by si stále nebyl jistý, jak na Barsche jít. Těžké ticho Herr Doktora zner-vózňovalo. Poposedával na tvrdé dřevěné židli a několikrát významně pohlédl na své náramkové hodinky, jako by spěchal.

Cizinec se tiše zasmál. "Tihle venkovští balíci ve škole vám neutečou, Herr Doktor, ledaže by na vás čekalo jedno z těch děvčátek, která jste tak rád osahával, abyste jí strčil tlapu pod sukni."

Barschův mdlý obličej zrudl. "Jak si můžete troufat obviňovat mě z něčeho takového?" rozoh-nil se.

"Mohu si troufat cokoli," odvětil muž stroze. "Víme o vás všechno, dokonce i o tom děvčeti ve Strasburku těsně předtím, než jste zmizel, zatímco

78

někteří z nás dál bojovali za národ, vlast a vůdce až do hořkého konce." Aby svá slova zdůraznil, na okamžik si sundal brýle.

Barsch polkl. V místě pravého oka byla růžová hnisající díra, z níž na mužovu

KERRIGAN Odplata

zjizvenou tvář sté-kala smrdutá tekutina. "Vidíte, Herr Doktor? Ma-ďarsko před pul rokem s 6. pancéřovou divizí SS. Tohle jsem si vysloužil pro vděčnou vlast," dodal muž hořce, "zatímco vy jste byl zalezlý."

"To je mi líto, opravdu líto," řekl Barsch těž-kopádně a udělalo se mu poněkud zle. "Netušil jsem..."

Velký muž jen mávl rukou a znovu si brýle na-sadil. "Na tom nesejde. To už je za námi. Teď si poslechněte, proč jsem vás přišel navštívit."

Barsch se soustředil a jeho nevolnost zmizela. Znovu se začal obávat nebezpečí, v němž se může nacházet. "Jsem obyčejný vesnický učitel, dbající osvou práci..., " začal.

Jeho společník ho drsně přerušil. "Jste hledaný válečný zločinec, Barschi," řekl ledově.

Barsch po něm blýskl nenávisným pohledem, ale nikdo z vesničanů to zřejmě nezaregistroval a hostinský zmizel v místnosti za výčepem.

"Francouzi po vás jdou, a mám informaci, že Britové možná také. Stačí jedno tiché slovo na pat-říčných místech a jste až po rypák ve sračkách, Barschi. Pamatujte si to."

"Jistě, jistě, budu si to pamatovat," blekotal sna-živě Barsch, vyděšený až do morku kostí. "Ale co ode mě chcete?"

"Zatím nic," odvětil muž. "Ale chce vás vidět můj nadřízený a ten od vás pravděpodobně bude chtít něco ve spojitosti s Francií."

"Váš nadřízený?"

"Žádná jména," řekl esesák drsně. "Řekne vám, co vám řekne. To je vše, co potřebujete vědět." Za-bodl svůj velký palec podobný bavorské klobáse do prsou.

"Já jsem jen posel." Uchechl se, jako by ho ta slova pobavila, a zvedl se. Na tváři měl už za-se růžový pramínek. "V sobotu odpoledne jeďte lokálkou do Garmische. Na nádraží už vás budou čekat."

"Ale..."

"Neexistuje žádné ale. A pokud si myslíte, že znovu zmizíte, zapomeňte na to, mein lieber Herr Doktor." Významně si poklepal na kapsu blůzy a naprosto vyděšený Barsch zaslechl kovový zvuk. Ten muž měl u sebe pistoli, přestože držení střelné zbraně mohlo v této době pro Němce znamenat rozsudek smrti u spojeneckého vojenského soudu. Zlověstně se usmál. "Garmisch, půl třetí odpoled-ne." Prsty se dotkl těžkého plstěného klobouku. "Wiedersehen, Herr Doktor..., a nezapomeňte dr-žet ruce daleko od sukni malých děvčátek." Potom odešel a zanechal silně se potícího Barsche ve sta-vu totální paniky.

80

2.

Američané byli všude mezi ruinami, pozorovali chichotající se německé dívky procházející ve dvojicích pomalu kolem, občas se zvedli ze svého typického postoje, kdy stáli opření o zeď, na ně-kterou z dívek hvízdli a řekli:

"Schokolade. Du schlafen se mnou, Fräulein?" Pak jejím směrem blýskli tabulkou čokolády Hershey, ale zároveň sledovali, jestli někde nejsou "bílé myši", jak říka-li americkým vojenským policistům s bílými přil-bami a bílými obušky.

"Díkybohu za posraný námořnictvo," pronesl opovržlivě Tashy Kennedy a odplívl si přes boč-nici džípu, když čekali, až se vrátí Rosenblum. "Jaká banda hoven!"

"Víš, že si nevedli tak špatně," ozval se od vo-lantu Smith 175. "Tahle banda tu zbyla na oku-paci. Chlapi, co bojovali, jsou už dávno doma."

"Asi máš pravdu, seržo," odvětil bez zájmu Tas-hy.

Ve dveřích protějšního domu se jeden z Ameri-čanů snažil koupit od jednohého Němce v ošou-pané uniformě wehrmachtu hodinky a nabízel mu za ně plechovku kávy. Hluběji ve stínu stál další voják s rozepnutým poklopcem, zatímco ho ně-mecká dívka uspokojovala ústy.

Miles to sledoval a v klamném zármutku zavr-těl hlavou. "Takhle to vypadá v celém Německu, Rory. Němci ztratili rozum a s okupačními armá-dami to jde rychle z kopce. Pohlavní choroby se prý strašlivě rozmohly."

"Nedá se říct, že by mi jich bylo nějak zvlášť lí-to, po tom, co dělali za války," řekl jeho strýc. "Ale uznávám, Milesi, že takhle to dál jít nemůže. S námi všemi to jde velice rychle z kopce a pokud to nezastavíme, jediní, kdo z toho bude profitovat, budou Rusové."

Miles přikývl.

Chromý německý voják naproti kvílel, když vy-měňoval hodinky za něco, co mohl být půlkilový balíček fasované kávy. Jeho hodinky byly možná poslední věci, která měla nějakou cenu. Teď bude hladovět.

"Pane!"

Byl to Joe a vypadal uzarděle a podezřele šťast-ně. Právě vybíhal zpoza budovy IG Farben, kde se nalézalo Eisenhowerovo frankfurtské velitelství. Vzadu na parkovišti měl Joe schůzku se svou "pří-telkyní", jak ji vždycky nazýval. Miles pustil z hlavy kvílícího Němce, který se teď belhal pryč s plechovkou drahocenné kávy v náruči a se slzami stékajícími po vyhublých tvá-řích. "Rory, náš hrdina přichází. A vypadá šťast-ně."

"No, snad se svou 'přítelkyní' nedělal nic nesty-datého," poznamenal s úsměvem Rory.

Joe Rosenblum jim rychle vysvětlil, co se do-zvěděl od své agentky. Nebylo toho moc, ale do-statečně jasně z toho vyplynulo, co teď mají dělat. "Je to opravdu Garmisch," funěl. "Tím si je jistá. Je to sice všechno strašně zamotané, ale to, co už zjistila, tomu napovídá." Otřel si pusou.

"Vydechni si, Joe," uklidňoval ho Rory. "Ať tě neraní mrtvice."

"Díky, šéfe!" Joe se zhluboka nadechl a pokračo-val, zíraje přitom na bílý nápis na protějším domě, hlásající "MOUDŘÍ VOJÁCI SE NEBRATŘÍ!",

82

pod nějž některý z vojáků načmáral: "To se mě ne-týká, kámo!"

"Ten americký plukovník Ziller je nějak napo-jený na Pavouka."

"Pavouk, co to ksakru je?" tázal se Miles O'Sul-livan.

"Říká, že přesně neví. Ale myslí si, že je to orga-nizace placená z nacistického zlata, která se snaží dostat hledané Němce pryč ze země. Je si však ji-stá tím, že Pavouk je napojen na werwolf. Ti jim dodávají ozbrojené muže."

Rory O'Sullivan hvízdal, jak ho to zaujalo. "Začí-ná to být velice ošemetné. A tvá přítelkyně si mys-lí, že celé je to řízeno z Garmische?"

"No, v Garmischi si Ziller zřídil velitelství a prá-vě Ziller je ten chlápek, který těm Němčourům ob-starává ochranu."

Rory to chvíli zvažoval. "Z Frankfurtu do Gar-mische je to dlouhá cesta. Myslím, že na to naše kanystry nebudou stačit."

Joe Rosenblum se usmál. "O to se ani trochu ne-bojte, šéfe! Víte, co o nás Židech říkají – že jsme všichni šmelinári. Něco na tom musí být. Podívejte se na tohle." Jako kouzlem vytáhl z náprsní kapsy velkou žlutou obálku a pyšně prohlásil: "Americká propustka podepsaná zásobovacím plukovníkem

– naprosto pravá. A tolik poukázek na benzin, kolik potřebujeme. Pozornost starých dobrých Spojených států amerických, pane." Jeho americký přízvuk byl žalostný, ale v této chvíli se Joemu Rosenblu-movi odpouštělo vše. Byl hrdinou okamžiku.

Za pár minut už byli na cestě. Proplétali se roz-bořeným Frankfurtem, Tashy Kennedy hvízdal na děvčata a desátník Stevens si vzadu vesele zpíval: "Jdeme navštívit čaroděje... báječného čaroděje ze země Oz..."

Jeli pomalu. Znovu a znovu museli opustit au-tobahn do Mnichova a klestit si cestu jak dokáza-li, po ními cestami souběžnými s dálnicí. Znovu a znovu potkávali tabule s nápisem: "OBJÍŽDKA

– ZNIČENÝ MOST", načež bloudili odlehlým mivesnicemi a samotami a snažili se dostat zpět na dálnici. Několikrát se brodili přes řeky po ponto-nových mostech, postavených na jaře bojujícími jednotkami, zlověstně se houpajících nahoru a do-lů ve vlnách.

Silnice – nebo to, co z nich zbylo – byly plné li-dí: pěších, cyklistů, lidí na vozech tažených starý-mi poníky, dalších plahočících se s dvoukoláky nebo tlačících staré proutěné dětské kočárky, jako by se celé Německo dalo do pohybu.

Všude byly americké vojenské konvoje, řídící se dopravními značkami i reklamními billboardy, po americkém stylu podivně zřymovanými: "NEBUĎ TAKOVEJ DŘÍČ, U NÁS UKOJ SVŮJ CHTÍČ," nebo: "PŘIVEZ SEM SVŮJ DŽÍP, TADY SE SPÍ LÍP." Ale jeden nápis natolik upoutal jejich pozor-nost, že u něj na několik minut zastavili. Stálo na něm: "SMRT V PARKU ZA MARKU." Zvědavě si prohlíželi nápis a hádali, co přesně to může zna-menat, až desátník Stevens, který měl nejlepší zrak ze všech, zahlédl cosi v dolním rohu tabule. "Hej, koukněte na to!" zvolal.

"Na co?" ptal se zmateně Rory O'Sullivan.

"Tam vlevo dole, šéfe! Je to ten samý obrázek, jaký měl na ruce ten mrtvý fricek ve Francii."

Rory tiše hvízdal. "Máš pravdu."

Pohledný mladý desátník se nemýlil. Bylo to tam, stejné jako tetování na ruce mrtvého Němce. Byl snad ten nápis varováním proti tomu, co dopo-ručovalo ono znamení?

Nakonec vzdali snahu rozluštit varování i sym-bol. Stíny se začaly prodlužovat a

provoz na silni-cích, jak německý tak americký, ochabovat. Celá skupinka jako by byla pohlcena neblahou předtu-chou. Každý z nich se nejednou ohlédl za sebe, ja-84

ko by měli podezření, že je někdo sleduje, a Rory se přistihl, že drží ruku na pouzdru se zbraní, jako by se chtěl ujistit, že tam jeho kolt stále ještě je. Toho večera kolem sedmé, když se celé oko-lí koupalo v naprosté tmě – až na bledá světla zoken osamělých venkovských chalup – reflek-tory jejich džípu ozářily tabuli, první z mnoha, ne-soucích konkrétní sdělení. VJÍŽDÍTE NA ÚZEMÍ 3. ARMÁDY. DODRŽOVÁNÍ DOPRAVNÍCH PŘEDPISŮ STRIKTNĚ VYŽADOVÁNO. Miles se ušklíbl. "Generál Patton chce, abychom se cítili pokud možno jako doma, co, Rory?" "Pan generál je známý puntičkář. Říká se, že i na frontě vyžadoval, aby vojáci nosili kravaty." "Svatá prostato!" vydechl Miles. "Neměli taky misky s vodou?" "Ne tak docela," usmál se Rory, když po sto metrech míjeli další tabuli se strohým varováním. Pak pustil autokratického generála z hlavy a pře-mýšlel, kde své muže uloží na noc. Díky Joemu Rosenblumovi měli papíry, které je opravňovaly přespat v některém z amerických vojenských tábo-rů. Ale pokud by to jen trochu šlo, chtěl se tomu vyhnout. Někdo by mohl klást nepříjemné otázky, třeba co dělají britští vojáci se znakem okřídlené dýky na kaštanových baretech tak hluboko v srdci Bavorska. Nakonec se rozhodl, že si najdou nějakou vesni-ci nebo samotu, kde si obstarají vodu a další po-třeby, a prostě na noc obsadí radnici nebo školu. Začínalo být příliš chladno na to, aby nocovali venku ve svých tenkých stanech. Vítr teď vál při-mo od sněhem pokrytých Alp a Rory odhadoval, že nad ránem bude mrznout. Půl hodiny nato, když museli ještě jednou od-bočit z vybombardované dálnice, vjeli na vedlej-ší cestu, která je dovedla přímo do malé vesnice s hrázďenými domy a statky s vyřezávanými pod-loubími, typickými pro dolní Bavorsko a s obrov-skými hromadami hnoje přímo pod kuchyňskými okny. Přesně, jak to Joe Rosenblum již kdysi ko-mentoval: "Čím větší hromada hoven před kuchy-ní, tím jsi bohatší. Ukazuje to, že máš víc krav. Je to jeden ze způsobů, jak upoutat svobodné ženy." Na což Tashy Kennedy odpověděl: "Není divu, že frickové v bojích s námi projeli půlku Evropy. Jen se chtěli dostat z dosahu toho smradu."

Rory O'Sullivan rozhodl, že pro dnešek už toho mají dost. Kodrcali se na tvrdých sedadlech džípů celý den. "Joe," řekl, když zastavili na malé návsi, nejevící známky života, až na blikající žluté světlo petrolejky v okně velkého statku naproti.

"Šéfe?"

"Běž se podívat, jestli se tu nenajde místo, kde nás nechají přespat. Podplat je cigaretami nebo něčím podobným. Uctivě se zeptej, jestli by nám taky neohráli nějaké jídlo."

Joe Rosenblum mrkl. "Za karton cigaret, pane, vám prodají svou babičku.

Pohlédnu se po ně-čem."

Za pět minut byl zpátky a šklebil se od ucha k uchu. "Kopli jsme do zlaté žíly, pane," vykládal vzrušeně.

"Jak to myslíš, Joe?" ptal se Rory unaveně a líně zív.

"Myslel jsem, že je to statek. Ale není, je to ně-co o hodně lepšího..."

"Tuk co to sakra je, Joe?" skočil mu Miles ne-trpělivě do řeči. "Dělej, ty malej buzerante, chčij, nebo nestůj u mísy!"

"Je to domov pro padlé dívky, šéfe," zářil Joe. "A je jich tam pěkná spousta a vypadají celé zha-vé spustit se ještě víc. Evakovali je z Mnichova a je u nich jen jedna jeptiška, které je osmdesát, je hluchá jako pařez a už ve své panenské posteli..." Zbytek jeho slov přehlušil jásot a veselé "Johó!",

86

jak se dívky vzrušeně vyhrnuly ven a jejich kyprá těla se jasně rýsovala v obdélníku žlutého světla linoucího se z otevřených dveří.

Tashymu Kennedymu se při tom pohledu rozzá-řily oči. Obřadně se pokřižoval:

"Prosím odpusťte mi, pane Eisenhower, že se nyní hodlám dopus-tit smrtelného hříchu bratření se." Načež vyrazili vpřed, halekajíce jako opilí Indiáni.

Civilista ukrytý v temnotě, který sledoval jejich příjezd, se zamračil, zvedl cigaretu, kterou Tashy odhodil na úprku do domu pro padlé dívky, a roz-hodl se, že příjezd těchto podivných vojáků, kteří rozhodně nebyli Amíci, raději ohlásí.

3.

Plukovník Ziller shlížel na ženu, kterou mu obsta-rali. Její ruka byla malá a jemná. Oproti ní vypadal jeho ztopořený úd obzvlášť obrovský. To ho po-těšilo, dávalo mu to pocit síly a dominance. Žena mezi jeho roztaženými nohama namáhavě

KERRIGAN Odplata

vzdy-chala a popadala dech. Trvalo mu to déle, než nač měla sílu. Možná byla zesláblá nedostatkem potra-vin jako mnoho žen v Garmischi, které odmítaly vlézt za trochu jídla s vojáky do postele. Ale to byla jedna z jeho podmínek. Chtěl ženu dvakrát týdně, ale musela být vyšetřená, že netrpí žádnou pohlavní chorobou, a také to za žádných okolnos-tí nesměla být děvka, profesionálka ani amatérka. Organizace přirozeně vždy respektovala jeho přá-ní. Musela – nebo... Žena mezi jeho nohama, přírodní blondýna, se dotkla jeho varlat a zároveň přejížděla rukou po jeho penisu nahoru a dolů. Po zátylku jí stékaly drobné krůpěje potu a shromažďovaly se jí na šíji jako matné perly. Byla drsná a zároveň jemná, jak to měl rád. Ale nějak se nedokázal dostatečně uvolnit, aby si to plně užil.

Možná to způsobil ten telefonát, který obdržel od jednoho z nižších agentů těsně předtím, než při-šla. Jeden z místních lidí, pracujících pro něj, ohlá-sil přítomnost hrstky britských vojáků v nějaké Bohem opuštěné vesničce asi padesát mil od Gar-mische. Nevěděl, co s nimi má dělat. Ziller právě

88

tak. Na druhou stranu, britští vojáci uprostřed úze-mí 3. armády, to bylo znepokojující. Uvažoval, co se děje.

"Jste v pořádku, pane?" hekala dívka. Byla celá bledá a měla tmavé kruhy pod očima, jako by byla chudokrevná.

"Ale ano," odsekl a přál si, aby nepromluvila. To ho ještě více rozladilo. "Ale nefunguje to." Rozhodl se to risknout. Věděl, že ji doktor z orga-nizace před hodinou prohlédl. "Musíte ho vzít do úst. To je jediná možnost, ženská." Její spodní ret se rozechvěl, jako by se měla kaž-dou chvíli rozplakat. "Ale to je perverzní, pane! Kněží to říkají. Kromě toho jsem to nikdy neděla-la." "Potom je čas se to naučit," řekl stroze. "A na-víc, já také podstupuji riziko, že jste nakažená."

Přestala ho tahat za úd. "Jsem slušná žena! Ne-mám společenské nemoci."

"Jsem si jistý, že máte pravdu," odvětil Ziller. "Ale člověk v mém postavení musí být opatrný. Nepotřebuji žádný skandál. Prosím, pokračujte."

Poněkud bezmocně k němu vzhlédla a pak sklouzla pohledem k jeho mohutnému orgánu, za-rudlému a překrvenému, jako by vůbec nevěděla, co má dělat. Zachytil její pohled. "Prostě ho vez-měte do úst a sajte," rozkázal. "To je vše. Nemys-lím, že by to bylo nějak složité."

Neodpověděla. Místo toho, protože věděla, že za tento odporný skutek dostane od organizace jídlo, které jí a její malé dcerce vydrží týden nebo dva, vzala váhavě penis do úst a varlata držela pevně v obou rukou v naději, že tím přiblíží konec té ne-příjemné práce. Už je to dlouho, co s ní Hans, její manžel, zmizelý v roce 1942 u Stalingradu, spal, ale nejasně si vzpomínala, co se mužům v posteli líbí.

Ziller lehce vzdychl a snažil se nemyslet na rizi-ko, které s tou ženou podstupuje. Opravdový po-hlavní styk si dovolil pouze jednou do měsíce, s ženami, jež mu organizace obstarala, teprve poté, co si osobně přečetl jejich lékařské zprávy. Abso-lutně nic neriskoval. "Moment!" přikázal, když se s otevřenými ústy neochotně sehnula.

Zastavila se se znatelnou úlevou ve tváři.

Zavrtěl se na židli a nahmatal balíček prezer-vativů, které stále nosil u sebe, protože i v milost-ném životě byl plukovník Ziller naprosto discipli-novaný. Spěšně jeden vytáhl ze staniolového obalu a natáhl si ho na penis, načež se ujistil, že doko-nale sedí a nikde nezůstala obnažená pokožka. "V pořádku. Teď se do toho můžete pustit."

Žena vzdychla. Poslušně sklonila hlavu a začala sát.

Teď, když si byl jistý, že je chráněn, se dokázal uvolnit. Zavřel oči a oddal se vzrušení.

Za pět minut bylo po všem. Byl uspokojen. Dal ženě, která byla velmi bledá a vypadala, jako by jí nebylo dobře, cigarety, počkal až si oblékne kabát a klobouk a odejde. Oblékla se a ostýchavě se ze-ptala: "Mám ještě přijít? Já... naučím se to dělat správně, pane, pokud se vám to líbí." Stydlivě od-vrátila zrak. "Opravdu."

Pevně zavrtěl hlavou. "Ne, děkuji."

"Nebyla jsem dost dobrá?" ptala se poníženě.

"Ne, v tom to není. Prostě jen pokaždé potřebuji novou ženu... čistou ženu," zdůraznil. Významně pohlédl na hodinky. "Raději byste měla jít. Je půl třetí. Do zákazu vycházení zbývá jen půl hodiny a zdejší vojenští policisté jsou velmi horliví. Jestli vás chytí venku, strávíte noc v cele."

"Děkuji, pane. Dobrou noc, pane."

Neodpověděl. Udělala lehké pukrle a odešla. Nevzhlédl k ní. Už ji pustil z hlavy, jeho potřeby byly na pár dnů uspokojeny. Venku se Garmisch připravoval na noc. Z hor vál studený vítr a plu-kovník byl rád, že dům, který si pro sebe osobně

90

zabavil, má ústřední topení a ne kachlová kamna, v této oblasti obvyklá. Vila byla pěkná a útulná a jeho pět sloužících, kteří na noc uklízeli, se chovalo naprosto tiše. Věděli, že v bývalém lyžařském středisku neseženou lepší místo než tohle. Jediný zvuk vydávaly odměřené kroky dvou strážných venku na šterkové cestě. Ziller je tvrdě vyžadoval. Dosazený starosta města, americký obchodník středního věku, mu je sotva mohl odmítnout. Ziller měl záznamy o každém a věděl, že si starosta ve své vile vydržuje milenkou o polovinu let mladší než je sám, zatímco ve Státech má manželku a čtyři děti. Ne, starostu, stejně jako kohokoli významného v Garmischi, měl pevně v hrsti. Zapomněl na strážu a na starostu. Soustředil se na ty anglické vojáky, kteří se tak neočekávaně objevili v Bavorsku. Nějak se vyhnuli hlídkám, které dohlížely na každého, kdo přicházel z francouzské okupační zóny na území 3. armády. Jinak by se

o nich dozvěděl dříve. To znamená, že sem přišli ilegálně.

Ziller se zamračil na odraz asketické tváře v zrcadle na protější stěně. Kdysi patřilo Adolfu Hitlerovi. To mu řekl jeden ze starých německých kamarádů. Vlastně i židli, na níž nyní seděl, používal Führer. Bylo to něco, nač byl velice pyšný, ačkoliv si tuto informaci nechával pro sebe. Sál si rty a přemýšlel, jak by měl s těmi záhadnými Anglany naložit. Má počkat, až se objeví na nějaké americké základně, aby doplnili zásoby benzínu a potravin, a zavřít je? Nebo se má pokusit zbavit se jich daleko drastičtějšíм způsobem?

Chvilí mu trvalo než se rozhodl, ale nakonec zvedl telefon a vytočil číslo. Kromě Američany dosazeného starosty byl jediným Němcem v celém městě, který vlastnil telefon. Bylo to nelegální, samozřejmě, ale Ziller to zařídil, jako všechno ostatní, "s pruskou důkladností", jak se často vychloubal. Věděl, že pochází z pruského rodu, který se pyšnil výkonností, i když jeho příslušníci zůstali bez peněz a museli emigrovat do Ameriky, do toho rasového kotle, aby našli práci.

"Ano?" ozval se téměř okamžitě hlas na druhém konci, jako by ten Němec celou dobu čekal u aparátu právě na tento hovor. Na rozdíl od běžné německé praxe se nepředstavil.

Stejně tak Ziller. "Máme problém," odtušil suše. Stručně vysvětlil situaci s neznámými anglickými vojáky a dodal: "Myslím, že byste se na to měli podívat." Chvilí bylo ve sluchátku ticho a tentokrát Zillera odmlčení nerozzlobilo. Čekal na rozhodnutí. Zvenku se neozývalo nic než vítr a pravidelný krok strážů.

Plukovník netrpělivě zabubnoval prsty o stůl, ale udržel se. Člověk na druhém konci nakonec prolomil těžké ticho. Svá slova formuloval pomalu, jako by je velmi pečlivě promýšlel. "Myslím, že by se to mělo prošetřit. Víte co jsou zač, že?"

Ziller byl zmatený. "Ne, to nevím."

"Podle popisu odznaku, který nosí, hovoříme o speciálních anglických jednotkách zvaných SAS."

"Jako vaše SS?"

"Ne, tihle muži jsou parašutisté. Za války ope-rovali za našimi liniemi. Führer rozkázal střílet je na místě, ať už by byli v uniformě nebo v civilu. Cítil, že jsou velmi nebezpeční."

"Rozumím," odpověděl Ziller, ačkoliv nechápal ani slovo.

"Takže i teď představují pro naši operaci velké nebezpečí." Neznámý se významně odmlčel. "Bu-dou nás vaši lidé krýt?"

"Samozřejmě," souhlasil netrpělivě Ziller. "Jsou na území 3. armády ilegálně. Oficiálně o nich nic nevím."

92

"Schon gut," řekl Němec na druhém konci me-dovým hlasem, jenž však byl plný nebezpečí. "To nám všechno velice usnadní."

"Co...," začal Ziller zbytečně. Ozvalo se kovo-vé cvaknutí a linka ohluchla. Pod převislou skalní stěnou na druhém konci Garmische "Slepec", jak ho v hierarchii "Pavouka" znali, pohladil rukou s dlouhými lakovanými nehty svého šedého mourovatého kocoura a ten spoko-jeně zapředl. Dieter, jeho chlapec,

KERRIGAN Odplata

položil na gra-mofon jednu z jeho oblíbených desek. Přemýšlel a poslouchal slova, která teď byla těmi americkými sviněmi nejspíš zakázána: "Oddal jsem se, celým srdcem, tobě, má německá vlasti." Pokud by dokázal plakat, teď by určitě ronil slzy. Kdykoli ta slova slyšel, měl pocit, že se mu slzy de-rou do očí. Zatvrdil se a uvažoval, co by měl udělat. Všechno šlo hladce a Ziller byl velice užitečný. Ale nedělal si iluze. Čím déle to potrvá, tím větší bude pravděpodobnost, že celá akce vybuchne. Bylo do ní vtaženo příliš mnoho lidí. Většina z nich byli ně-mečtí patrioti, ale byli tu i dočasní pomocníci, pra-cující za peníze a zboží. A teď se najednou odnikud vynořili ti Angliča-né. Znamená to snad, že anglická tajná služba, kte-rá, jak každý věděl, je nevyzpytatelná a mazaná, po nich jde? Hudba utichla a Dieter, vždycky tak oddaný a milující, přišel k němu, políbil ho na ústa a zeptal se: "Mám pustit něco jiného, strýčku?" "Slepec" zavrtěl hlavou a lehce se pousmál. "Ne. Raději ještě jednou totéž. Je to vznešené a vlas-tenecké. Ještě jednou, prosím. Právě jsem se roz-hodl někoho zabít." Znovu se uchechl a tentokrát to znělo opravdu nepříjemně.

4.

"To je teda nadělení!" šťastně se křenil Tashy Ken-nedy, když líně lezli do čekajících džípů, následo-vání hloučky "padlých dívek", z nichž většina této noci "padla" znovu. "To mi opravdu vysálo z pera všechen inkoust!"

"No," poznamenal Stevens trochu kysele, "dou-fejme, že jsi od nich nedostal na památku něco ji-ného."

"Nesměj se mi, sakra!"

Rory O'Sullivan ve vedoucím džípu, sklánějící se nad mapou ve snaze najít nejlepší cestu do Gar-mische, zavrtěl hlavou. "Vojáci," řekl, jako by už to slovo samo o sobě vysvětlovalo vše. "Tady je vidět, na co myslí."

Miles se usmál. "Mají těžký život, Rory. Musejí si dopřát nějaké potěšení."

"Proti tomu nic nemám," souhlasil jeho strýc, "dokud se z toho nevyklube dávka penicilínových střel do zadku."

"Amen," zakončil Miles a pak už se oba věnova-li předválečné mapě, na níž samozřejmě nebyly vy-značeny všechny objíždky a podobné věci, jež nyní soužily všechny cestující směrem k bavorským Al-pám.

Ze stínu je pozoroval ošumělý civilista, přesně jak mu nařídili. Nevěděl proč, ale když to udělá, aspoň se nedostane na špatnou stranu "Pavouka". Lidé, které to postihlo, jak Němci, tak Američané,

94

se ocitli v potížích. Každý den bylo nalezeno ně-kolik mrtvých těl plujících dolů řekou Isar a celým Bavorskem kolovaly příšerné zvěsti o síle podzem-ní organizace. Někdo tvrdil, že za pár let bude stra-na znovu u moci, a tentokrát ji Američané budou podporovat, protože budou potřebovat Němce pro válku s Ivany. Každý věděl, že Amíci nejsou žád-ní bojovníci. Jen Němci věděli jak bojovat s Rusy

- aporazit je.

Rory se rozhodl. Přibližně padesátimílová cesta do Garmische jim za stejných podmínek jako vče-ra zabere většinu dopoledne. Čím dříve tedy vyra-zí, tím lépe.

Pokývl na Smithe 175. "Takže, Smithie, dostaň je ven z toho stavení, než se usouloží k smrti. Člo-věk by řekl, že nikdy předtím neviděli ženu. Dová-dějí jako školáci."

Smith se útrpně zašklebil. I on měl svůj příděl ,padlých dívek'. "Není to vina našich chlapců, pa-ne, ale těch holek. Pořád nemají dost. Pro většinu z nich už to musí být týdný, možná měsíce, kdy si naposledy užily s chlapem. Ta stará jeptiška je hlí-dala jako ostráž."

Zamával na babiznu ve špinavém černém hábitu, která je sledovala z okna v patře, jako by nechápa-la, odkud tihle divní šťastní muži přišli. "Pa pa, ba-bi! Škoda, že se nemůžeme zdržet déle. Možná by ses pak mohla starat o ještě víc dětí."

Jeptiška mu zamávání automaticky vrátila, a Ro-ry, jehož ta scéna pobavila, seržanta pobídl: "Je-dem, Smithie! Rozloučili jste se, takže můžeme vyrazit."

"Rozkaz, šéfe!" Pustil spojku a džíp, následova-ný druhým vozidlem, se rozjel po dlážděné silnici znečištěné tu a tam žlutým trusem volů, kteří taha-li místním rolníkům povozy na pole. Dívky za ni-mi freneticky mávaly a jedné z nich se z očí řinuly slzy.

Tashy Kennedy chápavě pokýval hlavou. "Je do mě zamilovaná, víš?" řekl Stevensovi. "Mezi mnou a holkama je to vždycky tak. Jak se jim jed-nou dostanu do kalhotek, už nemůžou mít jinýho chlapa." S předstíranou nevinností si

KERRIGAN Odplata

prohlížel špi-navé nehty. "Víš co mám tam dole, že?"

Stevens jen zakroužil hlavou, neřekl však nic.

Když oba džípy opustily vesnici, přičemž se za nimi stále nesl pokřik "padlých dívek" a nárek té, kterou Tashy "potěšil", jak tomu říkal, pozo-rovatel přidal do kroku. Věděl, že je důležité to okamžitě hlásit. Organizace si potrpěla na výkon-nost.

Mířili povětšinou k jihu. Znovu a znovu je zdr-žovaly značky, které potkávali už předešlého dne: SILNICE UZAVŘENA, MOST ZNIČEN či univerzální OBJÍŽDKA. Smith 175 si povzdechl: "Celý pitomý Německo se zdá jako jedna velká objížďka!"

"Skoro to tak vypadá," souhlasil Miles O'Sul-livan a unaveně si poposedl, když zahlédl další zástup zubožených, roztrhaných bývalých němec-kých vojáků, slézajících po svahu pod rozbitým mostem a šplhajících zpět nahoru na druhé stra-ně, každý jen sám za sebe, příliš vyčerpaní nebo podvyživení, aby pomohli matkám s dětmi v těch podivných kočárcích podobných proutěným ko-šům.

Ve dvě odpoledne vyhlásil Rory zastávku, aby si mohli uvařit. Vybral izolované místo, protože mu už bylo zle z bosých dětí s křivýma nohama, které žebraly o sladkosti a cigarety pokaždé, když zastavili. Muži hekali a protahovali si ztuhlé údy. Pak postavili na čaj "ala serža" nad prskajícím ohněm benzinového armádního vařiče. Jiní svými zavíracími noži otevírali konzervy.

O pět minut později seděli pod stromy, nabírali plné lžíce masa a zeleniny ze svých hranatých vo-

96

jenských konzerv a vděčně srkali kouřící horký tmavě hnědý čaj.

Miles a Rory znovu studovali mapu. Odhadova-li, že jsou stále asi patnáct mil na východ od Gar-mische, ale jak řekl Rory: "Tentokrát myslím, že to zvládneme před soumrakem. Dojedeme na nej-bližší základnu Yankeeů pro jídlo a benzin. Víím, že je to trochu riskantní, že nám mohou klást ne-příjemné otázky, ale Joe si chce promluvit se svou přítelkyní z Frankfurtu. Myslí si, že by pro nás mohla mít nějaké nové informace."

Miles souhlasně přikývl a pak se trochu zmate-ně zamračil.

Rory jeho pohled zachytil a okamžitě se zeptal: "Na co myslíš, Milesi?"

"Tááhle," ukázal Miles. "Na třech hodinách. Je tam tank, podle obrysu asi americký sherman."

Rory zamhouřil oči proti nízkým paprskům podzimního slunce a zíral na černou siluetu, jejíž věž se vynořila za kopcem asi půl míle odtud amířila směrem k nim.

"Zvláštní," odfrkl, "co dělá samotný americký tank tady uprostřed ničeho?"

"Přesně tak. Neví, že válka skončila a Hitler je už dávno mrtvý?" usmál se Miles.

Jeho strýc se nesmál. Na tanku bylo něco zvláštního. Všechny otvory měl zakryté jako v do-bě války, takže jeho velitele nebylo vidět. Zdálo se to poněkud zlověstné. Nevěděl proč, ale náhle ho přepadl pocit neklidu.

"Co myslíš, Milesi?" zeptal se, když všichni muži, jeden po druhém, přestali jíst a civěli na osamělý tank mířící k nim.

"Je to poněkud zvláštní," řekl mladší důstojník. "Podívej," dodal a znělo to poplašeně.

Hlaveň 76mm tankového kanonu se začala otá-čet ze strany na stranu jako čenich ohromné šelmy slídící po kořisti.

"Krucí!" zařval Smith 175 v náhlé předtuše. "Co si sakra ten americej buzerant myslí, že..." větu nedokončil.

Ozvalo se silné zapraskání následované hla-sitým suchým zvukem, jako když se trhá plátno. Bum! Těsně před nimi se objevila hnědá kouřící díra, připomínající dílo obrovského krtka. Žhavé, stříbřitě lesklé střepiny prořízly vzduch.

"Do prdele! vyserte se na to!" ječel Tashy Ken-nedy. "Ten hajzl na nás střílí!"

A bylo to tak. Řidič hrmotně zastavil a střelec ve věži znovu vypálil. Tichým odpolednem hrozivě zasvištěla další střela.

Veteráni z SAS padli na zem a kryli se. Granát vybuchl jen několik metrů od místa, kde jedli. Le-želi tam mezi převrácenými ešusy a rozlitym ča-jem a země pod nimi se otrásala.

Motor shermanu znovu zaburácel. Tank, jistý si svým vítězstvím, se opět pomalu rozjel a mířil přímo na místo, kde leželi. Věděli, že pokud něco neudělají, tankové pásy je brzy rozdrtí.

Desátník Stevens se rozhodl jednat. Vyskočil na nohy, v ruce samopal. Bylo to jako David proti Goliáši: osamělá lidská postava proti obrovitému

trícetitunovému tanku, ale pohledný mladý blon-ďatý desátník věděl co dělá. Pokoušel se zlikvido-vat střelce a řidiče tanku, zatímco ostatní se snažili

KERRIGAN Odplata

zničit kovovou obludu. Nyní pálil mířené dávky do předních průzorů tanku a spoléhal na svůj bystrý zrak, pevnou ruku – a na štěstí. A podařilo se mu to. Střelec vypálil další granát, ale ten tentokrát letěl úplně mimo, zakvílel jim nad hlavami a dopadl daleko za nimi. "Pokračuj, desátníku!" volal Rory O'Sullivan a vyskočil na nohy. V příštím okamžiku se už be-lhal, na muže s dřevěnou nohou pozoruhodně rych-le, do mrtvého úhlu napravo od tanku a v chůzi vy-tahoval z kapsy granát.

98

Stevens se přikrčil, když střelec vypálil z kulo-metu a smrtící proud kulek vyrazil směrem k němu. Potom se opět zvedl a vypálil další dávku. Kulky bušily do pancíře věže jako těžký tropický déšť na plechovou střechu chatrče. Znovu se kryl. Bylo mu jasné, že štěstí mu dlouho nevydrží. Za chvíli se však dá do práce Rory na zadní straně pomalu se pohybujícího monstra. Miles ležící s ostatními vykřikl: "Strílejte! Pust'-te to do těch sráčů! No tak... Strílejte!"

Vytáhl kolt a přestože věděl, že jeho střelba ne-má proti silnému kovovému pancíři shermanu na-prosto žádný efekt, vyprázdnil celý zásobník. Os-tatní ho napodobili.

Rory O'Sullivan teď byl asi dvanáct metrů za tankem. Jasně viděl, jak se tetelí vzduch u výfu-ků a jak za pásy s gumovými chrániči odlétá šterk a hlína. Zrychlil krok. Věděl, že ho nikdo z tan-ku nemůže vidět, dokud někdo z posádky neotev-ře věž.

Nyní byl pouze metr od zadě tanku. Vytáhl po-jistku z granátu a přemýšlel, jak třicetitunové monstrum zastaví. Pokud zničí jeden z pásů, aby shermana znehybnil, posádka uvnitř bude nadále prakticky nezranitelná a stále bude moci využívat své převahy v palebné síle. Bude muset zničit mo-tor. To by mohlo zapálit celý tank, a o shermanech bylo notoricky známo, že ochotně vzplanou. Proto je tankisté cynicky přezdívali "ronsony" podle známé značky zapalovačů. Cítil jak horko, linoucí se z výfuků, pálí jeho ru-ku. Bylo to teď nebo nikdy. Hodil granát, padl na zem a kutálel se pryč – všechno v jediném oka-mžiku. Potom se ozvala tupá rána. Chvíli se zdálo, že se nic neděje. Pak sherman vybuchl v purpuro-vě ohnivé kouli. Plameny olizovaly jeho trup jako veliká letlampa. Rory O'Sullivan se rychle válel dál z kopce do-lů, pryč z dosahu smrtícího, vše požírajícího pla-mene, poněvadž jeho uniforma už začínala dout-nat.

Uvnitř tanku se rozpoutalo pravé peklo, jak za-čala vybuchovat munice. Rory si rukama kryl ob-ličej, mrkal a v silném žáru popadal dech. Teď už to nebude dlouho trvat. Pokud posádka brzy nevy-leze, už se jí to nepodaří. Sherman se zastavil. Ozval se další tlumený vý-buch. Nato se otevřel poklop věže. Zevnitř se vy-valil hřib bílého kouře. Rory teď zaslechl smrtelný řev i panické výkřiky. Ve věži se objevila na kost ohořelá ruka. Strašidelně pomalu, plnic vzduch kolem zápachem spáleného masa, se pohnula a za ní se vynořil umírající muž, po jehož těle hltavě běhaly modré plameny. Přepadl přes průlez a zřítíl se do trávy, mrtev ještě než dopadl.

Dole otevřel řidič svůj únikový poklop. Rory ztuhl s připraveným koltem. Řidič ve svém stís-něném prostoru mohl být proti plamenům lépe chráněn. A také byl. Drobný mužík s hořícími kal-hotami dopadl na zem, kutálel se a zběsile sebou zmítal, jak se snažil uhasit plameny, jež ho hrozily pohltit.

Rory ze všech sil vykřikl: "Utíkej, chlape... utí-kej! Za chvíli to bouchne! Utíkej pryč, než tě to zabije!"

Přeživší tankista, lapající po dechu, se nějakým způsobem nakonec dopotácel k místu, kde Rory ležel natažený v trávě a očekával, co nevyhnutel-ně muselo přijít. Svým baretem rychle uhasil pla-meny na mužově oděvu, načež ztuhl s tváří při-tisknutou k zemi.

A pak se to stalo. Sherman se divoce otrásl a zazmítal sebou. Z otevřeného poklopu ve věži vyšlehl modrý plamen. Bylo slyšet praskání ko-vu. Munice zběsile vyletovala k odpolední obloze. S ohromujícím těžkým zahřměním, které se zdálo

100

nekonečné, se tanková věž zvedla ze svého lůžka, pomalu se převrátila a se vzrůstající rychlostí se odkutálela nějakých sedm metrů od vraku. Nezná-mý sherman byl mrtev.

5.

Drobný mužík se sežehnutou tváří a puchýři na pravé paži vzdorně hleděl na Joea Rosenbluma. Padesát metrů odtud stále hořel sherman a jeho ná-těr v silném žáru bublal a praskal jako symptomy nějaké nechutné kožní nemoci.

KERRIGAN Odplata

Zpočátku si mysleli, že je to Američan, z nevy-světlitelných důvodů oblečený v civilních šatech, ale když se ho pokoušeli vyslechnout, jen krčil rameny a mumlal: "Nix verstehen." Ten muž byl zřejmě Němec.

Toto poznání muže z SAS šokovalo. Nevěřicně si vyměnili pohledy a Smith 175 nahlas vyslovil jejich myšlenky. "Jak se fricek dostane k tomu, aby řídil podělanej americkéj tank, he?"

Na tuto ohromující otázku zatím nedostali odpo-věď. Ale když ho Miles s pomocí lékárníčky z dží-pu ošetřil jak nejlépe dovedl a dali otřesenému muži cigaretu, aby uklidnil pocuchané nervy, byli rozhodnutí vytáhnout z něj odpověď na několik zásadních otázek. Nejdříve útok v severní Francii, a teď tohle! všem připadalo, že po nich někdo pa-se.

Joe Rosenblum už za poslední rok vyslyšel spousty zajatců, a jak vždycky říkal: "Nemá cenu do nich bušit jako hluchej do vrat. Pěkně poma-loučku, polehoučku, starou osvědčenou metodou cukru a biče. Ta dává nejlepší výsledky a na Něm-cích funguje obzvlášť dobře."

102

výslech tudíž zahájil relativně neškodnou otáz-kou: "Jak ses vůbec naučil řídit shermana?"

Mužik znovu pokrčil rameny. "Byl jsem u Skor-zenyho brigády v prosinci 1944.

Někteří z nás se je naučili řídit kvůli útoku v Ardenách."

Rosenblum to ostatním okamžitě přeložil a do-dal: "Pamatujete se, pane? Skrozeny – ten chlap, co osvobodil Mussoliniho – a pak během bitvy v Ardenách vedl brigádu oblečenou do amerických uniforem."

Rory přikývl a Miles řekl: "Ten chlápek je zřej-mě zvyklý na tajné operace."

"To ano," souhlasil jeho strýc. "Dobrá, Joe, po-kračuj! Nechci tady trčet příliš dlouho, pokud to půjde. Nikdy nevíš..." Nedokončil myšlenku, ale ostatní věděli, co chtěl říci. Na cestě na ně mohou čekat další potíže.

"Odkud pochází ten tank?" zeptal se Joe Rosen-blum mírně. Stále si netroufal položit přímou otáz-ku. Jeho úmyslem bylo zajatce ukolébat a navodit v něm falešný pocit bezpečí. Pak na něj vyrukuje s "proč, kdo a jak".

"Z 56. americké základny v Gebirgsjägerkaserne v Mittenwaldu," odpověděl Němec.

"Aha. Ti ostatní byli Američané?" ukázal Joe na ohořelé tělo visící z průlezu. Dával tomu muži šanci říci ano, a tak se očistit coby civilista pracující pro Američany. Potom by lehce mohl navázat dalšími otázkami.

Malý Němec však na to překvapivě neskočil. "Ne," hlesl. "Byli také z bývalé Skorzenyho brigády."

Joe se toho chytil. "Tak jak jste se dostali k sher-manu? Byli jste přece všichni Němci a Američané nemají ve zvyku dávat tanky svým nedávným ne-prátelům. Alespoň mám ten dojem." Přísně na své-ho vězně hleděl.

Ten jen znovu téměř lhostejně pokrčil rameny. "Měli jsme rozkazy," řekl prkenně.

"Rozkazy. A od koho?"

"Od jednoho Amíka."

Joe rychle přeložil ostatním, co se dozvěděl, a Rory, dychtivě se naklánějící dopředu, vyštěkl: "Zeptej se ho, co to bylo za, ehm, Amíka." Použil přitom vlastních slov toho Němce.

Drobný mužik pohlédl na Joea. "Nevím. Nepře-bíral jsem ten rozkaz. Ale rozkaz zněl, že máme vzít tank na zkušební jízdu."

"Zkušební jízdu?"

"Ano, to byla výmluva, pomocí níž jsme se měli dostat z kasáren."

Joe důležitě hvízdal. "Byl to důstojník?"

Zajatec znovu pokrčil rameny. To mu šlo skvěle. "Možná. Nevím."

Joe se s obtížemi ovládl, ale věděl, že kdyby se neudržel, ničemu by to neprospělo. vytáhl balíček cigaret. "Na," předstíral srdečný úsměv. "Vem si hřebíček."

Muž přijal cigaretu skoro jako by na ni měl prá-vo. Joe se k němu naklonil a připálil mu zapalova-čem Zippo, který mu dala jeho americká přítelky-ně Lisa jako dárek na rozloučenou, jenž střežil jako oko v hlavě.

"Danke!"

"Tak co mi povíš?" nepolevoval Joe, zatímco Němec vděčně vydechoval obláčky modrého kouře.

"Nic moc," začal, ale to už se Joe rozhodl, že je čas změnit taktiku a přejít od "cukru" k "biči".

Natáhl ruku a popadl malého mužika za límec sežehnuté blůzy. "Nedělej si ze mě blázný!" vy-štěkl. "Ještě jedna drzá poznámka jako ta poslední, aufiknu ti koule tupou žiletkou."

Němec zbledl a cigareta mu vypadla z úst. "Co jsem provedl špatného?" fňukal. "Já..."

"Neser mě!" vykřikl Joe a snažil se dostat do va-ru, který vyslýchaným naháněl strach, obzvláště, pokud se s nimi zpočátku zacházelo mírně. "Podí-

104

vej se mi do očí! Co tam vidíš, ty hajzle německej? Řeknu ti to sám," nahnul se až těsně k nyní vyděše-nému vězni. "Jsem Žid, židák, hebrejec, meschug-ge. Nenávidím nácky. Dokážu vás oddělat bez mrk-nutí oka, bez zamyšlení, po tom, co jste provedli mým lidem. Rozumíš tomu, ty sráči?"

"Ano, ano," koktal snaživě mužík. "Rozumím, pane."

"Dobrá tedy, takže už žádné vytáčky! Já se teď budu ptát a ty budeš odpovídat - a žádný pitomý kecý."

Jako by chtěl zdůraznit, že to myslí vážně, smr-telně vážně, vytáhl Joe svůj kolt, poklepal na něj, položil si jej na pravé stehno a ruku položil na něj. Naznačoval tím, že může zbraň kdykoli použít.

Němec naprázdno polkl.

"Takže," pokračoval Joe a zhluboka se nadechl jako člověk, který se jen s obtížemi ovládá. "Kdo je ten americký důstojník, který vám dal rozkaz odjet se shermanem z kasáren?"

"Já nevím, pane," odpověděl zoufale zajatec. "Namouduši nevím. Víím jen, že je to nějaké velké zvíře."

"Viděl jsi ho?" zaskřehotal Joe.

"Tentokrát ne. Ale viděl jsem ho jednou v Gar-mischi."

"Poznal bys ho, kdybys ho znovu viděl?" Ro-senblum významně pohlédl na Roryho a Milese.

"Ano. Ano, pane, myslím, že bych ho poznal."

"Dobrá." Joe nyní ztišil hlas, který už nezněl tak řezavě, jako by ho odpovědi potěšily. "Myslíš, že to byl tenhle důstojník, který vydal rozkaz nás za-bít, protože přesně to jste se chystali udělat - zabít nás?"

Mužík sklopil zrak a hlesl. "Ano, myslím, že ano."

Joe Rosenblum to zkusil jinak. "Kdo jsou - byli - ti ostatní vtanku?"

Němec zaváhal. Potom, jako by to vysvětlovalo vše, roztáhl pravou ruku a odhalil tetování mezi palcem a ukazovákem.

Rosenblum tiše hvízdal a Rory poznamenal: "Stejně jako u toho chlápka ve Francii."

"Ano, pane," souhlasil Joe. "Jenže - co to zna-mená?" vychrlil na zajatce otázku.

"Je to znamení werwolfů, pane."

"Ale co mají k čertu werwolfové společného s námi a americkým..."

Nedořekl větu, protože Němcova ruka se náhle vymrštila a popadla zbraň ležící na Joeově noze. Ten náhlý pohyb Rosenbluma - i všechny ostatní

- zaskočil. Zajatcův zkroušený pohled vystřídal výraz triumfu. "Tak, židáčku!"

odfrkl. "Každý chvíli tahá pilku." Natáhl se a udeřil zmateného Rosenbluma

pažbou těžkého koltu do spánku. Joe vykřikl bolestí a skácel se k zemi.

Drobný mužík vyskočil na nohy a tmavýma očima hleděl do tváří mužů kolem sebe.

"Jeden se po-hne," sykl, "a ten židák to schytá."

Většina z nich německy téměř neuměla, ale způ-sob, jakým namířil koltem na Rosenblumovo srd-ce, jim prozradil vše. Zabije Joea, pokud někdo z nich udělá neopatrný pohyb.

"Zadržte!" rozkázal Rory, když mužík začal couvat směrem k džípům. Věděl, k čemu se Ně-mec chystá. Chtěl vzít jejich džíp a odjet s ním. To mu však nesměli dovolit. Bez vozidla by byli v těchto divokých končinách Bavorska ztraceni.

Kromě toho byl tento muž jejich jediným spojo-vacím článkem s tím, co se tady dělo. Mohlo tu být spojení s Herr Doktorem Barschem, kvůli němuž sem hlavně vyrazili. Toho muže prostě museli za-stavit.

Rory horečně přemýšlel. Prchající zajatec už byl téměř u džípů. Za okamžik bude sedět uvnitř a startovat motor. Rory si domyslel, že vypálí ně-

106

kolik střel do motoru druhého džípu, aby ho ne-mohli pronásledovat.

Pak na to přišel. Byl to starý trik, ale mohl by vyjít. "Připravte se," procedil mezi zuby. Potom zamířil pohledem za Němcova záda a vykřikl: "Máš ho, Johně!"

Němec se instinktivně otočil přes rameno, aby zjistil, že tam nikdo není. "Du Schwein!" vykřikl a otočil se zpět.

Bylo však už pozdě. Stevens byl bleskově na nohou a upaloval vpřed. Mužík zvedl

KERRIGAN Odplata

kolt, ale Ste-vens se předklonil jako profesionální ragbista a vrazil mu hlavou do břicha. Němec se zapotácel, ale revolver držel pevně v ruce. Rory viděl, jak mu zbělal kloub prstu, jímž držel spoušť, když se oba váleli po zemi a Stevens se mu snažil zbraň vy-kroutit. Každou chvíli musí padnout výstřel. A tlumený výstřel opravdu zazněl. Oba muži sebou přestali zmítat a Rory zaklel. Vypadalo to, že tam leží celou věčnost, tiše a nehybně, jako dva unavení milenci. Potom si Rory s úlevou vydechl. Stevens se nemotorně zvedl a civěl na malého Němce, který tam ležel na trávě jako gumový pa-nák v pozici, v níž ho zastihla násilná smrt. Chví-li ho smutně sledoval, pak se sklonil a vytáhl mu z tuhnoucích prstů zbraň, potřísněnou temně ru-dou krví z mužova čela. Pokýval hlavou – věděl, co to znamená. Němec byl mrtvý. Ztratili svého klíčového svědka.

6.

Frau Schmitz se vzpínala a vzdychala, když do ní Barsch znovu a znovu pronikal. Nečinilo mu to ni-jak zvláštní potěšení, ale očekávala to od něj a na-konec ho to dovede k tomu, po čem opravdu toužil – ke Gerdě. Teď se zavřenýma očima hekala a prosila: "Ješ-tě... prosím, ještě... ještě!" "Ne tak nahlas, Liebchen," sykl. "Nechceme přece, aby nás to dítě slyšelo."

Barsch si byl jistý, že dělají tolik hluku, že to musí být slyšet až v hospodě přes ulici – a vesnic-ký učitel by měl být příkladem morálky, v kato-lickém Bavorsku obzvláště.

Gerda, sledující je klíčovou dírkou, fascino-vaně zírala, jak se její matka na posteli rytmicky zvedá a na svém těle nadnáší obryleného učitele. Bylo to legrační a zároveň vzrušující, ačkoli přes-ně nevěděla jak si ulevit od napětí, vyvolaného tím pohledem, jež cítila mezi svýma hubenýma nohama.

Na manželské posteli, pod dohledem apoštolů z "Poslední večeře", kteří na ně shlíželi, jako by je náhle přešla chuť, se svíjela vdova Schmitzová v poslední vlně extáze. "Už budu...", sténala. Tvář se jí zkřivila, hlava klesla na stranu a těžce oddy-chovala, jako by umírala.

"Och, Bože můj!" zamumlal Barsch a rychle vytáhl úd z jejího klína. Nemanželské dítě s tou

108

přitroublou vesničankou bylo poslední věcí, kte-rou by chtěl. Už tak měl dost starostí.

Frau Schmitzová naposledy vzdychla a zvrátila se zpět na prostěradlo. Jednou rukou si přikryla obličej a její mohutné prsy se svezly každý na jed-nu stranu oblého těla. Při každém nadechnutí sípa-la jako prasklý měch.

"Ach, Herr Lehrer," řekla chraplavě a po tuč-ných těstovitých tvářích se jí koulely slzy. "Jak mi-lý a laskavý ke mně jste! Za co jsem si zasloužila muže jako vy; navíc vzdělaného!"

Gerda u klíčové dírky přestala masturbovat. Cí-tila se poněkud podvedená tím, že její matka zaži-la něco – nevěděla přesně co – zatímco ona ne. "Kráva pitomá!" zamumlala. "Proč nemohla vy-držet, než to došlo i ke mně?!"

Náhle se zarazila. V zrcadle na stěně ztemnělé předsíně dole zahlédla odraz tváře nahlízející do-vnitř okénkem ve dveřích. Vytáhla si ruku z kal-hotek, jako by náhle byly doběla rozžhavené, a černou sukni, součást uniformy zakázaného Hit-lerjugendu, spustila zpátky ke kolenům. Cítila, jak rudne v obličejí. Ať už to byl kdokoli, doufala, že ji neviděl. Potom uznala, že ji vidět nemohl.

Uvnitř v ložnici vdova Schmitzová stále roni-la slzy dojetí, blekotala své díky a: "Jak ráda bych vychovávala vaše dítě, Herr Lehrer!" z čehož Barschovi běhal mráz po zádech. Natáhl si kalho-ty a zašeptal tlusté Hausfrau: "Teď si odpočiňte, drahá Frau Schmitz. Zasloužíte si to. Tolik jste to-ho pro mne udělala."

"Opravdu, pane učiteli?" vzlykala šťastně. Nad-zvedla statné hýždě a oblékla si černé hedvábné kalhotky, které dostala před dávnými lety jako sva-tební dar, jež nosila jen při těchto "zvláštních pří-ležitostech", jak nazývala každotýdenní milování.

Barsch elegantně políbil její práci ztvrdlou ruku. "Teď se musím vrátit dolů a pokračovat v opra-vování. Mám tam celý stoh sešitů s úlohami z psa-ní, které musím do pondělí projít. Adieu!"

"Adieu, mein Kavalier," blaženě se usmívala. "Jak jste galantní!"

Zavřel za sebou dveře ložnice a ještě než došel do poloviny rozvrzaného dřevěného schodiště do přízemí, slyšel, jak chrápe.

"Onkel!"

KERRIGAN Odplata

Ten hlas ho vylekal. Otočil se. Byla to sladká malá Gerda schovávající se ve stínu. Zahledl se do její poněkud stydlivé tváře. "Něco se děje, má dra-há?" otázel se a doufal, že si cestou po schodech zapnul kalhoty. Našpulila ústa. "Ano, Onkel. Vždycky jste s Mut-ti. Na mě jako byste neměl vůbec čas – jako na za-čátku." vzhledla k němu, a kdyby měl Barsch dost rozumu, což neměl, poznal by, že je lákán do pas-ti. "Proč se nemůžete mazlit se mnou stejně jako s Mutti?"

"Mazlit se?" zeptal se hloupě. "Asi ti úplně nero-zumím. Ale jako tvůj možný budoucí nevlastní otec bych si s tebou snad mohl srdečně pohovořit." Vzal ji za ruku a přemáhal zdrcující nutkání popadnout její dětská ňadra. Posadil ji na pohovku v místnosti, které sedláci říkali "parádní pokoj", do nějž vstu-povali jen v neděli, ve svátek a při zvláštních příle-žitostech. Pokorně se nechala odvést a Barsch po-prvé ucítil závan sexu, který z ní vycházel. O tom nebylo pochyb. Řekl si, že se asi neumyla, když se vrátila ze záchodu vedle prasečího chlívků. Tihle sedláci, věděl, o svou osobní hygienu příliš nedbají. Opatrně se posadil na kýčovitou pohovku a Ger-da se šťastně svezla vedle něj s roztaženými no-hama, takže ho do nosu udeřil ještě silnější závan onoho oděru. Její matka nad nimi chrápala tak sil-ně, až se stropní lampa divoce chvěla. "Nuže, zlatíčko," ptal se dojmavě jako správný hodný strýček, "co se děje?"

110

Hryzala si ret. "Nevím jak to říct, strýčku," za-čala.

"Přímo jak ti to přijde na jazyk, má drahá," sna-žil se mluvit jejich jazykem a přitom se jí odvážil stisknout koleno. "Víš, že pro tebe, a hlavně pro te-be, jsem vždycky tady," stiskl ji ještě silněji. Nez-dálo se, že jí to vadí.

"Ehm," pokračovala, "žárlím."

"Žárlíš?"

"Ano," řekla a ještě víc vyšpulila dolní ret. "Proč nemůžete věci, které děláte s Mutti, dělat se mnou?"

"Věci?" Srdce mu bušilo, ale věděl, že se pohy-buje po tenkém ledě. koneckonců – ještě jí nebylo ani čtrnáct. "Jaké věci myslíš?"

"Vždyť víte! Věci, při kterých Mutti sténá a chroptí a pláče, a po kterých usne, i když je ještě brzy." Ukázala bradou nahoru, kde její matka po-řád hlasitě chrápala.

V duchu se vrátil zpátky k té dramatické noci loni ve Štrasburku, k poslední noci předtím, než uprchl přes Rýn do Německa a začal připravovat své zmizení. Tenkrát to mladé děvče opil. Báł se, ale zároveň byl tak vzrušený, že nedbal na to, co by se mohlo stát. Na gauči ve své kanceláři ji bru-tálně znásilnil. Křičela a bojovala, ale instinktivně věděl, že to jenom předstírá. ve skutečnosti se jí lí-bilo, když jí ho tam tak divoce vrazil.

Nebrečela potom. Jen tam ležela v načervenalé tmě a sténala, jako by ji zranil. Po chvíli opatrně vsunul ruku mezi hubené dívčí nohy. V rozkroku byla horká a vlhká. Věděl, že na to znovu čeká. Jak byla zkažená a zvrácená, přestože nosila uniformu Hitlerjugend!

Ta myšlenka ho opět vzrušila. Při pomyšlení na její nestoudnost cítil, že má erekci. Vrhł se na její vyzáblé tělo. Divoce se svíjela a kňučela, zatímco se do ní snažil vniknout. "Tu máš, ty děvko!" sípal a cvikr se mu orosil úsilím. "Teď dostaneš to, co jsi celou dobu chtěla. Není to tak? Mluv!" A téměř vztekla ji uhodil do tváře.

To jí dodalo impulz. Zdálo se, že zešílela chtí-čem. Zuby se zaryla do jeho obnažené hrudi, pak zase vyslovovala různé obscenity, bůhví, kde se je naučila. A pak se náhle prohnula v zádech, tak di-voce, až se na okamžik báł, že ztratila vědomí. Přesně uprostřed jeho pohybu zaryla nehty do jeho masitých hýždí a přes zatnuté zuby cedila: "Óch, do prdele... do prdele... Už budu!"

Teď, když seděl tak mučivě blízko Gerdy a hla-vu měl plnou chlípných vzpomínek, jeho touha po ní byla téměř nesnesitelná. Cítil, že těžce oddy-chuje. Bože můj, jak rád by po ní chňapl, vnořil ruku pod krátkou sukni, hltavě přisál své rty na je-jí. Ale může si to dovolit? Co by se stalo, kdyby je někdo objevil? Bude žvanit? S těmihle mladými husičkami jeden nikdy neví, a i kdyby jí vesniča-né neuvěřili, bude se o tom mluvit, a to bylo něco, čeho se musel za každou cenu vyvarovat. Když někdo "zalezl", jako on, nechtěl na sebe přitaho-vat pozornost. S pocitem marnosti zaryl nehty do dlaní, až to zabořilo.

Potom Gerda řekla něco, co veškeré myšlenky na zprznění jejího panenského těla rázem zahnało na míle daleko. "Když jste byl nahoře a dělal s Mutti ty věci, nějaký člověk koukal dveřmi do-vnitř."

"Cože? Jaký člověk?" vyhrkl a jeho erekce rá-zem zmizela.

Pohlédla na něj, náhle vyděšená jeho drsným hlasem. Onkel Alois s ní takhle

nikdy předtím ne-mluvil. Našpulila rty. "Prostě nějaký člověk."
"Odsud... z vesnice?"

Se slzami v očích zavrtěla hlavou.

S předstíranou něžností ji vzal za ruku. "Gerdo, nechtěl jsem ti ublížit. Ten člověk mohl být nějaký

112

úchyl. Jsou takoví, kteří rádi pozorují jiné lidi, když, ehm, dělají ty věci."

"Myslíte slídily?"

"Přesně tak. Musím tě chránit, a Mutti samozřejmě taky. Takže jak ten člověk vypadal?"

"Viděla jsem jen jeho odraz v zrcadle, a navíc jenom pár vteřin. Ale měl tmavé brýle – jako ly-žařské – i když dnes nesvítí slunce. Bylo to trochu legrační, strýčku."

Barsch cítil, jak mu mrazivý prst projíždí po jed-notlivých obratlích od šíje až ke kříži. Neodjel vla-kem do Garmische, jak mu nařídili. Myslel si, že ho nechají na pokoji, ale nenechali. Muž s tma-vými brýlemi a hnísajícím očním důlkem se vrátil. As jistotou náhlého vnuknutí věděl, že si přišel pro něj.

Gerda si prohlížela jeho náhle bledou tvář. "Ne-ní vám něco, Onkel Alois?"

"To nic," řekl chvatně a vstal. "Jen si musím na chvíli odskočit naproti do hospody." Natáhl se pro sako.

"Onkel Alois," řekla, zatímco její matka v pod-kroví hlasitě chrápala. "Budete se mnou dělat ty pěkné věci, co děláte s Mutti? Už brzy, slibte mi to!"

"Jistě, jistě," chlácholil ji, přestože pomyšlení na "pěkné věci" s Gerdou bylo to poslední, co ho v tuto chvíli trápilo. Pak si nasadil klobouk a byl pryč, jako by měl v patách samotného ďábla.

7.

Oba džípy pomalu stoupaly klikatou horskou sil-nicí vedoucí k bývalým německým kasárnám, Ge-birgsjägerkaserne. Scenérie to byla úchvatná. Po obou stranách se rozprostírala svěže zelená horská údolí, za nimi svahy porostlé borovými lesy jako vyrovnanými šiky pruských vojáků se špičatými helmami, táhnoucí se až k rozeklaným hřebenům a sněhem pokrytým vrcholům Wettersteinských hor.

Vzduch byl chladný ale osvěžující a všichni ho zhluboka nasávali a vychutnávali jako uvolňující-balzám. Veškerá únava z dlouhého putování Ba-vorskem z nich rázem opadla.

"Úchvatné!" musel připustit i Rory, který nebyl zrovna vnímavým člověkem.

"Neřekli byste, že se na takovém místě může stát něco nepěkného."

Smith, který měl snad ještě méně představivos-ti, k tomu podotkl: "Nádherný výhled, šéfe. Ale znáte starého Frice, ten dokáže dělat potíže všude, iv nebi."

"Bojím se, že máš pravdu, Smithie," odvětil Rory, potom zmlkl a jak stoupali stále výše, hltal turistické oblasti Garmische, zdálo se, že je tu jen málo domů. To místo bylo naprosto odříznuté od světa. Až dosud zahlédli pouhé dva statky a na silnici samé potkali jen několik uprchlíků a jednoho osamělého sedlá-

114

ka v kožených kalhotách, ženoucího dobře živené krávy, jejichž zvonce cinkaly, na večerní dojení. Žádný sedlák, který má všech pět pohromadě, by své stádo nenechal přes noc venku na pastvinách. Ráno by tam už totiž nebylo.

Projeli zátáčkou a před nimi se objevila Ge-birgsjägerkaserne, vypadající sešle a zchátrale, ačkoli, jak si Rory povšiml, o mnoho moderněji než kasárna z 18.

století, v nichž trávil většinu ča-su v Británii. Džípy zpomalily. Americký voják, opírající se o zeď vedle brány, zamáčkl cigaretu a pozvedl karabinu. Už na první pohled se ukrut-ně nudil a jeho černý obličej byl lehce pobledlý chladem pozdního odpoledne. Zívl. "Máte všich-ni papíry?" zeptal se pomalu s jižanským přízvukem.

Rory přikývl a podal mu dokumenty, které jim obstaral Joe Rosenblum od své přítelkyně. Strážný přikývl. "Oukej, kámo, můžete jet," řekl, znovu se opřel o zeď, stáhl si prilbu přes oči a okamžitě zno-vu usnul.

"Není to úplně jako v gardové brigádě, Smit-hie," poznamenal Rory, když vjeli do kasáren, kde skupinka černých mechaniků apaticky tlouk-la kladivy do pásu shermana za dohledu poddů-stojníka, který měl bůhvíproč na očích sluneční brýle. Nikdo si jich ani v nejmenším nevšímal.

"Ti jsou neškodní," odpověděl bývalý gardista, "a nebudou ani klást žádné protivné otázky. As-poň tak bych to viděl."

KERRIGAN Odplata

"Vidím to stejně," souhlasil Rory, když Smith zastavil před služební místností (přestože teď už se naučili nazývat ji po americku kancelář roty).

"Joe," poručil Rory, "pojd se mnou. Zjistíme, jestli ti dají povolení zavolat tvé přítelkyni do Frankfurtu."

"Jasně, šéfe," odpověděl nedočkavě Rosenblum.

Otevřeli dveře, či spíše malou bránu, a vešli do místnosti, kde seděl zabořený v židli obrovitý čer-noch s rozvázanými botami a tváří ponořenou do novin americké armády The Stars and Stripes.

"Kdo tomu tady velí?" tázal se Rory řízně, jak byl zvyklý z britské armády. Pomalu, velice pomalu sklonil černý obr noví-ny, civěl na ně a na jeho lesklé tváři podobné mě-síci v úplňku nebyl znát žádný výraz. Opět velmi pomalu kývl bradou ke své hrudi a řekl: "Zrovínka já."

"Vy?" nevěřicně zíral Rory na špinavě vyhlíže-jícího muže v rozepnuté košili s nezapáleným pa-hýlem doutníku, ještě stále opatřeného páskou, v pravém koutku úst s masitými rty.

"Jo, já, protože jsem velkej černochoch. Co chceš, Angláne?"

"Jídlo a benzin. Místo na přenocování a telefon na spojenecké velitelství ve Frankfurtu."

Velký černý kapitán souhlasně pokývl. "Máš pa-píry?" zeptal se stejným způsobem jako ospalý strážný u brány.

Rory přikývl.

"Pak máš všechno. Parašutisti, co?" prohlížel si modrobílá křídélka SAS.

"Něco takového."

Černochova kulatá tvář se rozzářila. "Dobrý chlapi, paragáni. Minulej prosinec mī vytáhli pr-del ze sraček v Bastogne. Oukej, jděte do jídelny a dejte si nějaký žrádlo. Já vám zajistím postele a ze spojařský boudy si můžete zavolat do Frank-furtu."

"Velkej černochoch" se opět zahalil novinami. Ná-vštěvníky očividně pustil z hlavy.

Večeřeli podivnou směs míchaných vajec a koláčů z pohanky s javorovým sirupem.

"Bože můj, tolik míchaných vajíček, kolik doká-žete sníst. Ráj na zemi...,"

rozplýval se Smith 175,

116

když dovnitř vešel Joe Rosenblum a vypadal šoko-vaně a ustaraně.

Rory okamžitě odložil příbor a pokynul mu ke stolu, kde seděli sami dva s Milesem. "Co se děje, Joe?"

"Lisa, moje přítelkyně, šéfe," koktal a Rory vi-děl, že má v očích slzy.

"Co je s ní, Joe?" ptal se a nechápavě pohlédl na Milese. "Posaď se, chlapče!"

Nabídl mu židli.

"Díky," vzdychl vděčně Joe a zhroutil se do žid-le. "Ona je mrtvá - zabili ji!"

"Cože?" vydechl unisono Miles i Rory.

"Jak říkám. Mluvil jsem s jejím nadřízeným. Byla zavražděná včera odpoledne ve své kanceláři. Někdo vešel dovnitř a...," Joeho hlas se neuvěři-telně třásl, "...podřízl jí hrdlo."

"Za bílého dne na Eisenhowerově velitelství?"

"To právě dělá jejímu šéfovi starosti, pane. To místo je pečlivě střežené.

Stejně jako za války. Na-konec spousta Němců musí vůči Eisenhowerovi cítit nenávisť, takže mají velmi přísná bezpečnostní opatření. Jak se teda mohl někdo dostat dovnitř a udělat to?" Joe se zarazil. Nebyl schopen pokračovat. Zabořil hlavu do dlaní, zatímco černý kuchař na konci místnosti dál míchal své těsto a nevěřicně na ně zíral.

Na chvíli je pohltilo těžké napjaté ticho, jak přemýšleli o tom, co se stalo.

Chuť k jídlu je pře-šla a vajíčka na plechových talířích rychle chlad-la. Na té příšerné vraždě bylo něco znepokojujícího.

Rory O'Sullivan s čelem zmateně svráštělým na-konec prolomil ticho. "Je jasné, že ten, kdo to udě-lal, musel mít americkou propustku, s jejíž pomocí se dostal dovnitř, a možná i americkou uniformu." Chvíli si zamyšleně hryzal rty. "Teď se soustředme na tuhle věc. Víme už, že nějaký Američan je za-pletený do tohoto zvláštního podniku. Takže když zjistíme, jak se ten tank mohl dostat ven, možná budeme mít nějakou stopu."

Miles zavrtěl hlavou. "Je to všechno tak zmatené a záhadné," posteskl si.

"Vyrázili jsme najít toho vrahouna Barsche a najednou odhalujeme jakousi organizaci, která spojuje Amíky se skopčáky."

"Já vím," řekl Rory. "Ale mám dojem, že si nej-dřív budu muset promluvit s tím tlustým kapitá-nem." Odstrčil talíř s nedojedeným jídlem a černý kuchař se

zatvářil uraženě.

"Vám můj dlabanec nechutná, kapitáne?" zeptal se dotčeně. "Můžu vám sehnat čerstvý koláče, jest-li chcete."

Rory zavrtěl hlavou. "Ne, díky, kuchaři! Bylo to opravdu vynikající. Takhle dobře jsme se už dlouho nenajedli."

"Jistě," souhlasil Tashy Kennedy. "Za celý život jsem neměl tolik smažených vajíček. Tam, odkud pocházíme, kámo, je jedno vejce na člověka týdně. Možná." Do kuchařovy tváře se vrátil úsměv. "Díky, pá-nové," řekl a lehce se uklonil, jako by byl šéf-kuchařem velkého hotelu, jemuž nějaká celebrita právě pochválila jeho umění.

Rory počkal, až za kuchařem zapadnou dveře. "Nezůstaneme tady na noc. Čím méně kontaktů s Amíky budeme mít, tím lépe. Myslím, že po té vraždě se mnou budete všichni souhlasit."

Přikývli, tváře upjaté a zasmušilé, a Joe Rosen-blum civěl do prázdna.

"Milesi," otočil se Rory ke svému synovci. "Chci, abys natankoval palivo do džípů a vyžebbral nějaké jídlo, a hlavně cigarety, od toho kuchaře. Zdá se, že je to dobrý chlap."

"Provedu."

Rory si nasadil kaštanový baret. "Já teď jdu za kapitánem, ale pro všechny případy buďte připraveni na okamžitý odjezd." Načež odešel.

118

když zaklepal a vešel do kanceláře velitele, tlustý kapitán byl stále začtený do komiksu a své velké nohy měl položené na stole. Vzhlédl. "Dali vám moji chlapci pořádně najíst?" zeptal se.

"Ano, kapitáne. Bylo to vynikající."

"Fajn. Co pro vás můžu udělat? Ale nejdřív si sedněte."

Rory si spěšně přitáhl židli s vyřezávaným em-blémem německých horských myslivců na opěra-dle. "Tohle..."

Rozhodl se, že půjde přímo na věc. Slunce se už pomalu sklánělo za hory a na alpské louky do-padaly dlouhící se stíny jako předzvěst nadcháze-jící noci.

"Byli jsme napadeni shermanem, který pocházel z této základny a v němž seděli nějací Němci, teď už všichni mrtví."

"Velkej černoch" upustil noviny, jako by byl opravdu překvapen. "Řekněte to ještě jednou!"

Rory tak učinil a černý kapitán se podrbal na vyholené hlavě očividně zmatený.

"To je teda pre-kérní věc," řekl tím svým pomalým způsobem.

"To tedy je, ale jak mohli Němci ten tank odsud dostat? Není úplně jednoduché ukrást třicet tun oceli."

Černý kapitán si hryzal spodní ret. "Pane, mu-síte pochopit, co se tady okolo Garmische děje. Je to tu jak na Divokém západě. Jenom z věcí, o kte-rých jsem slyšel, by jeden zešedivěl."

"Ten sherman," pokusil se ho Rory přerušit, ale černoch ho neposlouchal.

"Říká se, že tu jsou ulité miliony ve zlatých ci-hlách, amerických dolarech, vašich britských lib-rách, zahrabané v lesích všude kolem. Zdá se, že každý tady z toho něco má. Kšeftaři, prostřed-níci, ti si můžou koupit kohokoli a cokoli chtějí. I chudáci barevní kluci se do toho dokážou za-motat, pokud ti zlí chlapíci něco nutně potře-bují."

"Tím chcete říct, že někdo podplatil vaše muže, aby mu ten tank nechali?"

Černý kapitán vypadal ustaraně. Zpod vlasů mu začaly stékat drobné krůpěje potu. Olízl si rty, ja-ko by mu náhle vyschly. "Neříkám přímo, že to tak bylo, pane," vyjádřil se opatrně. "Ale mohlo to být něco podobného. Ženy, dolary, drogy - něco, co chlapi potřebují. A sám jste viděl, jak chabou tu máme disciplínu. Nedokážu je zvládnout. Větší-nu času jsou buď opilí, nebo se někde peleší s děv-kami. Kdokoli - cokoli - by mohlo projet bránou a oni by si toho nevšimli, nebo by se o to nestara-

li. Co pro ně znamená nějaký zatracený sherman? Nedovolili nám, abychom bojovali ve válce. Jsme jenom kopáči sraček z Luisiany," dodal hořce, "bezcný černý odpad. Takže proč by se chlapci měli starat o nějaký bezcný tank?"

Rory vnímal rozladění v kapitánově hlase i smutek planoucí z jeho očí. "Chápu vás," řekl okamžitě, "ale myslíte, že za tou krádeží někdo - nebo snad celá skupina - stál?"

Černoch se nálehavě naklonil k Rorymu. "Jo, to si rozhodně myslím."

"Pokračujte!"

"Dole v Garmischi je starej německej chlá-pek..."

Na velitelově stole neodbytně zazvonil telefon. Zvedl sluchátko. "Haló?"

Náhle se vsedě napřímil, jako by hovořil s ně-kým velmi důležitým. Když hovořil,

KERRIGAN Odplata

jeho hlas po-strádal jižanský tón. Byl vojensky řízný. "Ano, pane. Rozumím, pane. Ne, pane, nic jsem neviděl. Na shledanou, pane." Odložil sluchátko zpět do vidlice a Rory si všiml, že těžce oddechuje, jako by právě doběhl závod. V jeho krvi podlitých očích se zračil strach. "Problémy?" tázal se Rory. "Ano, pro vás."

120

"Cože?"

"Neřeknu vám už nic víc, jen: ,Padejte odsud, dokud ještě máte čas, chlape'." Potom se "velkej černocho" spěšně zvedl, přešel do vedlejší kanceláře a zamkl za sebou dveře.

8.

"Už jede," řekl Dieter. Stiskl slepému muži ruku. "Buď opatrný. Já osobně mu vůbec nevěřím."

"Slepec" se spokojeně uchechtl. Nebyl to příjemný zvuk. "Ten je náš. Můžeme ho poslat do je-ho vlastního vězení, pokud zjistíme, že pracuje pro ty zatracené zparchantělé Američany. Kromě toho jsme provedli i další opatření, nemám pravdu, Di-etře, můj milý?" Zvedl ruku s nalakovanými nehty, nahmatal chlapcovu ruku a vroucně ji stiskl.

"Jistě. Ale nelíbí se mi pomyšlení, že bychom ho měli zabít právě tady." Ukázal na rozlehlou míst-nost s malbami starých mistrů na stěnách a s gobe-líny, přestože věděl, že jeho milovaný nic z toho nevidí.

"Buď klidný, ujišťuji tě, že tak daleko to nikdy nedojde. Kromě toho mu ten jejich kovo-bojský ge-nerál Patton bezvýhradně věří – stejně jako všem Němcům, o nichž si myslí, že jsou připraveni bo-jovat s rudými, ať už jsou členy strany nebo ne."

"Slepce" citlivé uši zaslechly skřípot brzd za-stavujícího džípu. "Připrav mu něco k pití, Dietře," přikázal.

Vytáhlý německo-americký plukovník a slepý muž spolu chvíli vedli společenskou konverzaci, přičemž důstojník upíjel svůj drink. Ve skutečnosti nebyl piják, ale hra se sklenicí mu poskytla čas srovnat si myšlenky, protože věděl, že "Der Blin-de", s nímž právě jedná, je nejprohnanějším a nej-

122

mocnějším mužem v Garmischi, možná i v celé té-to části Bavorska.

Mnoho o něm nevěděl. Mohl být jakéhokoli vě-ku. Měl zvláště hladkou, téměř chlapeckou pleť, ale musel být starý, protože byl jedním ze zakláda-jících členů Národně socialistické strany a jedním z hrstky těch, kteří měli dovoleno Hitlerovi v sou-kromí tykat. Netušil, jak Němec přišel o zrak. Ně-kdo tvrdil, že při bombardování Mnichova, jiní za-se, že se to stalo už dávno předtím, ještě před rokem 1933, kdy Hitler převzal moc v Německu, že mu nějaký komunistička chrlil do obličeje kyselinu. Co však Ziller věděl, bylo, že se tento muž nezastaví před ničím – podplácí, vydírá, vraždí, jen aby dosá-hl svého cíle, jímž bylo pokračování Třetí říše.

Ziller odložil sklenici. Byl čas k obchodnímu jednání. Přemýšlel, proč ho sem povolali tak na-rychlo. Obvykle se scházeli za podmínek přísného utajení. Dnes ho Němec požádal, aby okamži-tě a bez jakýchkoli krycích opatření přijel do jeho vily.

"Der Blinde" uslyšel zvuk sklenice odložené na stůl mezi nimi a podle Zillerova dechu musel po-znat, že plukovník je připraven hovořit. Předešel ho však.

Kategoricky, jako by to bylo prosté ozná-mení skutečnosti, řekl: "Vaše armáda v Německu, plukovníku Zillere, je v naprostém zmatku. Oku-pační armáda se vymyká zpod kontroly svých dů-stojníků. Jak důstojníci, tak mužstvo vydělávají na černém obchodu. Muži jsou většinu času opilí. Obyčejní němečtí civilisté se jich upřímně bojí, protože neustále vyvolávají pouliční rvačky. V po-sledním týdnu demonstrovaly před Eisenhowero-vým velitelstvím ve Frankfurtu tři tisíce vojáků avolali: ,My chceme domů'!" Opovržlivě napodo-bil anglický pokřik.

Ziller se tvářil důležitě a trapně. "Tadyhle Dieter mi řekl, že v New York Times o okupační armádě nedávno napsali, že je to ,ban-da ulejšáků tesknících po domově, jejichž jedinou starostí je, kde vydělat peníze... Německé jednot-ky okupující během války Francii si při osobním kontaktu s obyvatelstvem počínaly lépe než ame-rické jednotky okupující Německo'." Udělal vý-znamnou pauzu, aby jeho slova měla čas zapůso-bit.

"Ano, já vím. Situace je úděsná," souhlasil Zil-ler.

"Der Blinde" si patrně ani nevšiml, že promluvil. "V této chvíli je to problém vašich lidí. Ale až se komunistické výhrůžky Německu stanou bezprostřednějšími, k čemuž jednou dojde, potom se stav vašich vojáků bude týkat i mne. Čas běží. Mu-síme být připraveni na to, co musí přijít, až vy Američané budete potřebovat nás Němce."

"Naprosto s vámi souhlasím," pronesl nadšeně Ziller.

"Dietře," poklepal "slepec" na stůl, "ještě jeden drink pro pana plukovníka!" Dieter se jako by kouzlem vynořil, jako by tam celou dobu čekal, a na vyleštěném stříbrném pod-nose nesl další plnou sklenici. Postavil ji na stůl. "Prost, Herr Oberst!" Když procházel okolo sle-pého muže, jemně se dotkl jeho ramene. Ziller protáhl obličej, ale nic neřekl. Neměl rád takovéto věci.

"Takže," pokračoval "Der Blinde", jakmile zís-ka-l dojem, že Ziller poprvé usrl ze své druhé sklenice, "už víte, že máme miliony dolarů ve zla-tě ukryté v horách a lesích okolo Garmische."

To Ziller věděl, ačkoli ani po rozsáhlých tajných operacích na rozkaz samotného generála Pattona nezjistil, kde. Předě dvěma měsíci byl předvolán na Pattonovo velitelství v Bad Tölzu. Generál byl v dobrém rozmaru. Procházel se sem a tam po své velké kanceláři, neustále švihal bičíkem do vysoce

124

vyleštěné jezdecké boty a za ním cupital jeho ohyzdný pejsek willie. "Zillere," odrkl, "mám pro vás nějaké novinky. Tady major Allgeier," ukázal na pravděpodobně německého Žida v americké uniformě s insigniemi planoucích mečů, označujících jeho příslušnost ke Spojeným štábům, "mě uvědomil, že většina rezerv Německé státní banky je ukrytá někde v sektoru mé 3. armády."

Žid přikývl, ale nic neřekl.

"Chci ten poklad najít," pokračoval Patton. "Ce-lou tu hromadu musíme odhalit a poslat zpátky Ikeovi do Frankfurtu." Zasmál se a ukázal přitom svůj nehezky chrup. "A až to uděláte, pošlete s ce-lým nákladem taky kněze, aby se celou cestu mod-lil, ať bezpečně dojedou."

O týden později mu "Der Blinde" dovolil "na-jít" bednu dolarových směnek, kterou předal Pat-tonovi. Ten si ho předvolal a zaskřehotal: "Pakatel, tohle je jenom pakatel! Za milion babek si na čer-ném trhu nekoupíte ani třicet sekund totální války. Najděte ten zbytek, Zillere!"

Teď už bylo jasné, že ten zvláštní, mladistvě vy-padající slepec, se mu chystá odhalit další podrob-nosti o tom legendárním pokladu.

"Situace se vyostřuje. Tihle Židi ve Frankfurtu se dostali na můj vkus příliš blízko." Zakřenil se a odhalil zlaté zuby. "S vaší pomocí jsem mu-se-l jednoho z nich zabít. Ženu. Podřízli jsme jí krk jako varování ostatním. Byla to přirozeně Židov-ka."

Ziller si hryzal spodní ret. Najednou pocítil vel-ké obavy. Tak proto potřebovali propustku na ve-litelství Eisenhowerova Spojeného štábu, kterou jim obstaral! Začalo se přitvrzovat.

"Teď, jak víte, se objevili ti Tomíci. Myslím, že také něco větrí."

"Ano, vím o tom," přiznal Ziller a mocně si při-hnul. "Musel jsem varovat velitele základny, od-kud pocházel ten sherman, aby jim neposkytoval žádné další informace."

"Slepce" to nezajímalo. "Angličané jsou maza-ní. Člověk by je nikdy neměl podceňovat. Myslím, že to varování ještě posílilo jejich podezření. Ale nic víc." Pozvedl svou jemnou ruku, jako by chtěl zadržet veškeré protesty z plukovníkovy strany.

Ziller okamžitě ztichl.

"Jak jsem řekl, musíme se pohnout, a to rychle. Jsem si jistý, že sem z Frankfurtu pošlou ještě víc těch židovských špiónů, aby zjistili co se děje, jen co si opatří odpovídající zástěrku. Plukovníku Zil-lere," pozvedl hlas, "kdybyste vy chtěl dostat velký náklad do Švýcarska...," neřekl konkrétně, o jaký náklad se jedná, Ziller nicméně hádal, že má na mysli ono zlato a zahraniční měnu, "...jakou cestu byste zvolil? A berte v úvahu, že americké síly hlí-dají také hranici s bývalou Ostmarkou, kterou vy Američané znáte jako Rakousko." Ziller se nerozmýšlel déle než vteřinu. Věděl už, že "Pavoučí organizace" - předpokládal, že jí slepý muž velí - převáděla hledané nacisty přes hranici do Rakouska. Odtud mířili do italských přístavů až těch pak lodí do Jižní Ameriky. Předpokládalo se, že sám reichsführer Martin Bormann využil tu-to trasu, nazývanou "Trasa B-B", Bolzano - Bari.

"Rakousko-italskou trasu. Armáda nedokáže kontrolovat všechny horské průsmyky a kromě to-ho je v Rakousku, stejně jako v Itálii, spousta hlí-dek podplatitelných, jak ostatně dobře víte."

"Přesně tak! Ale tohle nebudou jednotlivci, nýbrž opravdový konvoj," namítl "Der Blinde".

Ziller našpulil rty. Ve vedlejší místnosti hrál gra-mofon jednu z těch sentimentálních schmalzig mi-lostných písní, za války tak populárních, a ten zvrhlý mladík Dieter na tuto hudbu tancoval.

"Der Blinde" to také slyšel. Dovolil si lehký úsměv. "Dopřejte tomu chlapci jeho malá potěše-

126

ní," řekl laskavě. "Musí se starat o nevrlého staré-ho mrzáka, a při tom si moc legrace neužije. Ale zpátky k našemu problému!"

Plukovník Ziller řekl poněkud rozpačitě: "Jakou jinou cestou chcete dostat konvoj zlata ze sektoru

3. armády, než tou nejkratší?" "Der Blinde" se usmál. "Myslíte si, že konvoj zadržít vaše bílé myši?"

"Přesně tak."

"Nezadržít. Pokud to budou americké nákladáky abudou mít potřebné dokumenty."

Znovu se vě-doucne usmál. "Obzvláště, pokud dostanou pěkný malý dárek ve formě dolarových směnek – není třeba zabíhat příliš do podrobností."

Ziller hvízdal. "Vy myslíte..."

"Ano. Přesně tak. Vy obstaráte nákladáky."

Ziller chtěl něco namítnout, ale potom si to roz-myslel. Problémy bude řešit, až nastanou. "Takže jakou trasu navrhuje?"

"Schwarzwald, francouzská okupační zóna." Palcem a ukazovákem naznačil gesto přepočítává-ní peněz. "Francouzi jsou stejně zkorumpovaní ja-ko vy Amíci. Můžeme si je koupit a přes Alsasko a pak přes hranice se dostaneme do Švýcarska. Který obyčejný francouzský četník si troufne za-stavit konvoj amerických vojenských nákladáků? A také proč, pokud pojedeme po vedlejších silni-cích, kde potkáme jen pár vesničanů a několik od-lehlých samot?"

"Rozumím." Ziller o tom návrhu chvíli uvažo-val. Hudba ve vedlejší místnosti ztichla, ale pode dveřmi sem pronikl silný odér ženského parfému. To zvrhlé dítě se jím z nějakého důvodu polévalo a Ziller si domyslel, že je to kvůli tomu, co se tu má dít, až odejde. Co je to za bídné úchyláky, tihle dva?

"Znám jednoho muže," pokračoval "Der Blin-de", "který zná vedlejší cesty v Alsasku jako své boty. Nevyjádřil jsem se sice úplně přesně, ale je to tak. Není to žádný statečný muž, jeden z nás. Je to oportunista a dezertér. Ale teď ho potřebujeme právě pro jeho znalosti. Toho muže, Barsche, sem přivedou. Vybere cestu, kterou se pojede, a vy ob-staráte vozidla a potřebné papíry."

"To bude náročný úkol."

"Slepce" to ani za mák nezajímalo. "Musí se to udělat," řekl prostě.

Nepřipouštěl žádné debaty. Je-ho hlas zněl náhle kovově. "A udělá se to."

"Jistě, jistě," pospíšil si Ziller.

"Setkáte se s tím mužem, až určí trasu. Budete potřebovat znát podrobnosti, abyste mohl napláno-vat organizaci přepravy."

"Ano. A jeho jméno?"

"Barsch. Herr Doktor Barsch," zdůraznil Němec opovržlivě titul. "Jeden z těch bláznů, ale momen-tálně je to užitečný blázen. Děkuji vám, že jste při-šel."

Ziller byl propuštěn. Cestou zpět k džípu se ohlédl. Oknem zahlédl jejich siluety na zdi velkého salonu, zvětšené blikajícím světlem ohně v otevře-ném krbu. Tančili spolu.

128

9.

Civilistů na ulicích Garmische ubývalo, jak se blí-žila hodina zákazu vycházení, a ti, kteří by z toho, že zůstanou po deváté hodině venku, nic neměli, tedy ti, kteří s Amíky nemají žádné dohody, míři-li domů. Z hor vál studený vítr, což znamenalo, že v noci bude mrznout. Přesto však Joe Rosenblum, procházející pomalu ulicemi se seržantem Smit-hem coby bodyguardem, slyšel veselý rachot, ozy-vající se z mnoha hospod: halasný americký smích, opilé výkřiky a chichotání žen, "amerických dě-vek", jak jim posměšně říkali místní. Bavorské "město nepravostí" této chladné noci svou reputaci nezklamalo.

Smith svého malého partáka upozorňoval: "Pa-matuj si co říkal šéf, Joe! Tohle je pouze průzkum. Nechceme žádné problémy..."

Nedokončil své varování. Ze dveří hospody, kte-rou míjeli, se vypotácel opilý americký voják, ná-sledovaný duněním hlasité hudby. Slepě se okolo nich protlačil a vyhrožoval: "Jděte mi z cesty, vy posraný skopčáci, nebo vám vrazím

hlavu do..., " načež zmizel ve tmě.

"Zdvořilý chlapík," poznamenal Smith 175 beze zlosti, věda, že tomu opilci by mohl rozbít hubu s jednou rukou přivázanou za zády.

"Pojď," pobídl ho Joe. Nechtěl k nim přitahovat pozornost, poněvadž byl téměř přesvědčen, že ten plukovník Ziller, o němž se Lisa zmínila, byl jed-na ruka s Němci, a právě Ziller měl bezpochyby na starosti dodržování práva a pořádku v tomto městě, ať už to v jeho podání znamenalo cokoli.

Zamířili k velkému hostinci, plnému opilého smíchu a hlasu Harryho Jamese, vyřvávajícího The Boogie-woogie Bugleboy of Company B. Uvnitř je přivítala hustá modrá mlha z cigaretového kouře a pohled německých dívek pohazovaných přes ce-lou místnost zpocenými a opilými americkými vo-jáky, kteří hekticky kroužili a vlnili se do "hudby".

"Svatá prstato!" vydechl Smith 175 v posvátné bázni, když si mohutný Američan přehodil vřešticí dívku přes rameno, aby zjistil, že nemá kalhotky. A nebyla jediná. "Je tady víc nahých bobrů než v levném káhirském bordelu, Joe." Číšník roznášející velké korbele místního piva se protlačil kolem nich a řekl lámanou angličtinou: "Prosím sedět v zadku místnosti. Tohle Ami bar. Není místo pro ostatní. Nechceme žádný potíř. Ne prosím."

Joe pokrčil rameny a spolu se Smithem se pro-dráli hlasitým, opilým zpoceným davem k malému stolu u zdi, kde nikdo neseděl, patrně proto, že zde výhledu na parket bránil dřevěný sloup.

Usadili se u prostého dřevěného stolu politého pivem a čekali. Číšníci a servírky – v bavorských krojích s plnými prsy přetékajícími z těsných kor-zetů – pobíhali sem a tam a nosili další a další piva žízňivým Američanům, přestože si oba všimli, že většina z nich už měla na stole čtvrtku bourbonu nebo skotské. Ale obsluha si patrně vo-jáků v ne-známých uniformách vůbec nevšímal.

Smith 175 si závistivě olízl rty. "Joe, taky bych si dal pintu!"

Nakonec Joe Rosenblum ztratil trpělivost. Upře-ně se zahleděl na jednoho z číšníků, hodil na stůl deset cigaret a drsně zavrčel: "Zwei Mass, Herr Ober, und ein bisschen schnell... Los!"

130

Číšník se na ně chvíli díval, jako by snad nechtěl uposlechnout, potom zahlédl pohled v Joeově tváři a rozmyslel si to. Za chvíli už před nimi stály dva napěněné džbánky bavorského piva a číšník jim dokonce utřel stůl.

A tak tam seděli, pozorovali dovádějící Američa-ny a říkali si, že pokud je tohle reprezentativní vzo-rek 3. armády, pak musí být v Bavorsku pěkný bor-del. Zdálo se, že je dovoleno vše. Všude se váleli opilci s nakrátko ostříhanými hlavami v kalužích rozlitého piva. Jiným seděly na klíně ženy a vojáci měli ruce zastrčené pod jejich sukněmi a otevřené provozovali sex. Všude okolo se bezostyšně uzaví-raly černé obchody, vyměňovaly se cigarety a ple-chovky kávy za šperky, zlaté mince a ostatní cen-nosti. V rohu místnosti sebou dva zrudlí vojáci zmítali na zemi, sprostě si nadávali a jeden druhé-ho neúprosně mlátil. Z nosů jim crčela krev a niko-ho to, jak se zdálo, nezajímalo.

Smith si otřel z úst pěnu. "Joe, tahle parta, to je opravdová banda kriminálníků. Myslím, že tady toho pro šéfa moc nezjistíme, kromě toho, že ame-rická armáda v Bavorsku není žádná armáda. Až to dopijeme, myslím, že bychom měli jít, co ty na to?"

Joe Rosenblum neodpověděl hned. Upřeně hle-děl na malého muže, patrně jediného strízlivého Američana v lokálu, sedícího poblíž malého par-ketu ve společnosti dvou okouzlujících blondýn, které snad vůbec nepouštěly z rukou jeho hubené tělo. Neustále se po něm vozily, líbaly ho na tváře, na rty, rukama neustále bloudily kolem jeho roz-kroku, jako by mu nedokázaly svléknout kalhoty dost rychle. A na rozdíl ostatních Američanů, ten-hle platil za pití a služby pětidolarovými bankovka-mi a ne bezcennými okupačními markami. Nebylo divu, že se na něj uspěchaní číšníci a číšnice usmí-vali a ptali se zdvořile: "Noch etwas, mein Herr?"

Když ten vyzábělý chlápek vytáhl velkou rulič-ku dolarů a poručil opilým blondýnám další šam-paňské – pivo bylo pro jeho jazyk asi příliš oby-čejné – štouchl Joe loktem do Smithe. "Nezdá se ti na tom Amíkovi s těma dvěma holčkama něco divného?"

Smith se zadíval přes hranu svého korbele. "Nic moc, až na to, že si s těma kurvičkama nejspíš ve-de náramně dobře. Při jeho rozměrech by člověk neřekl, že je dokáže obě zvládnout."

"To jsem nemyslel," odfrkl Joe popuzeně. "Myslel jsem to, jak se blýská penězi, že nosí od-znak zbrojní služby – a hlavně jak vypadá!" Tato poslední slova

zdůraznil, jako by byla obzvlášť vý-znamná.

Smith 175 se zamračil. "No, vypadá trochu při-čmoudle," připustil a prohlížel si jeho žlutohnědou plet a lesklé, napomádané kudrnaté vlasy.

"Ne že vypadá," upřesnil Joe. "On je to čer-noch."

Smith pokrčil mohutnými rameny. "No a co? Na světě je spousta přičmoudlých černochoů, Joe."

"Ty to nechápeš," vysvětloval Joe.

Smith se uchechl a s chutí dopil zbytek piva, ačkoli ještě před chvílí tvrdil, že "je slabší než ko-máří chcanky". "Já se vsadím, že ty kočičky zvlád-nou jeho, ještě než se rozední; aspoň podle toho, jak mu pořád hrabou na koule." Povzdechl si. "Ta-ky bych si dal říct."

"O to nejde!" Joeova podrážděnost rostla kaž-dým okamžikem. Nesnášel tupce. "Co asi tak dělá negr v bílý putyce v armádě, která černochoy nemá zrovna v lásce?" Smith se zamyslel. "Začínám ti rozumět."

"A proč mává dolary a předvádí se s bílými ženami?" Sám si na svou otázku odpověděl. "Pro-tože tenhle negřík je velký zvíře. A taky patří ke zbrojní službě. Takže kde vzal ty prachy?"

132

"Sherman."

"Přesně! Cítím to, seržo."

"Jo, jasně. Přesně jak to cítí ta štetka vedle něj," šklebil se ironicky Smith.

"A pak, dal bych si ještě pintu, jestli znáte způsob, jak k ní přijít, vojíne Ro-senblume."

Rosenblum mu škleb opětoval, ačkoli jeho mo-zek pracoval na plné obrátky. "Tvé přání je mi roz-kazem! Víš jak se to říká, seržo. Akrálřekl hovno, a tisíc prdelí se v tom okamžiku vystrčilo a mocně zatlačilo, protože v těch dnech bylo slovo krále zá-kon."

Smith pokýval hlavou, jako by přemýšlel. "Na cizince mluvíš mojí mateřštinou líp než já, kámo."

Když jim přinesli pivo, Joe pokračoval. "Ten černoch je tady, protože má draze zaplacenou ochranu. Koukni na támhlety dva. Mají penu u hu-by, jen se na něj podívají. Takže proč ho nepopad-nou za prdel a nevyhodí ven? Řeknu ti proč. Pro-tože na něj někdo dohlíží a není to chlápek v bílý róbě na zasraným obláčku, co si brnká na harfu."

"To má logiku, Joe," souhlasil Smith 175 a sle-doval, jak si Američan sedá a dovoluje jedné z blondýn, aby mu rozeplula kalhoty a strčila mu ruku do rozkroku.

"Takže ho čapneme," rozhodl Rosenblum.

Smith souhlasně přikývl. "Jakmile s ním ty děv-ky skončí, což podle výrazu v jeho ksichtu bude brzy. Buzerant zatracenej, má to ale někdo štěstí! Podívej se na to, ta druhá už ho má v ruce!" po-vzdechl závistivě. Dopřál si pořádný doušek piva, říhl a dodal: "Jo jo, chudý mají svoji spravedlnost a bohatý zase svoji," jako by to vysvětlovalo vše.

O deset minut později už elegantní drobný čer-noch opustil lokál a pro číšníka na stole lhostej-ně zanechal pětidolarovku, zatímco obě blondýny si vyhrnuly sukně a nacpaly stovku, kterou každé z nich dal, za nylonky. Znechuceně překročil opil-ce, chrápající v kalužích piva na podlaze, oblou-kem obešel oba zkrvavené bijce, stále do sebe bu-šící pěstmi, a vyšel ven, kde se zachvěl náhlým chladem přicházejícím ze sněhem pokrytých hor.

Oba muži z SAS ho obezřetně následovali. Ob-jekt jejich zájmu si strčil prsty do pusy a třikrát pronikavě hvízdal. Jako kouzlem se zpoza rohu vy-nořil krytý džíp a zastavil.

"Pane na nebi!" vydechl Smith, když se otevřely dveře a z vozu vystoupil černoch jako hora. "Ten nadutej parchant má dokonce vlastního řidiče!"

Joe přikývl. "vypadá to tak, seržo."

Černý obr otevřel malému mužíkovi dveře, aby mohl nastoupit.

"Jdeme na to. Nikdo jiný tu není," vybízel Smit-he Rosenblum.

"Jasně, pojďme na to," odfrkl gardista. "Ten ma-lej hajzlík je mi tak po bradu."

"Ten řidič vypadá jako pořádněj blbec," řekl Joe trochu váhavě, když se téměř neslyšně pohy-bovali temnotou.

"Čím větší blbec, tím hůř se odstraňuje," odplivl si Smith. "Nech to na mně.

Jenom dávej pozor na toho malýho sráče. Toho druhýho srovnám já."

Joe se vynořil ze stínu a kňoural jako Němec.

"Haben sie eine Zigarette für mich, Herr Soldat?"

Malý černoch se otočil. V tomtéž okamžiku Smith, s překvapující rychlostí na tak

KERRIGAN Odplata

velkého mu-že, chytil řidiče svou snědou paží pod krkem a ko-leno mu vrazil do slabiny. Černý obr něco takové-ho naprosto nečekal a Smith mu nedal šanci, aby se vzb chopil k odporu. Škubl rukou a ze všech sil mu svíral hrdlo, čímž zamezil přísunu krve do hlavy. Po chvíli sevření uvolnil. Černoch zavrávo-ra-l a zalapal po dechu. Ale Smith ještě neskončil. "Dobrou noc, kámo," zamručel a prudce ho udeřil oběma rukama přes uši. Byl to starý trik SAS. Přehnali jste to a protivník byl na místě mrtev. Po-

134

kud byl úder naopak příliš slabý, nefungovalo to. Smith se trefil do zlatého středu. Černý obr se ješ-tě jednou zapotácel a pak se mu podlomila kole-na jako boxerovi, který včas nevzdal prohraný boj. Ani to však nepomohlo a svalil se na vozovku tváří na dláždění jako omráčený býk.

Smith se otočil a ve tváři mu zářil široký úsměv. Joe stál před vyděšeným malým mužem a špičku armádního nože držel jen několik centimetrů od jeho rozšířených nozder. "Vydáš jediný kviknutí, ty opičí ksichte," šeptal výhrůžně, "a máš hubu na dvě půlky. Kapišto?"

Opatrně, velice opatrně, což ostatně s ostrou oce-lovou čepelí těsně pod nosem bylo nutné, muž při-kývl a přes stisknuté zuby procedil: "Jo... kapišto."

Smith se zakřenil a těžce oddychoval. "Jsem na tebe pyšný, Joe! Co jsi u nás, hodně ses naučil." Překročil tělo bezvědomého černocho a obrátil se k zajatci, zkamenělému hrůzou. "Už je to tak, zla-to, jdeš s náma a my nechceme, abys tropil nějaký povyk. Nebo..." Zataľ muži pod bradou pěst o ve-likosti lžice bagru. "Tak jdeme!"

Za půl minuty zmizeli ve tmě. Mířili k ukrytému džípu. Už měli svůj spojovací článek.

ČÁST TŘETÍ

Poslední partie

1.

Barsch byl velmi nesvůj. Seděl v malé kanceláři, kterou mu ve vile přidělili, aby vybral trasu do Švýcarska, a občas zahlédl někoho z podivných návštěvníků nebo přímo majitele domu.

Viděl černé Američany, kteří neustále přijížděli a odjížděli v džípech a více než polovina z nich buď opilá nebo zdrogovaná, nebo možná obojí. Pak tam byl plukovník jménem Ziller, běloch, který mluvil perfektně německy, ovšem s úsečnou into-nací Prusa. A také ozbrojení Němci, kteří prochá-zeli křížem krážem po pozemku a své automatické pistole se nesnažili nijak skrývat, přestože každý věděl, že pro Němce bylo v těchto dobách nošení zbraně přestupkem trestaným smrtí.

Ale nejvíce ze všech ho zneklidňoval majitel vi-ly, "Slepec", jak si sám říkal, jako by neměl žádné jméno, a jeho napudrovaný přítel Dieter se samo-libým úsměvem, s namalovanými rty a nalakova-nými nehty, který často chytil staršího muže za-milovaně za ruku. Barsch věděl co jsou zač, ale na rozdíl od ostatních "teplých bratrů", které v minu-losti poznal, z těchto dvou vyzařovalo tušení smrti. Měli stejné absurdní a afektované pohyby a držení těla, jak bylo u homosexuálů obvyklé, nicméně v jejich přítomnosti pokaždé pocítil úzkost. Bylo to přesvědčení, že ti dva dokážou být naprosto ne-milosrdní, pokud na to přijde, obzvláště Der Blin-de. I přes svou jemnou tvář měl pohled člověka uvyklého dávat rozkazy a očekávajícího jejich okamžité splnění, nebo...

Také bylo zřejmé, že celé operaci, ať už šlo o cokoli, velí. Ozbrojené strážce i černoši se ho jas-ně báli. Dokonce i ten americký plukovník s upja-tou tváří a strohým pruským chováním, jenž na první pohled neschvaloval zvrácený vztah mezi starším mužem a jeho chlapeckým přítelem Diete-rem, se choval uctivě a občas byl i na něm jasně vidět strach.

Barsch si hryzal tenký, chlípný spodní ret a cítil, že se nedokáže soustředit na mapu, s jejíž pomocí vypracovával trasu pro konvoj. Zmizel v podzemí a myslel si, že coby respektovaný Herr Lehrer bu-de v té odlehle bavorské vesničce v bezpečí. Teď instinktivně věděl, že je opět ohrožen.

"Budete bohatě odměněni, Herr Doktor," řekl mu ten slepec, když ho muž s černými brýlemi a hnísajícím okem představil a ihned zmizel, "po-kud odvedete svou práci dobře. Ale vyvarujte se chyb. Chyby mne dopalují." Jeho hlas zůstal stejně klidný bez náznaku výhrůžky, ale z pohledu Diete-rových očí pod vytrhaným obočím a namalovanými řasami viděl, že popudit jeho milence je velmi, velmi nebezpečné.

čtyři roky práce velitele gestapa ve Francii, při níž využívali prospěcháře a odpadlíky, kterých se pak, když už nebyli užiteční, zbavovali, ho naučily vycítil skutečné záměry těch nahoře. Jakýmsi šestým smyslem vnímal, že kdokoli spojený s tou-to operací, jenž – až to celé skončí – nebude nadále potřebný, bude tiše odstraněn. Cože to ten stařec říkal? Mrtví nemluví. Barsch cítil, že má být jedním z nich.

Venku americký plukovník naléhavě hovořil ke slepému muži a ignoroval černochoy, kteří se pofla-kovali kolem, smáli se a vtipkovali, jako by neměli co dělat, což v tuto chvíli opravdu neměli. Barsch,

140

expert na likvidaci, věděl, že i oni jsou postradatelní. Až tato práce skončí, čeká je stejný osud, jaký je naplánován pro něj. Při této myšlence se zachvěl strachem.

"Není vám dobře, Herr Doktor?" ozval se za ním medový, avšak zlověstný hlas. Polekaně se otočil. Byl to Dieter, slepčův mile-nec. Vešel naprosto neslyšně.

"Jen zímnice," řekl.

"Musíme víc přiložit do kotle," usmál se Dieter, ale jeho zelené oči zůstaly ostražitě. Hledal v Barschově odulé slabošské tváři něco, o čem věděl jen on sám. "Slyšel jsem, že jste rád přikládal do kotlů v Natzweileru," připojil jakoby nic po-známku o jediném koncentračním táboru na úze-mí Francie v Natzweileru v Alsasku.

Barsch zbledl. "S tím jsem neměl nic společné-ho," koktal, naprosto zaskočený.

"Byl jsem poli-cejním důstojníkem, čistým a poctivým, bojoval jsem proti rozvracečům a..."

"Nekecejte nesmysly," odsekl Dieter náhle tvrdým hlasem. "Víme o vás všechno, Barschi." Ten-tokrát k jeho jménu nepřipojil akademický titul. Ne, že by si toho Barsch všiml. Ten náhlý útok ho příliš vystrašil.

"Ale," blekotl, "Herr Dieter..."

"Buďte zticha!" řekl přísně mladík s vytrhaným obočím. "Jen mě poslouvejte. Nic na nás nezkou-šejte, protože my se nenecháme přesrat. Jsme příliš chytrí na to, abychom se nechali napálit nějakým ňoumou s akademickým titulem jako jste vy. Teď odpovězte na mou otázku. Kde si myslíte, že je nejlepší místo k překročení hranice do Alsaska?"

"Brisach... Neuf Brisach. To znamená Nový...", začal vysvětlovat Barsch.

Dieter ho hrubě přerušil. "Já kurva dobře vím, co znamená Neuf, vy svinský pse! Bon, řeknu to šéfo-

vi. Ještě dnes odpoledne to prověří. Pokud bude spokojen, pošle vám na dnešní večer ženu. Něja-kou děvku z Garmische, která udělá, na co budete mít chuť. Obávám se, že školačku vám nesežene-me. Je to příliš riskantní."

"Ale... ale..."

Dieter ho opět nenechal domluvit. "Panebože, držte už sakra tlamu! Víme o vás všechno. A ještě jedna věc..."

"A to?"

"Nepokoušejte se o útěk, Herr Doktor! Protože jestli to zkusíte, jste tuhej – velmi rychle tuhej!"

"Na takovou věc jsem nikdy nepomyslel...", vztekal se Barsch, ale Dieter mu ani teď nedal šan-ci se vyjádřit.

"Takže víte, jak na tom jste. Marschieren oder krepieren – šlapej nebo zhebni!" S tím odešel a Barsch tam seděl a třásl se strachem.

Dvě stě metrů odtud pozorovali Miles a Rory vilu ze svého úkrytu dalekohledem. Malý černocho jim velmi ochotně všechno vyklopil, obzvlášť když mu Smith 175 pohrozil, že "vezme bajonet a vrazí mu ho do jeho černý – pánové prominou – prdele a po-řádně s ním zakvedlá."

Okamžitě jim řekl vše co věděl, čehož sice ne-bylo moc, ale stačilo to. "Ty skopčácký buzeran-ti", jak nazýval slepého starce a jeho mladého společníka, šéfovali jakési tajné organizaci. Měli dostatek "maziva" na podplacení kohokoli, jehož pomoc potřebovali, včetně velkého plukovníka Zillera. "Pánové, tihle chlapi si můžou koupit všechno a všechny," prohlásil s přízvukem ostré-ho hocha z Bronxu.

"Ale k čemu se chystají?" opakoval neodbytně Rory O'Sullivan. "Hlavně to potřebujeme vědět."

Malý černocho už poznal, že mu tihle drsní Ang-láni nechtějí ublížit a byl v pohodě. A tak se teat-rálně podrbal na hlavě, než řekl: "Jak už jsem řek,

142

šéfe, moc toho nevím, kromě tý věci s tankem. Namouduši nevěděl jsem, že ho

chtějí použít na vás, hoši."

"To s tím tankem ti věřím. Ale pokračuj!" nalé-hal Rory.

"Jediný co vím je, že je v tom nějaký zlato, hro-mada zlata."

"Zlato; jak to myslíš?"

"Zlato a americký nákladáky," hlesl černocho tro-chu bezradně. "To je všechno, co vám můžu říct, šéfe."

A to jim muselo stačit.

Zatímco teď sledovali aktivitu pod sebou, zjistili-li, že i když ze svého zajatce nedostali mnoho in-formací, měl pravdu. Dělo se něco velkého. Otáz-kou však bylo - co.

Přestože v tom neměli úplně jasno, oba sou-středěně sledovali tváře těch, kteří tomu všemu podle všeho veleli. "Slepec" byl nejspíš opravdu slepý, třebaže na ruce neměl obvyklou žlutou pásku se třemi černými puntíky, kterou během války v Německu viděli na mnoha nevidomých. Pak tam byl stroze pohledný americký plukovník,

o němž se zmiňovala chudák zavražděná Lisa Hausmannová, Joeova přítelkyně.

Silhavý chla-pík, ozbrojený mimo jiné i britským samopalem, vypadal jako velitel dalších ozbrojených mužů, hlídajících toto místo. Posledním z nich byl afek-tovaný teplouš, jak ho všichni nazývali, což byl pravděpodobně milenec slepého muže, který tomu všemu velel. Neustále chodil sem a tam, ale kdy-koli šel kolem místa, kde slepý šéf rozdával roz-kazy, neudržel se, aby na něj nepoložil své bílé pěstěné ruce. "Boha jeho, Rory," vydechl Miles, "z toho, jak hledí toho druhého sráče, bys řekl, že je to sám Clark Gable!"

Jak se krčili ve skrytu borovic, táhnoucích se po svahu ve vyrovnaných řadách, Rory lehce pokrčil rameny a zašeptal: "Peníze a moc, Milesi, starý brachu. Nejlepší afrodisiakum na světě."

"Asi je to opravdu tak, Rory. Hej, koho to k nim ten teplouš vede? Táhle, na třetí hodině."

Rory O'Sullivan rychle otočil dalekohled smě-rem, který označil jeho synovec. Do zorného pole kalibrovaných čoček vplula tučná tvář. Rorymu se na okamžik zastavilo srdce. Zalapał po dechu.

Miles na něj zvědavě hleděl. "Co je, Rory?"

Jeho strýc dlouho neodpověděl, jak si vybavoval okamžik, kdy naposledy viděl ten zavalitý obličej, než se pod ním na mostu přes Rýn zhroutil svět.

"Rory?"

"Nejsem si stoprocentně jistý," řekl, jako by mluvil sám k sobě.

"Čím, Rory?" ptal se Miles netrpělivě a sledoval odulý obrýlený obličej Němce, který soustředěně hovořil ke slepci, jehož milenec mezitím přihlížel.

"Jím."

"Proboha, Rory, co je na tom Němcouroví tak zvláštního?"

Rory ztěžka polkl a odložil dalekohled. "Je to on," řekl konečně. "Ten muž, Milesi, je Herr Dok-tor Barsch. Chlap, kvůli kterému jsme sem přijeli."

144

2.

Bývalý náčelník Imperiálního generálního štábu pozoroval Churchilla hovicího si ve vaně a kouří-cího doutník, umělé zuby odložené ve sklenici na toaletním stolku. Venku před Churchillovým ven-kovským domem ptáci z plných hrdel zpívali svůj ranní chorus a mrzoutský generál z Ulsteru, polní maršál sir Alan Brooke, který měl s Churchillem během války mnoho neshod ohledně strategie, by byl stokrát raději venku na zahradě a pozoroval ptáky, jež miloval, než utrácel čas v zatuhlé kou-pelně. Cítil však jakousi loajalitu k tomu muži, který dovedl Británii k vítězství a pak byl hrubě odstaven.

Churchill ponořil konec svého doutníku do skle-nice s brandy, připravené po jeho pravici, a pak la-bužnický potáhl, přičemž vypadal jako zdravě rů-žový bezzubý Buddha. "Takže, jaké jsou zprávy od mých tajných lovců?" tázal se.

Brook, který stále udržoval kontakty se starými přáteli na ministerstvu války, přestože i on byl po-slán do bídné penze, až vážně uvažoval, že prodá své milované knihy o ptácích, odpověděl: "Podle hlášení, které obdrželo ministerstvo války včera, postupují, pane premiére."

Churchill na něj mávl svým doutníkem. "Už žád-ný premiér. Jen obyčejný Churchill, polní maršále."

Generálovy pochmurné rysy získaly trochu živěj-ší barvu. "Samozřejmě, zapomněl jsem."

"To já nedokážu nikdy," podotkl Churchill náhle zasmušile. "Ale to je jedno."

Zpověď pokračuje."

"Našli toho muže, kvůli němuž to všechno pod-nikají, tedy - znají místo jeho pobytu. Ale objevili ještě něco jiného. S vědomím a za podpory několi-ka amerických důstojníků Němci patrně připravují kombinovanou operaci, která je pro ně zjevně vel-mi důležitá."

Churchill znovu zamyšleně zabafal ze svého tlustého doutníku. Vyfoukl kroužek modrého kou-ře a zeptal se: "Oč přesně jde, můj milý Brooku?" Najednou jako by ožil a generál, který ho znal již tak dlouho, si všiml, že jeho mysl, na tak starého člověka velmi bystrá, opět pracuje naplno, což i v minulosti často obdivoval.

"To ještě nevědí. Ale O'Sullivan, který, jak víte, skupině velí, si je jistý, že to bude něco velkého. Soudí tak podle prostředků, jež do toho organizá-toři vkládají. Podle zprávy, kterou nám poslali, do-chází k předávání značných obnosů cizí měny."

Churchill se zamyslel. "Víte, drahý polní mar-šále, že Special Air Service mi obzvláště přirostla k srdci."

Brook nic neříkal. Neschvaloval nepravdivé jednotky jako commandos a SAS, protože z běž-ných praporů vysávaly ty nejlepší muže. V této otázce Churchillovi vždy oponoval, ale během vál-ky byl proti němu bezmocný. Churchill prosadil všechno - výsadkovou divizi, commandos i SAS. Podle Brookova názoru bylo dobře, že všechny ty-to jednotky, až na parašutisty, byly rozpuštěny.

Churchill zachytil jeho pohled a usmál se. "Ano, ano; vím, na co myslíte. Ale víte, že hrstka odváž-ných mladých mužů někdy zmůže víc, než celý prapor pěchoty? V dvačtyřicátém roce v Africe zničila SAS na zemi víc nepřátelských letadel, než celá RAF ve vzduchu. To jste nevěděl, že? Ale to nevadí."

146

Brook zavrtěl šedivějící hlavou, neřekl však nic.

"Takže, drahý polní maršále," pokračoval Chur-chill, očividně sám se sebou spokojený, "myslím, že by se pro ty chlapce v Německu mělo něco udě-lat."

"Jak to myslíte, pane?"

"Podáte mi prosím támhleten ručník?" řekl Chur-chill místo odpovědi. "Voda začíná chladnout."

Komukoli jinému by Brook odsekl: "Jsem brit-ský polní maršál, žádný zatracený komorník!" Ne však Churchillovi. Poslušně mu podal velkou sil-nou osušku.

Naprosto beze studu vylezl expremiér z vany a začal se utírat, vystavuje maršálovým zrakům své bílé tělo bez jediného chlupu. Zatraceně, za-klel generál v duchu, teď ještě bude chtít, abych mu podal jeho spodky! A přesně o to Churchill po-žádal, jen co se utřel.

"Buďte té dobroty," věnoval mu svůj bezzubý úsměv, "a podejte mi moje prádlo. Je tu poněkud chladno."

Polní maršál mu je beze slova podal a Churchill si ji oblékl. Hedvábné spodky jen zpola zakrývaly jeho kulaté hýždě. Ne že by mu to vadilo, v těch-to věcech byl naprosto beze studu. "Říkali mi, že morálku vynalezli pro nižší střední třídu," tvrdil vždycky.

"Uvidíte, Brooku," pokračoval bývalý premiér a utíral si nohy, "jestli tihle chlapi z SAS vytáhnou sólokapa, na ministerstvu války se možná nechají přesvědčit a pluk obnoví."

Brook protáhl obličej. "Ale proč, pane? K čemu bychom mohli takový pluk potřebovat?"

"Povím vám to," řekl Churchill a navlékal si hedvábnou košili. "Protože jednotky jako SAS jsou bojovými jednotkami budoucnosti, ať už si hlavouni na ministerstvu myslí co chtějí - ti byli a vždycky budou o jednu válku pozadu. Tahle vlá-da zavádí něco, čemu říká sociální stát. Pokud ne-budeme opatrní, vyměníme celé impérium za brýle pro stařenky a zubní protézy pro stařečky. Prostě a jednoduše nebudeme mít peníze na velké ozbro-jené formace. Takže nám nezbude, než bránit roz-šíření rudého moru malými elitními jednotkami, jako je právě SAS."

Polní maršál to chvíli zvažoval. "Myslím, že svým způsobem máte pravdu, pane," připustil ne-ochotně.

"Samozřejmě že mám pravdu, Brooku! Socia-listé tuhle zemi nakonec zruinují, pamatujte na má slova. Pokud je necháme, stane se z nás jen malý ostrov u břehu Evropy."

Poprvé od premiérový porážky ve všeobecných volbách si polní maršál všiml jeho rozladění nad tím, jak nová vláda zemi vede.

Churchill se tiše dooblékl, zatímco Brook na-slouchal štěbetání ptáků venku, spokojený, že už není zapleten do politiky; a zároveň uvažoval, k če-mu se to bývalý premiér chystá.

Churchill si upravil kravatu. "Polní maršále," řekl rozvážně. "Rád bych vás využil jako hláskou trou-bu."

"Pane?"

"Patrně v tom jsou zapleteni i někteří zkorumpovaní Američané. Takže by se o tu záležitost měli na nejvyšších amerických místech opravdu začít zajímat a pomoci našim mužům v terénu. Ale teď

– mám vyložit karty na stůl, řící Pattonovi co se děje a požádat ho, aby našim lidem nabídl spolu-práci?" Tázavě na generála pohlédl.

Ten se nad jeho slovy chvíli zamyslel. "Pane, pokud to uděláte a všechno vyjde najevo, na mi-nisterstvu války jsou lidé, kteří ke svému úžasu zjistí, že SAS nebyla ve skutečnosti rozpuštěna. Bude to, jako byste píchli do vosího hnízda." Churchill se na něj rozpustile zašklebil jako ma-

148

lý chlapec, přistižený s prsty ve sklenici s marmeládou. "To tedy bude," souhlasil. "Ale zároveň, pokud O'Sullivanovi lidé uspějí a odhalí nějaké velké spiknutí či něco podobného, mohlo by to ovlivnit budoucí rozhodnutí o osudu SAS."

Brook si těžce povzdychl. Bývalý předseda vlády už zase hraje politické hry. Sotva odešel z úřadu a stal se "pouhým" vůdcem opozice, už se znovu snaží ovlivnit politiku, třebaže zadními vrátky.

"Odmítáte to?"

"Ne, pane. Kromě toho nejsem v pozici, abych mohl něco schvalovat či odmítat. Ale tohle si pamatujte – Patton je zavile protibritský. Přestože je dostatečně zámožný, je to bývalý důstojník jezdecký, který ve třicátých letech hrával aktivně pólo, takže je našim hejským z kavalerie podobný víc, než kterýkoli jiný vysoký americký důstojník, je-hož jsem během poslední války potkal. Nemůže nás ani vystát, především náš, jak sám říká, přežitý třídní systém. Pokud chceme, aby s našimi chlapci spolupracoval, musíme s ním jednat v rukavičkách."

"Nepomohlo by malé vydírání?" zeptal se tiše Churchill s nevinným pohledem v pohaslých očích.

"Vydírání, pane?" hleděl na něj konsternovaně Brook.

"Naše rozvědka v posledních letech soustředila několik, řekněme štatnatých informací o chování amerických generálů v Evropě. Je tu ta věc s Eisenhowerem a jeho – ehm – sekretářkou Kay Summersbyovou. Myslím, že by z toho lidé doma ve Spojených státech nebyli příliš nadšení. Víme taky vše o "Brouku" Smithovi, jeho náčelníkovi štábu, a jeho sestřičkách." Odkášlal si. "Potom je tady Pattonova dáma z loňského roku, kdy měl své velitelství v Cheshiru. Je to nějaká příslušnice venkovské šlechty. A mám věrohodné informace, že jeho současná milénka je jeho neteř, pracovnice amerického červeného kříže."

Brook, který byl velice přímočarý, na Churchilla zděšeně hleděl. "Ale, pane, nemůžeme přece po-užívat takové špinavé triky!"

Churchill se samolibě usmál. "Jen pokud to bude nezbytně nutné," řekl skromně.

"Víte, tihle američtí generálové, o nichž se bavíme, byli v roce 1941 postarší neznámí muži, kteří si už chystali pantofle do pokojného a levného důchodu.

Potom se z nich náhle staly veřejné osobnosti, známé každému v západním světě. Teď mají strach. Nemo-hou si dovolit žádný skandál, jinak se vrátí právě do toho, co před čtyřmi lety opustili. Rozumíte mi?" Vítězně se zakřenil.

Brooke se mračil a držel se za špičku nosu, jako by urputně přemýšlel. Nebyla to věc, kterou by dokázal omluvit. Jednou byl dokonce v pokušení vyhodit Montgomeryho za to, že ve Francii povolil

– dokonce doporučil – svým vojákům navštěvovat prověřené nevěstince. Na druhou stranu chápal ex-premiérovu důvodu. Byl odhodlaný zachránit pluk, v němž jeho syn kdysi krátce sloužil, za pomoci všech prostředků, které má po ruce.

"Nepřísluší mi hodnotit, nako-li jsou nebo ne- jsou takové věci etické, pane," řekl nakonec chladně. "Nejsou to metody, kterých bych sám užil. Ale souhlasím s vaším zdůvodněním. Všechny tyhle americké generály od Eisenhowera dolů stvořila jejich publicita. Teď jsou na ní závislí, a stejně tak se mohou stát její obětí. Jak sami vždycky říkají: 'Musíš si udržovat čistý nos.' Na tom, co říkáte, něco je..."

Zarazil se, jako by nebyl zvyklý tolik mluvit, ne-bo snad pociťoval rozpaky hovořit o věcech, které mu připadaly nechutné.

Churchill se zaculil a potáhl ze svého velkého doutníku. "Vím, že takové věci odsuzujete, polní

150

maršále, ale musí se to udělat. Myslím, že nadešel čas oslovit přímo generála

KERRIGAN Odplata

Pattona. "Není to ko-mické," přešel k oknu z barevného skla a prohlížel si zeď, kterou před dávnými lety postavil vlast-níma rukama, "že osud britské zvláštní jednotky leží v rukou Američana, jehož Hitler kdysi nazval, mám dojem, generálem kovbojů?"

Maršál neodpověděl. Churchill byl bezpochyby velký muž. Ale stejně tak je to politik, který se ne-zastaví před ničím, jen aby dosáhl svých cílů. Byl rád, že sám zůstal prostým vojákem, jemuž se po-dařilo udržet si čisté ruce až do důchodu. "Mohu pro vás ještě něco udělat, pane?" zeptal se nako-nec, aby prolomil to těžké ticho.

Churchill se otočil a zíral na něj, jako by ho vi-děl poprvé v životě. "V tuto chvíli ne. Buďte pro-sím tak laskav a informujte mne o všech dalších hlášeníh. O'sullivanovy skupiny. Teď, myslím, bych si měl sednout a srovnat si myšlenky." Roz-pustile se usmál. "Nestává se každý den, že bych vydíral amerického generála."

3.

Oba byli naprosto překvapení. Právě opustili úkryt, odkud pozorovali aktivitu u vily, a téměř vrazili do strážného, ukrývajícího se v borovém háji. Ten teď výhrůžně vykročil, samopal schmeisser měl pečli-vě opřený o bok, a vyštěkl: "Halt! wer da?"

Rory zareagoval okamžitě. Každý, kdo byl tako-vý blázen, aby je takovýmto způsobem zastavoval, musel mít pomalé armádní myšlení. "Utíkej!" vy-křikl a vrhl se ke své straně cesty. Miles učinil to-těž na svou stranu a okamžitě sáhl po koltu.

Kulky jim zahvízdaly těsně nad hlavami. Byl to strašidelný zvuk. Práskání samopalu se několika-násobnou ozvěnou odráželo od úbočí sněhem po-krytých kopců okolo. Miles vytáhl pistoli a vypá-lil v tomtéž okamžiku. Němec zaječel bolestí a ve smrtelné křeči ještě jednou vystřelil. Dávka zamí-řila přímo k obloze. Potom se mrtvý svalil do trá-vy.

Miles vyskočil na nohy. "Jsi v pořádku, Rory?" zvolal.

"Jo," odpověděl Rory vstávaje. "Pojď, Milesi, padáme odsud!"

Následován svým synovcem se belhal k ukry-tému džípu. Ale dávka ze samopalu zburcovala ostatní. Ozvaly se poplašené výkřiky, vzteklý řev a pronikavé hvízdání. Vzduchem začaly divoce lé-tat kulky. Miles instinktivně vypálil po muži, který se vynořil po jeho pravici. Zásah projektilem velké

152

ráže na tak malou vzdálenost Němce nadzvedl a mrštil jím o zem. Muž dopadl na kolena a krev z rozbitého obličeje mu crčela na prsa. Běželi dál.

Zpod stromů, kde ukryli džíp, jim vyrazili na pomoc Smith 175 a Joe Rosenblum. Přikrčení as odjištěnými samopaly vyhlíželi pronásledova-tele.

Nemuseli čekat dlouho. Z křoví za prchajícími důstojníky se vyhnula tlupa Němců. Smith oka-mžitě zareagoval. "Zkuste tohle!" odfrkl a poslal na ně dávku mezi oběma O'sullivaný.

Bylo to troufalé a nebezpečné, ale takovéto triky veteráni z SAS, jako byl Smith, ovládali. Kulky prolétly mezi běžícími muži a zasáhly jejich pro-následovatele, kteří se náhle zastavili, jako by na-razili do zdi. Pak se skáceli jako kuželky a křičeli a zmítali sebou ve smrtelné agónii.

Smith neztrácel čas. Skočil za volant džípu. "Hlí-dej zadek, Joe!" vykřikl přes rachot střelby a na-startoval. Nelítostně túroval motor, aby v rozho-du-jící chvíli v mrazivém horském vzduchu nevysadil, zatímco Joe páčil mířené dávky doleva i doprava, jak se zpoza stromů všude okolo nich opatrně vy-nořovali další a další Němci.

Oba důstojníci divoce oddechující skočili do vozidla. Joe jim udělal místo, ani na okamžik však nepřestal pálit. "Rozjeď to, Jamesi!" zvolal Rory jako chabý pokus o vtip.

Smith 175 nepotřeboval pobízet. Situace se jim vymykala z rukou, říkal si. Když Joe dopadl na se-dadlo vedle něj, pustil spojku. Džíp prudce vyrazil kupředu, poskakoval po nerovném terénu a stude-ný motor prskal.

Před nimi se objevil dřevěný plot. "Držte se!" zařval Smith a naplno sešlápl plyn. Zběsile se řítili vpřed, stíhání smrtící palbou svých pronásledova-telů.

Rory O'sullivan zadržel dech. Pokud uvíznou v plotě, bude to konec. Najdou je, a Rory si nedělal iluze, co se s nimi stane. Na místě je zastřelí. Vědí příliš mnoho.

Smith za volantem ztuhl. Klouby na rukou mu zbělely. Džíp vrazil do plotu a cosi prasklo. Ova-nula je známá vůně unikajícího benzínu. Potom projeli plotem a za sebou táhli zbytky rozlámané-ho dřeva. Začali stoupat po horské silnici na

místo, kde čekali ostatní. Smith však měl nepříjemný po-cit, že něco jde špatně. Džíp neustále ztrácel rychlost.

Šilhavý muž se samopalem sledoval, jak poško-zený džíp zmizel za zatačkou a i přes silící tmu vi-děl, že vozidlo za sebou zanechává mokrou stopu. Sklonil se, namočil do ní prst a pak si jej přiložil k nosu. Páchl benzinem. Zasmál se.

"Prorazili si nádrž," oznámil. "Nedostanou se daleko, pánové. Vy se vraťte do vily a podejte zprá-vu šéfovi. Ostatní pojďte za mnou." Pronásledo-vání začalo nanovo.

Smith se silně potil. Silou vůle se snažil dojet s džípem do lesa, kde měli ukryté druhé vozidlo. Věděl, že jsou v pořádném maléru. Malé americké auto každou vterinou ztrácelo sílu. V dálce za nimi slyšel vzrušené výkřiky a volání v němčině. Pořád byli za nimi. "Do prdele, a ještě jednou do prdele!" klel.

"Hejbej se, ty mrcho!"

Les byl pořád ještě asi sto metrů od nich, už za-halený temným stínem, za což byl Rory O'Sulli-van vděčný. Už pochopil, že rozbitý džíp má dost. A jediné, co mohli dělat, bylo naskládat se do dru-hého vozu s ostatními čtyřmi, což bude krajně obtížné. Budou se muset skrývat a doufat v nej-lepší. "Vydrž, Smithie," povzbuzoval seržanta, "vymáčkni z toho krámu všechno! Už to není da-leko."

"Dělám co můžu, pane," reptal seržant, "ale ta pitomá herka pořád zpomaluje."

154

Rory se bleskově rozhodl. "Dobrá, necháme au-to tady. Otoč to, Smithie, a bereme roha."

Smith 175 se na nic neptal. Prudce trhl volantem a džíp se otočil. Pak vyskočil z vozu, přičemž ne-chal zařazeno na neutrální. I ostatní spěšně opustili džíp. Smith přeběhl dozadu a s temným zavrčením do vozu strčil. Ten se rozjel zpátky z kopce, zatím-co všichni čtyři pelášili do úkrytu lesa.

Rozjetý džíp vrazil do skupinky pronásledova-telů, právě když se první z nich vynořil za zatač-kou, a naprosto jim vyrazil dech. Okamžitě vypuk-la divoká zmatená střelba, protože Němci tím byli totálně zaskočení. Prchající muži tuto pauzu vy-užili. Rychle se naskládali do druhého džípu, při-čemž Joe a Smith si museli vylézt na kapotu. Jinde už nebylo místo.

Tashy Kennedy rozjel vůz, vyhlížel mezi nimi a instinktivně se shýbal před větvemi šlehajícími do čelní kapoty. Za nimi bylo slyšet vzteklé výstře-ly a zvuk motorů. Pronásledovatelé to zkoušeli znovu.

Rory O'Sullivan se zoufale snažil vymyslet, jak z toho ven. Stoupali do prudkého kopce, motor těžce zápasil s vahou osmi mužů na takovémto stoupání. Před nimi se nad linií lesa tyčily skalnaté svahy. Musí co nejrychleji najít pro svůj tým úkryt. Na hladkých úbočích budou snadným cílem, do-kud nepadne tma a neskryje je.

Prásk! Rory vzhlédl k obloze v okamžiku, kdy v záblesku jasného bílého světla vybuchla světlice. Jejich pronásledovatelé se je snažili nalézt v tem-notě borového lesa.

"Tady máte, hajzlové!" zaklel desátník Stevens, vytrhl pojistku z ručního granátu a – snaže se udr-žet rovnováhu v kymácejícím se džípu – mrští jím ze všech sil za sebe. Granát dopadl, chvíli po-skakoval a kutálel se po silnici, načež vybuchl ve fialové ohnivé kouli. V téže chvíli půl tuctu Něm-ců vykročilo zpoza stromů přímo do ohniska vý-buchu.

Sdivokým řevem je to odhodilo na všechny stra-ny. Jeden z nich zamával rukama ve vzduchu, jako by šplhal na žebřík. Zbytečně; nohy se mu podlo-mily v kolenou a muž klesl k zemi lapaje po de-chu. V příštím okamžiku byl mrtev.

"Dobrá práce!" zvolal Rory, stále se trápící otázkou, co dál. Vypadalo to, že celá hora je plná ozbrojených Němců. Slyšel jak na sebe pokřikují, udělují si rozkazy nebo se ptají na směr stejným způsobem, jako to dělali během útoku za války. Možná si mysleli, že to množství hluku nepříteli vyděsí.

Miles vedle něj náhle vykřikl. "Podívej támhle na tu rokli, Rory!" Zatahal svého strýce za paži, aby upoutal jeho pozornost. "Co na to říkáš?"

Rory vrhl pohled tím směrem, do kamenitého ústí jakéhosi úzkého údolí, po obou stranách hustě porostlého stromy. "Myslíš, že se tam dostaneme s džípem, Milesi?"

Hluk za nimi znovu zesílil a prozrazoval, že pro-následovatelé jim jsou stále v patách. Šli za zvu-kem, jenž vydával silně přetěžovaný motor džípu.

"Můžeme to zkusit."

Tashy Kennedy u volantu okamžitě reagoval.

"Všichni dolů! Ať je vůz co nejlehčí. Dělejte, honem! Není čas!" rozkázal Rory. Nepotřebovali pobízet. Jejich pronásledovatelé se opět blížili. Seskákali na zem z obou stran dží-pu. Tashy rychle sundal nohu z plynu. Na první rychlost zamířil

do zelené temnoty a slyšel a cítil, jak boky džípu skřípou o skalnatá úbočí. Jak se soustředil, rozkousal si spodní ret až do krve. Ru-ce, křečovitě držící volant, měl pokryté potem. "Jo!" vrčel sám pro sebe. "Jo, dokážeš to, dělej, ty pitomče!"

Náhle mu srdce poskočilo úlekem. Džíp se na

156

něčem zasekl. Zastavil se. Hlasy zezadu neustále sílily, jak se pronásledovatelé prodírali mezi boro-vicemi a bez přestání na sebe pokřikovali.

Rory si všiml, že džíp uvízl. "Hej, chlapi, pojďte zatlačit!"

Ze všech sil se opřeli do džípu, zatímco Tashy zběsile túroval motor. Výkřiky z temnoty se ozý-valy stále blíž. Bylo otázkou několika minut, než je objeví. Potom si hluboce vydechli úlevou, když se džíp znovu pohnul. Za okamžik zmizel v rokli-ně a muži horečnatě větvemi zahlazovali stopy, než se také ponořili do zelené temnoty údolí.

Krčili se v mrazivém šeru s prsty na spouštích svých zbraní a nervy měli napjaté k prasknutí, jak naslouchali hlasům těch, kteří se za nimi prodírali lesem, udivení, kam se džíp poděl.

Joe Rosenblum sedící vedle Roryho mu pošeptal do ucha: "Nedokážou pochopit, jak ten džíp mohl zmizet. Jeden z nich; myslím, že to musí být jejich velitel; ten šilhavec, na ně neustále řve, aby drželi huby a poslouchali zvuk motoru. Ale samozřejmě, že nic neuslyší."

Rory přikývl a nic neříkal. Byl příliš napjatý. Naléhavě potřeboval, aby Němci odešli, aby sami mohli pokračovat v akci. Nicméně to vypadalo, že v této roklině zůstanou viset roky. Byla už na-prostá tma. Teď Rory zachytil záblesky svítlen, jak je hledali v podrostu.

Ale nakonec, po době, která jim připadala jako věčnost, se Němci začali stahovat zpět k vile a Joe mu zašeptal do ucha: "Jeden z nich říká, že si mys-lí, že jsme dočista zmizeli." Těžce vydechl. "Díky-bohu za to!"

Konečně všechno kolem ztichlo a bylo slyšet jen šumění nočního větru. Stevens, přikrčený vedle Tashyho, zašeptal: "Tashy, myslel jsem, že se tam pochčiju strachy."

"Myslel? Já jsem se opravdu pochcal!"

4.

Patton vešel do místnosti, kde se nacházel červený kódovací telefon, zrudlý vzteky. Jeho pes šel za ním a krátký ocas měl stažený mezi nohy, jako by se styděl za to, že pochází z Anglie. Generál švihl jezdeckým bičikem o své holínky a obrátil se k po-bočníkovi, plukovníku Codmanovi. "Víte, kdo mi právě teď volal?"

Charles Codman zavrtěl hlavou. "Ne, pane gene-rále, to nevím."

"Sám velký winnie."

"Myslíte pana Churchilla?"

"Ano, ztraceně, toho myslím," odsekl Patton a zhroutil se do židle. "Podejte mi bourbon, Char-lie! Potřebuju se sakramentsky pořádně napít."

Jeho pobočník učinil, oč byl požádán, a přemýš-lel, proč asi bývalý britský premiér volal generálovi do nejzastrčenějšího kouta Bavorska. Patton zatím v napjatém tichu srkal svůj dvojitý drink.

"Nejprve jsem si myslel, že je to jen zdvořilostní hovor," řekl konečně. "Víte, jací ti Anglani jsou. Nejdříve všechno to okecávání okolo, a teprve pak přejdou k jádru pudla. Ptal se mě co si myslím o si-tuaci, jaké jsou mé vztahy s Mongoly. Řekl jsem mu, že naprosto děsné. Zasmál se tomu. A pak se mě naprosto zničehonic zeptal na Ruth!"

Codman překvapeně hleděl na svého šéfa. "Ruth?" vydechl. "Ruth Gordonovou?"

"Přesně tu."

158

"Vaši neteř?"

"Panebože, Charlie! Já s ní šukám! Už od doby, kdy byla ještě dítě; je to víc než deset let. Takže proč se Churchill ptá na její ,dobré zdraví'? Přesně takhle to totiž řekl. Víte stejně dobře jako já, že se mě pokouší zmáčknot."

"Jak?"

Patton se náhle tvářil velice hořce. "Naznačil, že až domluví se mnou, chystá se zavolat Ikeovi do Frankfurtu, a všichni víme, že Ike je angličtější než

Angličani sami a že se chce stát prezidentem. Co tím myslel? Řeknu vám to, Charlie. ,Mluvte otev-řeně, generále Pattone', řekl, ,nebo se může klidně stát, že se o vašem vztahu s Ruth zmíním Ikeovi'. A jak víte, Charlie, jsem už dlouho na Ikeově se-znamu nepohodlných. Jen hledá vhodnou záminku, aby mě mohl zbavit

velení 3. armády."

Codman se zamračil. Jeho pán neví, kdy má držet svou nevymáchanou hubu zavřenou. Vždycky mluvil od věci. Codman tušil, že milý generál jednou špatně skončí.

"Ale co od vás Churchill chtěl, gene-rále?" tázal se.

Patton si zapálil jeden z obrovských doutníků, které mu lékaři zakazovali kouřit, ale on na felčary nikdy nedal. Nepodařilo se mu zemřít za války v boji, jak vždycky chtěl. Doktorů pro něj nic nezna-menali. Chtěl jen zemřít a mít to za sebou. Namířil na Codmana doutníkem jako útočnou zbraň.

"Charlie, ten starej prdola tvrdí, že se v sektoru 3. armády děje něco velmi podezřelého. Potom taky, že se tu pohybuje skupinka britských vojáků, pátra-jících po válečném zločinci – podle všeho mučil za války nějaký Anglány – každopádně něco na ten způsob. Winnie říkal, že je to lehce ilegální." Ještě více zrudl. "A to tedy sakra je! Nedal jsem jim po-volení, aby sem lezli. Ale na tom nezáleží. Chce, abych jim pomohl, protože zřejmě narazili na něco velkého, a tady má, myslím, Winnie pravdu. Vzpo-mínáte na tu věc s tím skopčáckým zlatem, o kterém

jsem mluvil se Zillerem?"

Codman přikývl. "Ano, generále."

"Podle Winnieho v tom jede i někdo od nás. Tak-že si myslím, že musíme něco udělat, protože jestli Ike zjistí, že jsem nechal Němcoury i s jejich zla-tem zdrhnout do Švýcarska nebo kamkoli jinam, utrhne mi koule. Jo, přijdu o koule, a Ikea nic nepo-těší víc než to," dodal hořce. "Teď, když jsem mu vyhrál válku, mě už nepotřebuje."

Codman věděl, co má jeho nadřízený na mysli. Patton byl přesvědčen, že za Eisenhowera tahal kaš-tany z ohně, obzvláště loni v prosinci, když nečeka-ně začala mohutná ofenziva Němců v Ardenách.

"Co chcete dělat, generále?" zeptal se.

"Musím udělat, co po mně chce. Ziller musí těm Anglánům poskytnout nějakou ochranu. A taky by už měl konečně zjistit, jak je to s tím nacistickým zlatem. Nechci, aby do toho strkali svoje dlouhý ži-dácký nosy ti Ikeovi židáci z Frankfurtu."

Codman se v poslední chvíli ovládl, aby generála neupozornil, že nemá používat slovo "židák". Ale věděl, že by z toho nevzešlo nic dobrého. Patton po-slední dobou říkal co si myslel, a kdekoho bez pří-činy nenáviděl. Možná si přál umřít.

"Chcete, abych kontaktoval plukovníka Zillera?" zeptal se místo toho. Při pohledu na hodinky zjistil, že už je dávno po úředních hodinách. "Mohlo by to být poněkud obtížné."

"Buďte bez obav. Má přece zástupce, ne? Kromě toho, znáte přece mého ochočeného Němce, ten je pořád ve službě..."

Ale tentokrát se generál Patton mýlil. Jeho "ocho-čený Němec" se rozhodl, že se po dnešních událos-tech ve vile a po přestřelce se záhadnými Angli-čany, kteří se patrně rozplynuli v řídkém vzduchu, potřebuje trochu uvolnit.

160

Právě ležel na gauči v obýváku zabrané vily s kalhotami u kotníků a pozvaná dívka se na něj připravovala.

Byla pěkná a bavorsky řízná, s velkýma rukama, jež vypadaly, že unesou naráz pět nebo šest tupláků piva. Takových vesnických děvčat byly mraky. To byl důvod, proč z koupelny přinesl sklenici vazelíny a nařídil jí, ať si jí namaže dlaně. To ji silně zmatlo. Vysvětlil jí své potřeby a ona se na něj divně podí-ovala, ale zařídila se podle jeho přání a říkala si, jak legrační ti Amíci jsou.

"Jste připravená?" vpadl jí do myšlenek.

"Ano, pane," odpověděla a trochu rozpačitě hle-děla na své namazané dlaně.

"Dobře," řekl stroze, "tak můžete začít. Pevně, ale ne příliš hrubě, rozumíte?"

"Ano, pane."

Nemotorně si klekla mezi jeho nohy, zatímco se Ziller položil naznak a snažil se uvolnit, ačkoli mu v mysli stále vířily události dnešního dne.

Začala trochu váhavě, zírala na jeho ochablý po-hlavní úd, jako by pořádně nevěděla, jak začít. Bylo jasné, že něco takového s mužem ještě nikdy nedě-la-la. Opatrně vzala jeho orgán do ruky a lehce zatahla.

"Ne tak jemně," poručil, zavřel oči a nechal se unášet představivostí. Kdysi byl ženatý a dělal i ji-né věci. Ale teď se to zredukovalo na tohle jediné a Ziller věděl, že člověk musí mít velkou představi-vost, aby to fungovalo.

"Ano, pane," řekla poslušně a zatahla silněji.

"To je lepší," vzdychl a oddal se myšlence na svalnatá stehna v černých punčochách a kalhotkách z pravého hedvábí. To obyčejně zabralo.

KERRIGAN Odplata

Začala tahat velmi energicky. To a jeho předsta-vivost vykonaly své. Začal tvrdnout. Až bude po všem, říkal si, bude se muset dole pořádně umýt, dát si silný drink a pak zalézt do postele a spát jako an-dílek.

Ale nemělo mu to být dopřáno. Telefon vedle gauče začal náhle vyzvánět. Chvilí si říkal, že se na něj vykašle. Pak zvítězila pruská disciplína.

"Moment!" rozkázal.

Dívka ihned přestala. Byla jen ráda. Muži, oprav-doví muži, se nechovají takhle, říkala si. Možná si stáhne kalhotky a ukáže mu ji. To by mohlo vše urychlit. Tenhle způsob se jí zdál zdoluhavý a ona měla doma dvě děti, které musela nakrmit, než je uloží do postele, nebo budou půl noci vrískat, že ma-jí hlad, což by ostatně byla pravda. Vše co dnes jed-ly, byla zelná polévka, řídká a bez masa, s krajícem suchého chleba.

Ziller zvedl sluchátko. "Plukovník Ziller u telefo-nu," vyštěkl.

"Zillere!"

Plukovník sebou trhl. Ten vysoko položený pisk-lavý hlas si nemohl splést. Byl to Patton.

"Generále, pane," polkl. "Jak vám mohu pomo-ci?" Při rozhovoru s někým jako Patton to byla hloupá věta, ale Ziller byl tak překvapený, že nedo-kázal přijít na nic jiného, co by řekl.

"Zillere, za vašimi zády se děje něco podezřelého. Chci abyste zjistil co a zarazil to, a pekelně rychle!"

"Cože, pane?" ptal se plukovník, třebaže měl do-jem že ví, o čem prchlivý velitel 3. armády mluví.

"Tohle! Z jiného zdroje se ke mně dostala in-formace, že se má se skopčáckým zlatem něco dát a že jsou do toho zapletení vaši vlastní lidé. Ano," dodal kysele Patton, "vaši vlastní chlapi se spolčili s fricky. Bože, co je tohle za svět!"

"Ale, pane, kde mám začít?"

"Začít?" vybuchl Patton. "Takhle se může ptát je-nom naprostý vůl. Chlape, koukejte zvednout prdel a začít něco dělat, nebo vám z výložek zatraceně rychle uletí plukovnícké orlíčky. Je to jasné, Zillere?"

"Ano, pane," hlesl Ziller nešťastně, když generál

na druhém konci v Bad T

o

lzu praštil s telefonem.

162

Snad celou věčnost tam tak seděl ve velmi ne-pruské pozici a v hlavě mu vřelo. Co má dělat? Sít se očividně stahovala. Může to být otázka už jen několika dní, nebo snad dokonce hodin. Instinktiv-ně věděl, že Pattonův zdroj jsou tihle záhadní Ang-ličané, kteří dočista zmizeli. Určitě nadále sledují vilu a čekají na příští slepcův tah. Potom se pustí do akce a generál se znovu objeví na scéně.

Dívka čekala, co se bude dít, ale Ziller už neměl na tělesné potřeby ani pomyslení. Ukázal na ciga-rety na stolku. "Vezměte si dvacet a běžte! Teď už vás nebudu potřebovat. Mám práci."

Vzala si cigarety a strčila je do kapsy. Uklonila se a odešla. Na černém trhu znamenaly cigarety malé jmění. Děti budou mít dnes večer brambory a smažená vajíčka. Nebudou brečet.

Ziller ani nezaznamenal, že odešla. Chvilí pro-mýšlel možné varianty, ale bylo mu jasné, že jaké-koli rozhodnutí učiní, bude to pravděpodobně zna-menat konec jeho vojenské kariéry. A také, že se hodně dlouho; možná už nikdy; nebude moci vrátit do Států. Takže musí sehnat prachy, pořádný balík, aby si mohl obstarat novou totožnost v zemi co nej-dál od Evropy, a navíc takové, která nemá se Spoje-nými státy dohodu o vydávání zločinců.

Třesoucí se rukou zvedl sluchátko a věděl, že kostky jsou vrženy. Jakmile slepce varuje, už nebu-de cesty zpět.

Zvedl to Dieter. "Ano, mohu vám nějak pomoci?" otázal se svou afektovanou fistulí.

"To jsem já," odpověděl Ziller dostatečně při smyslech, aby do telefonu neříkal své jméno, pro případ, že by čmuchalové z Frankfurtu linku odpo-slouchávali.

"Ano?"

"Raději byste mi měl dát šéfa. Něco se pokazilo

- vlastně je to ještě horší."

5.

KERRIGAN Odplata

"Berou roha," řekl Miles. "To je jasný, Rory."

Shlukli se v mrazivé zelené temnotě soutěsky, jedli studenou směs masa a zeleniny přímo z kon-zervy a poslouchali zvuky horečné aktivity v údolí. Občas zahlédli záblesky světla kolem projíždějící-cích nákladáků.

Rory si nadrobil kus tvrdého chleba do nevábné břečky v ešusu a teď nabíral plné lžíce této směsi, protože věděl, že něco sníst musí, aby odolal studenému větru vanoucímu ze sněhem pokrytých vrcholů hor.

"Máš pravdu. Nějak cítím, že jsme píchli do vo-sího hnízda."

Chvilí potom se Smith 175, který byl vyslán na průzkum, aby obhlédl co se dole děje, vrátil do rokliny. "To jsem já, seržant Smith," zašeptal. vě-děl, jak to v SAS chodí. Ve chvílích ohrožení nej-prve stříleli a teprve potom kladli nějaké otázky.

Rory mu podal láhev přidělového GS rumu, kte-rou nechal velkoryse kolovat mezi muži, když pad-la tma a mráz se jim zažíral do kostí. "Nejdřív si vykloktej, Smithie!"

"Díky, šéfe," řekl bývalý gardista vděčně, po-zvedl láhev a dal si mocný hlt, načež řihl a cítil, jak se mu ohnivá voda propaluje do žaludku. "Přesně tohle mi předepsal doktor!"

Rory počkal, až se vzpamatuje. "Nuže, Smit-hie?" zeptal se pak.

164

"Jak to tak vypadá, šéfe, škopčáci balí. Chystají se zdrhnout. Všude se hemží nákladáky a řídí je ti přičmoudlí Yankeeové. Fricové je nakládají něčím těžkým. Funí a hekají u toho, jako by jim ta váha drtila koule."

Rory skrz zelenou temnotu významně pohlédl na Milese. Ten chápavě přikývl.

"Zlato."

"Taky si myslím. A ten bastard Barsch?" obrátil se Rory k seržantovi.

Zpoza mraků se vynořil měsíc a osvětlil hory, vr-hal své mdlé světlo i do údolí a na vilu v něm.

"Ten je tam taky, šéfe," odpověděl poddůstojník. Roryho modré oči nebezpečně zablýskaly a Smith rychle pokračoval. "Všude jsou fricové s bouchač-kami. Asi jsme je vyplašili. Určitě čekají, kdy se objevíme."

Rory nakrčil nos a přijal informaci. "Kolik mys-líš, že jich tam je, Smithie?" zeptal se nakonec.

Smith to ani nepočítal. "Zatraceně hodně, šéfe! Určitě aspoň sto, i s těma přičmoudlýma."

Ve stříbrném měsíčním světle vypadal Miles usta-raně.

Rory se zamyslel. "Naším prvním úkolem je do-stat Barsche. Kvůli tomu jsme se sem trmáceli. Mu-síme pomstít naše mrtvé kamarády."

Ostatní souhlasně zamručeli.

"Kromě toho se tu děje cosi velkého, co je třeba zastavit. Amíci placení Němci a ozbrojení fricové všude okolo. Nemůžeme je nechat jen tak zmizet."

"Co takhle zkusit sehnat pomoc Amíků, šéfe? Jejich policajti sice nejsou o moc lepší než vojáci, ale když jich bude hodně..., " navrhl Tashy Kenne-dy.

"Obávám se, že než se dostaneme k Amíkům, abychom je požádali o pomoc, ptáckové už dávno uletí," odvětil Rory. "S tímhle nepěkným kšeftem se budeme muset vypořádat sami, a to ještě dnes večer nebo zítra brzy ráno."

"Pane?"

"Ano, Stevensi, co je?"

"Mám nápad," řekl pohledný mladý voják trochu váhavě, protože až na Milese O'Sullivanova z nich byl nejmladší.

"Chčij, nebo nestůj u mísy!" zavrčel Smith 175. "Nemáš na to celou noc."

"Vím, seržo. Ale myslel jsem, kdybychom je za-drželi, až budou odjíždět, mohli bychom se posta-rat o toho hajzla Barsche a pak zmizet. Pokud to provedeme hodně hlučně, Amíci dole v Garmischi se tam budou muset přijet podívat. Potom už co nevidět vyjde slunce a bude na nich, aby to nějak srovnali."

Rory jeho návrh chvíli zvažoval. "Zní to dobře, desátníku. Ale jak bychom je měli zadržet? A pa-matuj, že už máme jen jeden džíp. S jedním džípem pro nás všechny bude poněkud problematické dodržet taktiku ,vystřel a zmiz'." Při těchto slo-vech si vzpomněl na starého plukovníka Paddyho, jenž vždycky říkal: "Musíme na to jít jako Errol Flynn," což byl slavný filmový herec s pověstí osl-nivého a neodolatelného svůdce, "přesně tak by měly operace ,vystřel a zmiz' vypadat."

"Pane," řekl Stevens nejistě, "mohli bychom džípem zablokovat příjezdovou cestu k vile od hlavní silnice do Garmische."

"No, to by je mohlo trochu zdržet," souhlasil Rory. "A to koneckonců chceme."

"Ano, ale pokud džíp trochu upravíme," řekl vý-znamně Stevens, "mohli bychom jim přichystat malé překvapení. Pak bychom se vypořádali s Barschem a vypařili se."

Yankeeové by si už pora-dili se zbytkem."

"Upravíme?" nechápal Rory.

"Ano, pane. Máme granáty..., máme spoustu benzínu," pokračoval Stevens už s větší sebedů-věrou. Počítám, že než se zdejchneme, můžeme je

166

pořádně pošramotit, a Amíci nebudou moc igno-rovat, co se tam děje."

Miles O'Sullivan lehce hvízdal. "Vím kam míříš, desátníku," a Tashy Kennedy vedle něj neuctivě poznamenal: "Řekla herečka biskupovi."

Rory se pro tu myšlenku pomalu zapaloval. "Dobrá, desátníku, co nám k tomu ještě povíš?"

Vila pod kopcem ožila horečnou aktivitou. Od okamžiku Zillerova zavolání muži chvatně naklá-dali zlato na nákladáky černošské transportní roty, kterou Ziller pro tento účel "koupil". Černí řidiči, většinou negramotní zemědělstí dělníci z americk-ého jihu, nemohli tušit, co se tu ve skutečnosti děje, ale příslib pěti set dolarů pro každého po do-končení operace udělal své. Přesně jak Zillero-vi řekl jeden hromotlucky seržant: "Plukovníku, ehm, za takový prachy bych podríz i svoji drahou starou máti."

Na verandě vily vysvětloval nervózní Barsch Zillerovi trasu, kudy se mají vydat. Věděl, že se z této akce musí vytrazit, dokud je ještě naživu. Ziller byl stejně nervózní. Ani on slepému muži nevěřil, a ještě méně jeho zženštilému příteli Die-terovi. Jediné, co ho zajímalo, bylo dostat se k po-řádnému balíku peněz a jít od toho. Slepce toho sice spoustu nasliboval, jeho slibům však Ziller nevěřil. Teď, když se Patton o všem dozvěděl, se musel každý postarat sám o sebe.

Vyslechl Barsche a řekl: "Vyrazíme hned po půlnoci. Bílé myši;" to mluvil o amerických vojen-ských policistech; "si v tu dobu chodívají lehnout. Je zákaz vycházení a v tu hodinu není skoro žádný provoz, takže si trochu zdřímnu, než jim skončí směna."

Barsch bez zájmu přikývl. I on, stejně jako Zil-ler, přemýšlel, jak se dostat k nějaké zahraniční měně, nejlépe americkým dolarům, a pak znovu zmizet. Cítil v kostech, že tahle operace špatně skončí.

"Jak jsme na tom, pánové?" ozval se mírný, nic-méně zlověstný hlas.

Oba se překvapeně otočili. Byl to Dieter, křenící se na ně ze dveří, jako by měl potěšení z toho, že děsí lidi.

Ziller mu rychle vyložil co naplánovali, a mladý homosexuál souhlasně přikývl.

"Ano, to zní realisticky. To znamená, že ve Fran-cii budeme zítra dopoledne. Za dalších dvanáct hodin bychom měli přejíždět švýcarskou hrani-ci. A pak," udělal rukama rozmáchlé gesto, "si pro-stě zahrajeme na ponorky," čímž myslel, že zmizí, "dokud nenadejde čas znovu se objevit na scéně."

Barsch cosi zachrochtal a Ziller řekl: "Bojím se jen těch zatracených Angličanů, kteří se nám ztra-tili. Mohou nám být na obtíž, obzvláště pokud se spojí s americkou správou."

Dieter se na něj chladně, rafinovaně usmál. "Můj drahý oberste Zillere, nemusíte mít obavy. Bude-me na cestě dlouho předtím, než ti Angličané bu-dou moci něco podniknout. Nakonec, každý přece ví, že nejvíc času tráví popíjením čaje. Bude jim trvat celou věčnost, než se k něčemu rozhoupou."

Ziller si myslel své, nahlas to však neřekl. Barsch se omluvil a spěchal do vily. Zahlédl, kam Dieter ukryl své pistole. Zatímco ten mladík hovoří s Američanem, mohl by jednu z nich ukrást. Dodá mu pocit jistoty, který potřeboval, protože stejně jako Ziller nesdílel samolibou sebejistotu "teplých bratrů". Přežil válku, protože používal rozum auvažoval vždy o krok dopředu. Stejným způso-bem chtěl přežít i mír.

Na kopci nad vilou se hrstka mužů SAS připravova-la k akci. Pod vedením Roryho O'Sullivana na-plnili nádrž zbývajícího džípu až po okraj. Nepo-

168

užité kanystry benzínu otevřeli a trochu jejich ob-sahu vylili kolem. Nyní už i oni byli připraveni na to, co mělo přijít.

"Zápalky a toaletní papír?" tázal se Rory.

"Já mám sirky, šéfe," odpověděl Smith 175.

"A já toaletní hajzl-papír," dodal Tashy Kenne-dy. "Nikdy jsem neměl rád tyhle univerzální armádní formuláře," narážel na čtverečky hrubého toaletního papíru barvy khaki, dodávaného spolu s potravinovými konzervami. "Mám svoji vlastní roli." Vytáhl smotek jasně růžového papíru. "Stá-la mě pěkný prachy!"

Rory se zasmál a Stevens řekl afektovaným hla-sem: "Och, my jsme ale fajnovka! Za chvíli snad budeš pít čaj s malíčkem nahoru, Tashy!"

KERRIGAN Odplata

Tashy mu místo odpovědi ukázal prostředník.

"Dobrá," vpadl do jejich rozhovoru Rory. "Můžeme vyrazit. Smithi, ty řídíš. Ale nestartuj, sje-deme dolů samospádem. Klesání je dostatečně prudké. Nechceme je vyburcovat dřív, než vyrazí. Chceme je mít pěkně pohromadě v konvoji, až vy-jde sluce. S trochou štěstí tam bude všeobecný zmatek." Odmlčel se a prohlédl si jejich obličeje, všechny vážné a soustředěné v tvrdém stříbrném měsíčním světle.

"A pamatujte si! Jednu věc mu-síme udělat. V tom nesmíme zklamat."

Napjatě čekali, co jim velitel řekne.

"I kdyby to měla být poslední věc, kterou v ži-votě uděláme," řekl Rory skřípavým odhodlaným hlasem, "musíme dostat tu svinu Barsche... Dobrá, jedem!"

6.

V Garmischi, koupajícím se ve stříbrném světle půlnočního měsíce, byl klid. Opilí američtí vojáci se už také odpotáceli do svých kasáren, popohá-nění vojenskými policisty s obušky. A Němci, ti se choulili pod svými tlustými Federdecken, žaludky jim kručely hladem a v kousavém chladu noci se snažili usnout. Celý svět, jak se zdálo, šel spát.

Ovšem až na vilu.

Zde pokračovala hektická aktivita, jak Der Blin-de připravoval konvoj k odjezdu do bezpečí Švý-carska a vstříc budoucnosti. "Neboj se," ujišťoval několikrát Dietera a jemně mu stiskl měkké ruce, "vrátíme se! Německo bude zase velké. Tohle je pořád století Německa, můj drahý."

Všude se míhali zpocení černoši a kolena jim podklesávala pod tíhou beden se zlatými cihlami. Ozbrojení němečtí civilisté pod velením šilhavce je neustále podezřívavě sledovali. Barsch se držel stranou, stejně jako Ziller. Ale oba upírali oči na nákladák číslo tři, typickou americkou "dvouapůl-ku", jak je černoši nazývali, s nákladem banko-vek. Pokud chtěli uprchnout s penězi, které by jim vystačily do konce života, tohle byl vůz, který po-třebovali. Dieter, stejně bystrozraký jako vždy, si všiml pohledu v jejich tvářích, jak sledovali po-stup nakládání, a instinktivně věděl nač myslí a co zamýšlejí. Sevřel pažbu waltheru ukrytého v pra-vé kapse a sám pro sebe se usmál. Budou z nich

170

mrtvolý dřív, než stačí vztáhnout ruku k penězům v nákladáku číslo tři.

Už byli skoro připravení. Dieter přešel ke sle-pému muži. "Sedneme si do vozu uprostřed," řekl. "Myslím, že to bude bezpečnější."

Der Blinde nic nenamítal. "Cokoliv řekneš, Die-tere! Jsi moje pravá ruka, to přece víš. Pokud se se mnou něco stane, přebíráš velení. Jsi koneckonců mladý. Jsi budoucností Německa." Aniž by se sta-ral, jestli je černoši sledují, vztáhl ruce, přitáhl si jemně Dieterovu blondatou hlavu a políbil ho na ústa.

Ziller si znechuceně odplivl, když je viděl tak-to otevřeně se obírat. Co je to za zvrhlíky? říkal si. A sám byl pořádný blázen, jestliže si myslel, že takovíhle zvrhlíci mohou být architektky nového Německa. Teď už je příliš pozdě. Jediné, co může dělat, je zachránit sám sebe, dokud je ještě čas.

Šilhavý muž venku volal: "Los! Los! Nasedat!" Pak dodal v angličtině s těžkým přízvukem: "Řidi-či nastartují motory... prosím."

Černoši se hbitě vyhoupli do sedadel, každý ve společnosti ozbrojené stráže. Dieter nic nerisko-val.

Pomohl slepci do prostředního vozu. Pak, když se ujistil, že jeho šéf bezpečně sedí mezi řidičem a strážným, se postavil na blatník a zvolal: "wir fahren!"

Řidiči protáčeli motory a noční vzduch byl náhle plný zápachu spáleného benzinu. Zařadili rychlost. Der Blinde na svém sedadle začal tiše zpívat tu pí-seň svého mládí, kdy byl ještě plný naděje a entu-ziasmu. "Die Fahne hoch, die Reihen fest geschlos-sen, SA marschieret..."

Mladý černý řidič se ohlédl na starého Němčou-ra zpívajícího píseň, o níž nic nevěděl, přestože se kdysi při jejím poslechu trásli nepřátelé nacistické Říše strachy. Ale co, ať si ten dědek dělá, co chce!

Jediné, co ho zajímalo, byly prachy, které na konci tohoto výletu dostane.

Leroy pustil spojku a ná-kladák se kolébavě rozjel.

Celý konvoj, se světly zatemněnými jako za vál-ky, počal stoupat po cestě vedoucí k silnici z Gar-mische na západ. Dieter se znovu naklonil do kabi-ny.

"To je ono! Tento den se zapíše do historie jako počátek německé čtvrté říše!"

Der Blinde přerušil zpěv. "Krásně řečeno, Diete-re," rozplýval se.

Vrčící nákladáky s těžkým nákladem zlata zdo-lávaly na první rychlost stoupání a držely se peč-livě vpravo, protože cesta byla úzká a nalevo byl prudký sráz.

Slepý muž v prostředním voze začal znovu zpí-vat a po chvíli se k němu nadšeně přidali i Dieter a ozbrojený strážný. Leroy si říkal, že vždycky vě-děl, že

běloši jsou blázni, ale tihle Němčouři z nich byli nejbláznivější. Ve třetím nákladáku na sebe Barsch se Zillerem hleděli v zeleném světle ciferníků na přístrojové desce. Jako by oba věděli, na co ten druhý myslí. Potom Ziller promluvil německy, aby jim řidič ne-rozuměl. "Kdy myslíte, že bude nejbezpečnější opustit konvoj?" Jasně tím odhalil své úmysly. Barsch pochopil. Jeho otlá obrýlená tvář se roz-jasnila. Našel spojence, a pořádně silného. "Hned jak přejedeme z Německa do Neuf Brisachu ve Francii. Tu oblast dobře znám. Jsou tam lidé, kteří mi jsou zavázáni, pokud rozumíte," významně zti-šil hlas. Ziller věděl, co měl na mysli. Ten tlustý němec-ký Herr Doktor mluvil o lidech, kteří během války kolaborovali s nacistickou policií a nyní se museli ukrývat. "Pokračujte!" vybídl ho. "S jejich pomocí se můžeme přes zimu ukrýt v horách, kde žijí francouzští Němci. Za nějaký

172

peníz tam můžeme zůstat, dokud nebude bezpečné vylézt a odjet..." "Třeba do Jižní Ameriky," napověděl Ziller av hlavě už rozvíjel plán, jako by na tuto eventua-litu myslel vždycky. "Přesně," souhlasil Barsch. Pohlédl na řidiče. "Ale budeme potřebovat peníze, spousty peněz," dodal. "To se dá zařídit, Herr Doktor," poklepal si Zil-ler významně na kožené pouzdro s pistolí. Barsch přikývl, že rozumí. Pak oba zmlkli a ve tmě ozařované zeleným světlem z palubní desky kul každý své vlastní plány. Byli už skoro v místě, kde se cesta od vily připojo-ovala na hlavní silnici. Jediným zvukem široko da-leko byly běžící motory nákladáků a ševelení mra-zivého alpského větru ve větvích borovic. Dieter si říkal, že je dobře, že konečně vyrazili. Za chvíli začne sněžit. V Bavorsku přišel sníh vždycky dříve než jinde v Německu, a to by mohlo jejich cestu značně zkomplikovat. Sevřel slepému muži koleno na znamení, že všechno probíhá hladce. Ospalým hlasem, možná unavený zpěvem nacist-ické hymny, slepec pronesl: "Ano, Dietere, všech-no je v pořádku, já vím. Nic nás už nemůže zasta-vit." Zívl. Dieter si sedl a snažil se udělat si na tvrdé sedač-ce pohodlí. Měl pokušení zavřít oči a zdrímnout si, ale rozmyslel si to. Někdo musí konvoji velet, do-kud nebudou ujíždět po hlavní silnici. Také zívl, možná ze sympatie ke svému šéfovi. Na okamžik se mu zavřely oči. Hned nato je však v náhlém poplachu otevřel. Zepředu, kde se cesta předtím, než se připojila na silnici, rozšiřovala, se na ně rítíl džíp s rozsvícenými světly. Vzadu stála temná postava osvětlovaná jen tlumenými světly nákladáků, a páčila ze samopalu.

Černý řidič zaječel, když se před ním vysypalo sklo, a rukama si kryl obličej. "Drž ten volant!" vy-křikl Dieter. Příliš pozdě. Řidič ztratil nad vozem kontrolu. Nákladák se svezl k pravé straně a nara-zil do skály. Tajuplný džíp v téže chvíli prudce za-brzdil, až jeho gumy zakvílely. Z vozu vyskákali všichni muži kromě řidiče. Dieter popadl pistolí avolnou rukou vytáhl slepého muže z auta. Bylo to opravdu na poslední chvíli. Kabinu pro-číslo další dávka ze samopalu. Řidič, mrtvý nebo umírající, se zhroutil na volant. Dieter zavyl, když ho do pravého boku bodlo něco jako rozžhavený pohrabáč. Postřelili ho. I on vyskočil z kabiny a přitom střílel. Slyšel, jak se tříští přední sklo džípu, ale řidič se stále krčil za volantem a túroval motor. Další střílející temné postavy ležely v pří-kopu vlevo od cesty. Dieter popadl slepého muže za paži. "To bude dobré, pojď!" kvílel. "Je jich jen hrstka. To se spraví." Silně zabral a zvedl starého muže na no-hy. Ochranařsky ho kryl, střílel a spěchal k místu, kde již brzdil druhý nákladák. "Jeďte dál! Přinutíte tu černou hubu, ať jede dál!" poručil německému strážnému v kabině vedle vyděšeného řidiče. Strážný nepotřeboval pobízet dvakrát. Zabodl hlaveň automatu do černochových vychrtlých že-ber. "Rozjeď to! Oder..." S maximální opatrností a s tváří lesklou potem vedl řidič svou "dvouapůlku" kolem prvního roz-bitého vozu. Ale ne dlouho. Muž v džípu otočil volantem a vjel nákladáku přímo do cesty. Džíp narazil do kapoty velkého nákladáku a ři-dič se okamžitě vrhl do mělkého příkopu. Příkr-čený Dieter viděl cosi jako roli toaletního papíru, odvíjející se od džípu k místu, kde leželi neznámí útočníci. "Co to k čertu...," vykřikl, ale myšlenku nedokončil. Ozvalo se škrtnutí zápalky a vyšleh-la drobná modrá jiskra.

Jeho nozdry náhle zasáhly
174

omamný zápach rozlitého benzinu. Papír vzplál a plamen se po něm rozběhl jako po zápalné šňůře k otevřenému hrdlu palivové nádrže džípu.

"Ach, Bože!" vykřikl.

"Co se děje, Dieter?" ptal se Der Blinde.

Zbytek jeho slov utál prudký záblesk, následovaný plamenem, jak džíp vybuchl. Nákladák, do nějž byl zaklíněn, začal okamžitě hořet. Oba muži v kabině křičeli děsem a bolestí, jak plameny požíraly jejich těla.

"Začíná tu být nezdruvo!" použil Rory starou frázi SAS a snažil se překřičet výkřiky a zběsilé štěkání zbraní, jež právě propuklo. "Jdeme, chlapi, zapečetíme je!"

Ve skrytu příkopu rychle proběhli kolem znehybněného konvoje a nad hlavami jim nebezpečně hvízdaly kulky. Ale obránci byli příliš zmatení, než aby dokázali přesně mířit, a jakmile opustili místo, kde zběsile hořely džíp i nákladák, staly se z nich jen bezhlučně se pohybující temné stíny.

V nákladáku číslo tři civěl Barsch zděšeně na Zillera. Tvář druhého muže byla tvrdá jako žula. I on byl na rozpacích. "Co budeme dělat?" polkl Barsch.

Ziller se bleskově rozhodl. "Hlídejte řidiče. Po-bereme tolik prachů, kolik uneseme, a padáme od-sud. Ten kravál sem určitě přitáhne empíky z Gar-mische."

Když Barsch vytahoval pistoli ukradenou Dieterovi a namířil ji na ohromeného mladého řidiče, Ziller odhrnul plachtu a snažil se vlámat do bedny s dolary.

Rory, oddechující námahou, zastavil na úrovni posledního vozu konvoje. Ostatní učinili totéž a už lovíli granáty z kapes svých maskovacích uniforem. "Tak!" zvolal Rory. "Všichni naráz." Odpočítal sekundy. "Tři... dva... jedna... teď!"

Vytáhli pojistky a hodili. Granáty pluly vzduchem. Ani jeden neminul.

Nákladákem otrásla série explozí. Jeho zadní náprava praskla a kola odlétla stranou. Nato ho pohltily plameny jako by obrovské pece. Podařilo se jim uzavřít konvoj do pasti.

"výborně!" zvolal Rory přes rachot střelby z ručních zbraní a hukot a syčení hladových plamenů. "Teď si jdeme pro Barsche."

Zdola směrem od města zaslechli první slabé kvílení policejních sirén. Garmisch byl zburcován.

176

7.

"Co se to tam krucinál děje, he?" ozval se z mega-fonu přísný americký hlas. Dieter, s tváří staženou bolestí, hleděl vzhůru k silnici, když se rozsvítil reflektor a přešel nehybný konvoj, jehož tři stále hořící vozy jasně ukazovaly jeho polohu.

Stál tam bílý džíp a jeho motor netrpělivě vrčel. Za ním zastavily tři polopásové transportéry, všechny plné amerických vojenských policistů v bílých přilbách.

"Co se děje?" ptal se omámeně Der Blinde.

"Bílé myši," odvětil Dieter a snažil se nedat najevo bolest. Nechtěl, aby jeho milenec věděl, že byl raněn. Mohl by se z toho zhroutit.

"Co chceš dělat?"

"Tohle," odsekl Dieter. Pečlivě namířil na nepřijemné bílé světlo reflektoru. Stiskl spoušť a luger v jeho ruce zahrměl. Ozval se třeskot skla. Nadávky. A světlo okamžitě zhaslo.

Téměř okamžitě znovu vypukla střelba, jak se z obrněnců vyhrnuli další muži a dřepící nebo klečící na asfaltu silnice zuřivě kropili konvoj ze svých pistolí a samopalů. Muži šilhavého civilisty palbu opětovali.

Když se Ziller vrátil a cpal si do kapes tlusté svazky dolarových bankovek, Barsch na něj vytržštěně hleděl. Strach ho naprosto pohltit. "Co budeme dělat?"

"Vypadneme odsud," odpověděl Ziller. "V tomhle zmatku máme dobrou šanci nepozorovaně zmizet. A nebojte se, že neseženeme kola. Než zjistí, že jsem do tohoto byznysu zapletený, nějaké vozidlo v Garmischu najdeme. Stále mám vliv. Nechte to na mně. Jen nás dostaňte do těch francouzských hor, dál už to půjde samo."

Kývl na černého řidiče, který na ně civěl v nechápatém zděšení. "Postarejte se o něj. Sejměte tu černou hubu!"

Barsch těžce polkl, ale věděl, že to má být zkouška. velký americký plukovník se

chtěl ujistit, že udělá, co se mu řekne. Jakmile zastřelí řidiče, bude v tom až po uši.

"Dělejte!" vrčel Ziller netrpělivě. "Nemáme ce-lou noc, jestli to chceme zvládnout." Sklonil hlavu, když plachtu za ním protrhla dávka ze samopalů. Barsch pozvedl pistoli.

Řidič se přikrčil. Pustil volant. "Co chcete dělat, šéfe?" trásl se. Barsch by nejraději zavřel oči, ale věděl, že to nesmí udělat. Lehce stiskl spoušť. Řidičův obličej nezdravě zezelenal. Rukama si zakryl tvář, jako by to mohlo zadržet kulku. Barsch polkl a vystřelil. Pistole v jeho ruce zařvala a černochova tvář se proměnila ve zmet krve a úlomků kostí, lesknou-cích se v matném světle jako vyleštěná slonovina. Bezhlesně se zhroutil na volant.

"Jdeme!" zavelel Ziller. "Dokud je ještě šance. Dolů příkopem... zpátky k vile." Společně padli k zemi a vydali se po svahu dolů. Kulky létaly sem a tam se smrtící intenzitou. Všu-de kolem nich padali zasažení muži a svíjeli se ve smrtelných křečích. Ti dva si jich nevšíмали, jejich jedinou starostí bylo zachránit si vlastní kůži.

Znovu vyšel měsíc, skrytý za mrakem. Ziller za-hlédl siluetu muže krčícího se za keřem. Okamžitě vystřelil a temnotu protal šarlatový plamen. Muž

178

pronikavě vykřikl, vysokým hlasem a hystericky jako žena. Skácel se dozadu.

Běželi dál.

O kus výš se plížili muži z SAS nahoru podél šňůry nákladáků a Joe Rosenblum vpředu volal německy: "Herr Doktor Barsch... hierher... Herr Doktor Barsch..." Byl to jednoduchý trik, ale Ro-ry si říkal, že by mohl zabrat. Tonoucí se stěbla chytá. Možná si Barsch bude myslet, že mu někdo nabízí záchranu. Doufal v to.

Uprostřed konvoje explodoval další nákladák, když jeho motor zasáhla dávka z těžkého kulome-tu obrněnce vojenské policie a plameny z prasklé-ho motoru se rozšířily až ke kanystrům s palivem. Ze zničené kabiny vyskočili křičící muži, na nichž všechno hořelo. Panicky se vrhli dolů ze silnice ave smrtelné agónii se kutáleli po svahu do rokle.

Tehdy byl zasažen i Der Blinde. Ještě než mu Dieter mohl pomoci, padl na kolena a z řady otvo-rů na zádech mu tryskala krev. Zasípal bolestí, když Dieter poklekl k němu a objal ho zdravou pa-ží, aby ho podepřel.

"Nein, Dieter!" supěl Der Blinde a lapal po de-chu. "Já jsem skončil... Teď je to na tobě. Ty vy-tvoříš nové Ně..." Slova mu odumřela na rtech. Než mohl Dieter cokoli udělat, vysmeklo se mu nehybné tělo ze sevření a padlo na zem.

Chvilí tam stál a v úžasu zíral na svého mrtvé-ho šéfa a milence. Pak zaslechl hlas volající ně-mecky: "Doktore Barschi... kde jste?... Tady... přítel..."

Okamžitě se zvedl a zavrtěl hlavou jako člo-věk, snažící se probrat z hlubokého spánku. Pevně uchopil pistoli. Příkopem sem mířili nějací muži a dokonce i na tuto vzdálenost po čichu poznal, že to nejsou Němci. Bylo to něco, co ho naučil Der Blinde, který se musel spoléhat na svůj vynikající čich. Z těchto mužů bylo cítit dobré parfémované mýdlo a zahraniční cigarety. Byli to zcela jistě ne-prátelé.

Přepadla ho slepá zuřivost, iracionální a vražed-ná. Vstal a nechal svou postavu osvětlit plame-ny z hořícího nákladáku. "Tady... Barsch... tady jsem!" volal přes štěkání zbraní a praskání ohně.

Joe Rosenblum se otočil k Rorymu O'Sullivanovi, který šel těsně za ním. "To je on, pane, támhle!"

Společně se vydrápali z příkopu. Dieter jim ne-dal šanci. Vyprázdnil do nich celý zásobník. Ro-senblum se mrtev svalil na zem, ani nehlesl. Rory vykřikl bolestí a svezl se na kolena. Jakoby přes mlhu viděl jasné záblesky. Něco ho strašlivě udeři-lo do ramene. Udělalo se mu mdlo. Třetí kulka ho odhodila na záda. Ležel tam a neměl sílu se po-hnout. Snažil se srovnat si myšlenky, ale nedoká-zał to. Věděl, že umírá.

"Pane O'Sullivan!" slyšel Smithe 175 křičet v naprostém zděšení. Hlas velkého seržanta jako by k němu přicházel z velké dálky. Cítil, že se ho ně-kdo dotkl.

"Ach, Bože," vydechl Smith. Vystřelil. To byl poslední zvuk, který Rory O'Sullivan slyšel. Ve chvíli, kdy zemřel, padl i Dieter, smrtelně raněn.

Šesti zbývajícím mužům se zastavila srdce. Ve chvíli triumfu přišli o milovaného velitele a kama-ráda Joea Rosenbluma. Statečný desátník Stevens tam tiše stál a oči zaplavené slzami se mu leskly v rudé záři ohně. Smith 175 zlomeně nadával:

"Od založení pluku druhý O'Sullivan zabítý v akci! Co je tohle za život..."

zdálo se, že trvá celou věčnost, než se jim vráti-la disciplína. Miles O'Sullivan převzal velení. "Pojďme, chlapi, pohrbíme je později. Nejdřív mu-síme

dostat toho parchanta Barsche. Kvůli tomu jsme tady."

Znovu se vydali na lov a obě těla, ve studeném vzduchu snášejícím se sem z hor již chladnoucí,

180

zanechali nevidomě zírat na chladnou nezúčastněnou noční oblohu.

Barsch a Ziller se zvedli z místa, kam zalehli, když se naposledy rozlehla střelba. Muži, kteří volali je-ho jméno, šli dál nahoru. Nezahlédli je, ale

Barsch se téměř nekontrolovatelně třásl. Hledali jeho,

o tom nebylo pochyb. Poznal to i Ziller. "Co to bylo?" sykl. "Proč vy?" "Něco... něco, co se stalo za války, myslím,"

podarilo se Barschovi vykoktat. "S tímhle to nemá co dělat... byl jsem tu jen jako průvodce, nic jiného... nic důležitého..."

Ziller se zamračil. Tím, že se spojil s Barschem, přetáhl jeho problémy i na sebe. Zřejmě velmi vážné problémy. Na druhou stranu potřeboval po-moc toho

tlustého Němce, aby se dostal do fran-couzských hor. Učinil rychlé rozhodnutí.

Bude se ho držet, dokud nedorazí do Vogéz. Tam, mezi ně-mecky mluvícím

obyvatelstvem, se o sebe dokáže postarat. Potom se Barsche tiše zbaví.

"Pojďte, musíme se dostat z téhle pasti ven. Ti nahoře se už vzdávají.

Poslouchejte!"

Naklonili hlavy ke straně. Střelba pomalu uti-chala a ozývaly se hlasy: "Nicht

schossen... bitte nicht schiessen... Nestřílejte!"

"Bílé myši brzy zamíří dolů, aby Němce obklí-čili. Je to otázka několika minut.

Potom se už od-tud nedostanem. Los!"

Barsch se poněkud sebral a následoval Zillera dolů po cestě. Po chvíli zmizeli v

temnotě. Střelba za nimi už naprosto utichla.

O pět minut později svalnatí a rozezlení vojenští policisté, pozorně sledování hrstkou mužů z SAS, obklíčili přeživší, Němce i Američany, postrkovali je a

kopali, když se nehýbali dostatečně rychle, k místu, kde jim hrmotný seržant s

rudou tváří na-sazoval pouta. Kapitán O'Grady, vzteklý stejně ja-ko jeho muži,

Angličany neustále sledoval. Zjevně

o nich všechno věděl. Toho večera přišel z Patto-nova velitelství v Bad Tölzu

rozkaz, podepsaný sa-motným generálem, nařizující jim najít a zatknout

plukovníka Zillera a poskytnout těmhle Angliča-nům všemožnou podporu. A rozkaz

končil varová-ním: "A ne že to zvoráte, jinak..."

Kdykoli na něj O'Grady pohlédl, Smith 175, za-chmuřený a s pokleslými koutky úst, zavrtěl hla-vou. Byl jediný, kdo tehdy, v jiném životě, jak se mu zdálo,

viděl Barsche na mostě přes Rýn. Ale stále ho nenašli.

"Věděl jsem, že Ziller celou dobu bral. Ale ne-tušil jsem, že je to až tak velký zvíře. Páni, tady v těch autech musí být miliony ve zlatě..."

Vedli sem protestujícího černocho. "Jsem jenom blbej jižanský kluk, nic nevím,

kapitáne!"

Znechucený O'Grady napráhl nohu a kopl do prázdna. "Odval tu svoji černou

jižanskou prdel támhle. Půjdeš pěkně za katr, ty nevinátko."

Nakonec bylo jasné, že Barsch ani Ziller nejsou mezi zajatými ani mrtvými.

Protože už věděl, že Angličané ztratili svého velitele, O'Grady je utě-šoval:

"Nebojte, hoši, dostaneme je! Už jsem roz-táhl kordon okolo města, a protože mi

generál Pat-ton funí na záda, nemůžu je nechat zdrhnout, pokud si chci ještě

něco užít. Přisahám, než se ro-zední, budou sedět za mřížemi nebo se nejmenuju

Timothy O'Grady."

A tím se museli spokojit. Smutně odešli pro těla svých mrtvých kamarádů.

182

8.

Štiplavý zápach připáleného masa ucítili ještě dříve, než viděli, co se děje.

Vkradli se do setmělého dvo-ra a neozval se ani obvyklý zuřivý štěkot psů, jako

by je někdo schválně utišil. Plížili se ve stínu zdi starého statku a oba

pevněji sevřeli pistole. Jakmile se dostali blíže ke stodole, z níž se linulo

zvláštní plápolavé světlo, které nedokázali identifikovat, za-slechli ostrý

sykot, šplouchání a tlumené hlasy.

Barsch pohlédl na Zillera. Ten pokrčil rameny, ale ukázal hlavní pistole na

předválečný Opel Blitz na dřevoplyn s ohromnou nádobou na pohonný plyn na

přívěsném vozíku, který stál v rohu jako zvíře připravené vystartovat.

"Kola. náš dopravní prostředek."

Barsch přikývl, že rozumí.

Opatrně se přikradli blíže ke stodole. Ruce měli pokryté potem, jak křečovitě

drželi pažby pistolí. Potom spatřili zdroj zápachu. Na trojnožce viselo tělo vykrmeného prasete s hlavou od krve a zavře-nýma očima. Před ním klečel na kolenu urostlý muž a letovací lampou opaloval štětiny mrtvého zvířete. Přejížděl plamenem nahoru a dolů a hned za ním druhou rukou s ostrým nožem. Vedle něj kyprá selka se šátkem na hlavě a pytlém od bram-bor okolo pasu místo zástěry míchala vařečkou horkou krev, do níž občas vhodila hrst krup. "Schwarzschlachten," zašeptal Barsch, když muž na chvíli přestal oškrabávat štětiny a mohutně si přihnul z láhve pálenky. "Černá zabíjačka." Ve vesnici, kde po válce bydlel, jich viděl dost. Upro-střed noci nalijí praseti, které se má zabít, kořalku, aby nedělalo hluk. Pak mu proříznou hrdlo, necha-jí vytéci krev, z níž se později dělají jelita, a na-konec ho naporcují na kousky, které se buď udí ne-bo přijdou do klobás. Ráno už není žádné prase

- jen maso připravené k prodeji na černém trhu ně-kdy později - a okupační správa není ani o chlup moudřejší.

"Proto tu mají ten nákladák," souhlasil Ziller. "Aby odvezli maso."

Když si Ziller začal v duchu promýšlet plán, selka odešla do kouta stodoly, zvedla sukni, dřep-la si a vymočila se. Muž škrábající prase ani ne-vzhlédl. Ziller trhnutím pistole Barschovi naznačil, že má obejít stodolu a zjistit, jestli tu není ještě ně-kdo další. Chtěl to vědět dřív, než začne cokoli podnikat.

Barsch udělal, jak mu přikázal, a všechen hluk, který snad vydával, překrýval sykot letlampy. Pá-travě nahlédl dovnitř a prohledal hromadu slámy v zadním rohu pro případ, že by tam někdo spal. Selští pomocníci v Bavorsku to mívali ve zvyku.

Nikdo tam však nebyl. Pomalu zavrtěl hlavou, aby to Američan jasně viděl. Ziller přikývl, že ro-zumí. Odjistil zbraň a po špičkách vykročil kupře-du.

Muž dokončil práci a odložil lampu. Dal si další hlt a přešel k prostému stolu, na němž leželo něko-lik různě velkých nožů. Jeden si vybral a širokým, prací ztvrdlým palcem přejel po ostrí. Byl spoko-jen. Lehce zajel do bílého tučného masa a tiše si přitom pískal. Na chvíli přestal a plivl si do vel-kých dlaní, přičemž nechal nůž zabodnutý do pra-sete. Pak ho znovu uchopil a celou svou vahou se na něj pověsil, dokud ostrí neprojelo celým zvíře-

184

cím tělem až dolů. Útroby zvířete se otevřely. Muž bez váhání vypáral žaludek a střeva a hodil je na podlahu. Lehce se z nich kouřilo. Následovalo srd-ce a játra. Pak se zřejmě rozhodl, že se po té náma-ze potřebuje znovu napít, a zamířil k místu, kde stála láhev kořalky.

"Nepij krucinál tolik!" zavrčela selka, stále mí-chající krev s kroupami, jež teď začínala pěkně houstnout. "Nech taky něco pro ubohou starou žen-skou." Řezník zvedl láhev k ústům a uštěpačně pozna-menal: "Ubohá stará ženská se zlatýma mincema pod postelí..." Zarazil se s lahví přitisknutou ke rtům, ve tváři ohromený výraz.

Žena zachytila jeho pohled a otočila hlavu k vra-tům. "Ježíši Maria!" zajíkla se, když poznala uni-formu. "Ami Polizei!" Zvedla pytel, který měla místo zástěry, jako by si ho chtěla hodit přes hlavu, aby se na to nemusela dívat. Ziller výhrůžně máchl pistolí. "Ani hnout," řekl přísně, "nebo bude zle! Vy," ukázal na řezníka, který tam stál jako zkamenělý a stále svíral láhev. "To je váš nákladák?"

"Jawohl, Herr General."

Ziller pohlédl přes rameno na Barsche, ale pisto-lí stále mířil na oba šmelináře. "Získali jsme vo-zidlo, Barschi," řekl triumfálně. "Tak, vy dva, jdě-te hezky přede mnou. Pěkně v klidu a tiše. Nic nezkoušejte, nebo to pro vás bude horší."

Přešli k vozu. Řezník šel vpředu, za ním selka, nyní drmolící "zdrávas, Maria". Venku byl pořád ještě klid. Garmisch, zdálo se, opět usnul.

Ziller přikývl. "Já budu stát tady," řekl Barscho-vi. "Vy ho sledujte, až bude startovat motor. Klar?"

"Klar," odpověděl Barsch se znatelnou úlevou. Nakonec se snad přece jen dostanou pryč.

Řezník se pět minut zaobíral složitým mecha-nismem plynového pohonu. Pak se staříčkový Opel Blitz otrásl a probral se ke skákavému, vibrujícímu životu.

Ziller odstrčil selku stranou. Hádal, že se neod-váží pohnout, ani když ji nebude hlídat. Měl teď na sobě řezníkovu sako a starou obnošenou čepici wehrmachtu. Následován Barschem se nacpal ved-le muže do vozu. Rychle řezníka instruoval, s po-hružkou, že pokud udělá něco, co nemá, nedožije se příštích pěti minut, na což ten třesoucím se hla-sem odpověděl: "Nebojte se, Herr

General, já chci žít."

Za minutu už byli na cestě a mířili na západ a ke svobodě...

Smith 175 se nedokázal uklidnit. O'Grady, velký kapitán vojenských policistů, v dobré náladě po vydařené operaci, nabídl, že je všechny odveze na jejich služebnu do Garmische, kde si budou moci odpočinout. Mohou se najíst, umýt a vyspat, do-kud "empíci" nenajdou oba uprchlíky. "A věřte mi, ti nám neutečou. Na to můžete vsadit svůj poslední dolar."

Ale Smith i ostatní věděli, že nebudou moci usnout, dokud nebude po všem a dokud sami ne-dokončí práci, kvůli níž sem přijeli. Obzvláště ve-terán Smith se nemohl přenést přes smrt Roryho O'Sullivanova. Pamatoval si, jak v poušti "dezerto-val" z gardového pluku, aby následoval prvního O'Sullivanova do SAS. Teď byl i druhý z nich mrtvý. Byli snad O'Sullivanové prokletí? Alespoň mladý Miles přežil a velký seržant si říkal, že až tohle skončí, SAS bude rozpuštěna a on se vrátí ke své-mu pluku.

Ale teď, když skupinka utahaných a smutných mužů seděla hned vedle hlavní americké silniční uzávery na západ od města, toužil po pomstě. Oko za oko, zub za zub, ohraná písnička z počátku 30. let, kdy navštěvoval nedělní školu, mu neustále

186

bloudila hlavou, jako by se ho nějaká vnitřní síla snažila přimět vykonat pomstu za své mrtvé kama-rády. Stává se z tebe blázen, říkal si neustále. Ale v srdci věděl, že není šílený.

Zatímco Američané u zátarasu byli stále vzru-šení noční akcí, mluvili o "všech těch prachách" a "kouknul ses na ty zlatý cihly?", Angličané byli zasmušilí, křečovitě kouřili cigarety, které jim dali vítězství Američané, a když na ně někdo promluvil, nevrle bručeli. Miles se je bez úspěchu snažil po-vzbudit.

Kromě toho zaměstnával mozek jinak, proto-že přemýšlel o tom, co řekne rodina, až se dozví

o Roryho smrti. Každý z nich byl někdy vojákem. Byli zvyklí, že rodinní příslušníci a přátelé čas od času zemřou v boji za "krále a vládce", jak vždycky říkali. Ale nezbyvalo už mnoho mladých O'Sullivanů, kteří by pokračovali v tři sta let staré rodinné tradici služby impériu.

Jeden z Američanů náhle přerušil Milesovo sně-ní. "Něco jede," ohlásil a sklonil hlavu ke straně, aby lépe slyšel. "Nezní to, jako by jel někdo z na-ších."

"Možná nějaké fricek," uvažoval další.

"Zákaz vycházení ještě neskončil," namítl ten první.

"No, může to být jeden z těch, který mají povolení být venku i o zákazu vycházení."

"Přestaňte kdákat!" okřikl je O'Grady. "Nepo-třebujeme prozradit, že jsme tady.

Počkáme a uvi-díme, ne?" Upřel oči do tmy před nimi. "Je to urči-tě Němčour," řekl po chvíli. "Vidím žhavý popel z ohně. Jeden z těch jejich bláznivých nákladáků na dřevoplyn. Buďte připravení."

Vojenští policisté přestali klábosit, muži z SAS uhasili cigarety a nedopalky si strčili za ucho. Če-kali. Starý nákladák pomalu funěl a skřípal smě-rem k nim.

Když už je skoro minul, vkročil O'Grady do sil-nice a úděsnou němčinou vykřikl:

"Halt! Mak schnell... Halt, vy sráči německý!"

Se skřipáním zarezlých brzd Opel Blitz pomalu zastavil a všude kolem se šířil odér štiplavého kou-ře. Zásobník na plyn na přívěsu se kýval zepředu dozadu jako starý astmatik při záchvatu kašle.

Smith 175 zvědavě pozoroval O'Gradyho, který přistoupil ke kabině a svým

kvílivým hlasem říkal: "Oukej, podíváme se, co jsou zač. Papiere!"

Ziller uvnitř zabořil hlaveň pistole do řezníko-vých žeber pod vrstvou tuku.

"Los," sykl, "ukážte mu propustku a pak rychle pryč!"

"Jawohl...," začal řezník, ale Ziller mu zajel hlavní ještě hlouběji. "A žádný herr-generálová-ní!"

Barsch vedle něj se znovu roztrásl. Kradmo za-šátral rukou a nahmatal kliku.

Tiše začal otevírat dveře.

O'Grady podezíravě blýskl baterkou dovnitř ka-biny. "Proč vy ven?" tázal se lámanou němčinou. "Víte, že je zákaz vycházení – Ausgehverbot?"

Tlustý řezník pohlédl na jaderného policejního důstojníka, jako by se měl každou

chvíli rozbřechet. "Herr Offizier," kvílel, "mám propustku... po-depsanou

velitelem. Jedu na trh do Garmische... pro potraviny." Spěšně, jako by ho šedivý

papír se znakem vrchního velitelství pálił do prstů, podal O'Gradymu potvrzení.

O'Grady si na ně posvítíl baterkou. Byla to oby-čejná propustka, jakou viděl

snad už tisíckrát. Po-tom se zamračil, když četl podpis. "Ziller," vyslovil

známé jméno skoro jako by pro sebe. "Proč ksakru šéf kontrarozvědky podepisuje

propustku řez..."

V té chvíli Ziller vystřelil.

O'Grady šokovaně zalapal po dechu. Oči se mu nevěřicně rozšířily. Rukama se chytil za břicho. Měl je náhle mokré a lepkavé od krve. "Ach, můj

188

Bože..." Nedokončil větu. Přepadl dopředu a roz-valil se na asfaltu.

"Los!" zahrměl Ziller s tváří zrudlou vztekem, že se nechali chytit na poslední chvíli.

Barsch vypadl z vozu v téže chvíli, kdy vyděšený řezník zařadil rychlost a opel se pomalu rozjížděl. Američané zcela ztuhli v šoku. Rychle se však vzpamatovali. Vypukla divoká přestřelka. Okno vozu se rozdrobilo jako koláč. Ziller vyrazil zbytky skla loktem a opětoval palbu. Jeden z Američanů padl k zemi a nařikal: "Kristepane, proč zrovna já?" Další přepadl přes jeho nehybné tělo.

Pro jednu Angličanku zaspali. Pomalu odepínali zbraně a Miles křičel: "To jsou oni!"

Barsch se svalil do příkopu, nevýslovně šťastný, že se veškerá pozornost soustředila na vozidlo. Peníze, dvacet tisíc dolarů, které mu Ziller dal jako jakýsi úplatek, držel pevně v kapse. Před ním byl malý můstek a za můstkem hustý borový les. Jestliže se dostane do lesa, bude v bezpečí. Aby ho pročešali, na to by potřebovali celou armádu. Vyrazil kupředu, zatímco se na silnici stále střílelo.

Vůz se otočil a Smith 175 zamířil samopal. Vyštělil od boku a zásobník plynu vybuchl. Téměř okamžitě z něj vyšlehl dlouhý modrý plamen. Motor začal kašlat a zadržovat, protože přišel o palivo. Smith znovu vystřelil.

Ziller v kabině zběsile vykřikl, když mu kulky rozervalý záda. "Oh, mein Gott!" nařikal v rodné řeči. "Oh, mein Gott!"

Křičící se Barsch už byl téměř u můstku. Ještě několik metrů a bude v bezpečí lesa. vydal všechnu svou sílu, aby běžel co nejrychleji, a pot mu stékal po odlém obličejí. Vybavil se mu listopad 1944, kdy takhle běžel přes Kehlský most jen několik sekund předtím, než ho němečtí ženisté odpálili. Tehdy se zachránil – a zachrání se znovu. Instinkt mu říkal, že štěstí stojí na jeho straně.

Američané jsou příliš zaujatí hořícím nákladákem, aby si ho všimli. "Zvládnou to," říkal si potěšeně. Z téhle všivé rozbité Evropy odjede někam hodně daleko, do nějaké chudé země, kde si z dvaceti tisíc dolarů bude žít jako král. Tam bude moci mít tolik mladých děvčátek, kolik bude chtít...

"Hej ty, stůj!" narušil jeho snění Smithův drsný hlas.

Barsch běžel dál. Už byl na mostě. Les měl téměř na dosah. Než se ten, kdo za ním vykřikl, rozhodne střílet, bude už mezi stromy. Potom ať si ho hledají, jestli to dokážou! I přes vynaloženou námahu se na jeho tučné, potem zalité tváři, objevil úšklebek. Jistě, pokud ho chtěli chytit, měli si ráno dřív přivstat. Přežil šest let války, přežije příštích šest minut, to věděl.

Když Barsch dušal po dřevěných trámech pro-vizorně opraveného mostu a vyhýbal se stále zřetelným kráterům po granátech, Smith polkl. "To je on!" vykřikl. "TO JE BARSCH!"

Prchající muž sebou trhl, když slyšel svoje jméno. To byli zase ti hnusní Angličané. Ztraceně! Nikdy nic nezapomenou. Zdvojnásobil úsilí, úzkostně dýchal a srdce mu divoce tlouklo, jako by mu mělo každým okamžikem vyskočit z hrudníku.

Smith přepnul svůj samopal na střelbu jednotlivými ranami. Vypálil. Projektil zazvonil o železné zábradlí mostu, metr nebo dva před Barschem. Ten zahlédl modrý oblak jisker, ale nebál se. Zvládne to. Už jen kousek. Bláznivě se zasmál – je nezníčitelný! Už se tak narodil. Běžel dál a ruce mu pracovaly jako písty, ve vyboulených očích divoký pohled, jak ohledával okraj lesa.

Smith zaklel a znovu vystřelil. Tentokrát se kulka zaryla do dřeva hned za Barschovými patami, až místa, kam dopadla, vyletěl chomáč třísek.

Barsch zahlédl pěšinku, kterou by mohl použít – úzkou stezku vyšlapanou snad generacemi vyso-

190

ké zvěře, chodící tudy pít ze zurčícího potoka pod můstkem. Místní takovým stezkám říkali wild-wechsel. Vydá se po ní a...

Náhle vykřikl. Pravá noha mu hořela nesnesitelnou bodavou bolestí. Klesl na koleno a oči mu na-plnil strach. Zoufale se chytil železného zábradlí a znovu se postavil. Těžce oddechoval. Přidržel se zábradlí a belhal se k pěšině. Z

KERRIGAN Odplata

roztrženého pravého lýtku mu obloukem stříkala jasně červe-ná krev. Smith pečlivě zamířil a ještě jednou vystřelil. Barsch zařval bolestí, když mu kulka roztránila pravé koleno. Zoufale se snažil neupadnout a jít dál, ale koleno to nedokázalo. S temným žuchnu-tím se posadil. Němě zíral na svou prostrílenou nohu a pak, skoro toužebně, na pěšinu. Slyšel zvu-ky pomalých, téměř obrádných kroků odrážející se v prostoru pod mostem. Mířily k němu. "Pomozte mi," řekl chabě. Kupodivu se nebál. Jediné co chtěl, bylo lehnout si a odpočívat. Měli ho, ale to ho neděsilo. Jsou slabí a dekadentní, bu-dou s ním zacházet slušně. Bude mít doktora, uklidňující, bolest tišící injekce a postel, kde bude moci ležet a odpočívat. Ó ano, situace byla zlá, ale rozhodně ne bezvýchodná.

Kroky se blížily pomalu, pravidelně, cílevědo-mě jako kroky člověka, který si dává na čas, pro-tože za chůze přemýšlí, co udělá dál.

Kroky se zastavily.

Chvíli bylo těžké ticho, přerušované jen pras-kotem ohně a jeho vlastním těžkým dechem. Le-žel tam a čekal. Už ho nic nebolelo. Cítil dokonce úlevu. Postarají se o něj, ti blázni.

"Doktor Barsch?" Dotaz byl suchý, bez jakých-koli emocí.

"Ano, to jsem já," odpověděl formálním způso-bem, který si osvojil už před dávnými lety, kdy učil na dívčím reálném gymnáziu, kde bylo tolik panenských ško-laček s jejich malými prsy a jasný-mi nevinnými tvářičkami. Pomalu, velice pomalu otočil hlavu a skrz prasklý cvikr se zahleděl na ob-ra, stojícího nad ním v přeludném světle půlměsíce se samopalem pod paží.

"Doktor Barsch ze Štrasburku?"

"Ano."

"Aha," řekl obr a cosi provedl se samopalem. Barschna zemi zaslechl kovové cvaknutí.

Pořád ještě se nebál. Škrobeně pronesl: "Pošle-te mi doktora, prosím! Jsem těžce..." Nějak si ne-mohl vzpomenout na anglický výraz pro "raněn". Místo toho ukázal na rozbité koleno.

Obr zavrčel a pozvedl samopal.

Barsch si najednou uvědomil nebezpečí. Do bři-cha ho bodl strach jako ostrý nůž. "Co to děláte?" zeptal se ostražitě a hlas, jímž mluvil univerzitní angličtinou, se mu najednou trásl.

Obr neodpověděl. Místo toho stiskl spoušť. Sa-mopal divoce zaštěkal. Krátká dávka rozpárala Barschovi břicho a ze zející rány vyhrězla střeva připomínající šedo-zeleného hada.

"Proč?" ptal se Barsch a lapal po dechu, jak z je-ho prostríleného těla odtékal život. "Proč?"

Smith 175 se naposledy podíval na umírajícího muže u svých nohou, ležícího v kaluži vlastní kr-ve, s vnitřnostmi rozteklými po zemi.

"Proč?" opakoval.

Barsch chabě kývl hlavou, už nedokázal mluvit.

"Odplata," odpověděl Smith a ještě jednou stiskl spoušť. Obličej doktora Barsche se proměnil v kr-vavou masu.

192

193

ZÁVĚR

Churchill u telefonu pozorně poslouchal a poky-voval hlavou, jako by souhlasil s tím, co osoba na druhém konci říká. Jednou zdánlivě nadšeně zvo-lal: "Máte úplnou pravdu, generále!"

Na protějším konci Churchillovy studovny sedě-li v pozoru čtyři muži, tři v uniformě a jeden v ci-vilních šatech, ale očividně také voják, a dělali, že neposlouchají. Samozřejmě, že poslouchali.

"Můj drahý Pattone," řekl konečně Churchill. "Rád bych vám co nejsrdečněji poděkoval za spo-lupráci při té bavorské záležitosti. Také doufám, že navrácení zlatých rezerv bude věnována co nejširší publicita, což by měla být. Mohu vás ujistit, že se londýnské Times o té věci dozvedí hned, jakmile Ike tu informaci uvolní. Pro vás je to nepochybně významné. Na shledanou, generále, a ještě jed-nou vřelé díky!"

Odložil sluchátko a vzdychl, než se otočil čelem ke svým čtyřem návštěvníkům.

"Pattona teď už nic nezachrání, samozřejmě. Slyšel jsem od svých zdrojů na generálově velitelství, že Eisenhower ho chce tento týden odvolat. Jak se zdá,

KERRIGAN Odplata

porovnával nacisty s americkou demokratickou a republikán-skou stranou." Churchill se rozpustile, školácky usmál. "A možná měl svým způsobem pravdu. Na tom nesejde. Bude muset odejít." Zavrtěl hlavou. "Na jednu stranu je to škoda. Byl to dobrý generál jezdecký. Mohl by to být muž na správném místě, až budeme muset bojovat s Rusy. Co se dá dělat, doma není nikdo prorokem."

Bývalý premiér se nemýlil. Po Pattonově smrti při autonehodě o tři měsíce později se stal jediným západním státníkem, který navštívil jeho hrob v Lu-cembursku. Žádný z amerických prezidentů, včetně Eisenhowera, si na podobné gesto nenašel čas. Churchill si prohlédl tváře svých hostů. Milese O'Sullivan, seržanta Smithe, mladíka v uniformě výsadkového pluku, jehož jméno neznal, a bývalého plukovníka Frankse, nyní ředitele hotelu Park Lane, penzionovaného důstojníka SAS ve výslužbě.

"Plukovníku Franksi, račte mi prosím představit tohoto mladého muže, jehož jméno neznám."

Franks s upjatou tváří, rovný jako pravítko, řekl: "Pane, tohle je vojín Guy O'Sullivan z výsadkového pluku. Právě dokončil výcvik v Ringway a je povolán k 6. výsadkové divizi v Palestině. Ale po-kud se nám podaří prosadit naši věc, pane, je velmi dychtivý se k nám připojit. Bude čtvrtým členem rodiny O'Sullivanů, kteří sloužili u pluku. Že, Mi-lesi?"

Chlapec se začervenal - nevypadal ani o den starší než sedmnáctiletý - a Miles hrdě přikývl, protože věděl, že jeho mladší bratranec je z dobré-ho těsta. Stane se vítanou posilou pro SAS, jestliže pluk bude obnoven, jakkoli se to v této chvíli ne-zdalo příliš pravděpodobné.

Churchill pochvalně přikývl a Guy se začerve-nal ještě víc. Nato někdejší ministerský předseda přešel k věci. "Zavola jsem si vás, pánové, abych vám oznámil, že se nevrátíte ke svým plukům."

Seržantu Smithovi 175 se očividně ulevilo. Ne-měl chuť vracet se zpátky k dupání po čtverci a bezduchému drilu gardové brigády. Na nesmysly typu: "Jestli se to pohybuje, pozdravte to, jestli ne, natřete to na bílo," si už patrně nikdy nezvykne.

196

Miles O'Sullivan vypadal zmateně. Čekal v zá-ložní jednotce na umístění od chvíle, kdy se vrátil zBavorska. Ale nikdo si pro něj nepřišel, protože jedinou jednotkou, ke které kdy patřil, byla SAS.

Churchill se otočil ke strnulému bývalému veli-teli 2. pluku SAS. "Možná byste to mohl vysvětlit, Franksi."

"Pane," vyštěkl Franks, jako by byl znovu v čele pluku. Otočil se ke třem mužům v uniformách. "Nás, kteří kdysi sloužili u SAS a nyní žijí na úze-mí Velkého Londýna, je celé hejno. Odeslali jsme petici na ministerstvo války, aby dovolilo zformo-vat domácí jednotku SAS. Byli jsme stroze odmít-nuti. Příliš drahé, parašutistický výcvik a to všech-no..."

"Ano," přerušil ho Churchill kysele. "Naše nová vláda je příliš zaujatá utrácením za zuby pro babič-ky a brýle pro dědečky. Jak už jsem říkal, vymě-níme impérium za sociální stát." Mávl doutníkem a Franks pokračoval.

"A tak," dovolil si Franks upjatý úsměv, "jsme se rozhodli zahájit tajnou operaci přímo tady v Britá-nii."

Smith vypadal zaujatě a Miles vyhrkl: "Tajnou operaci - jakého druhu, pane?"

"Všichni se připojíme k Artists' Rifles - jejich výcvikové středisko se nachází na Duke Street. Ve-lice diskrétní. Tam začneme budovat nový záložní pluk SAS, s pomocí vás dvou, O'Sullivan a Smit-hi, a také vás, vojíne O'Sullivan, jakmile v Pales-tině získáte nějaké bojové zkušenosti."

"Ale proč my, pane?" ptal se Miles nechápavě. "A jak?"

"Povím vám to," skočil jim Churchill opět do řeči. Jako vždycky nedokázal nechat nikoho ji-ného než sebe hovořit příliš dlouho. "Vy, kapitá-ne O'Sullivan, se stanete armádním přidělcem u Artists' Rifles, a vy, Smithi, budete povýšen na štábního seržanta a stanete se hlavním instrukto-rem u Rifles."

"Děkuji mnohokrát, pane," řekl Miles, ještě více zmatený. "Ale jak můžeme bandě - jednotce pě-šáků pomoci, aby cvičili jako SAS?"

"Takhle," převzal slovo Franks. "S pomocí na-ších konexí uvnitř armády budete s těmi muži nacvičovat boj ve stylu SAS. Nebude to žádný bezduchý dril střídaný s opíjením jako většina předválečných jednotek. Tato jednotka musí být vycvičená pro válku - jako SAS." Plukovníkova dlouhá brada ztuhla. "A vy jste ti, kteří budou vést tento výcvik, dokud ministerstvo války nezmění názor a nedovolí nám obnovit SAS. My už tou do-bou třeba můžeme být příliš staří pro aktivní služ-bu,

KERRIGAN Odplata

ale tradice SAS bude žít a bude existovat jádro tvrdě vycvičených mladých mužů téměř okamžitě připravených pro tajné operace. Rozumíte?"

Miles se podíval na svého mladšího bratrance Guye. Jeho tvář plála vzrušením. Vypadalo to, že Churchill je s Franksovou řečí spokojen. Tleskl. Vešel sluha s podnosem, lahví šampaňského a pěti skleničkami. Churchill, který za celý svůj život neotevřel jedinou láhev, kývl hlavou.

Sluha ubrouskem otevřel šampaňské a začal nalévat, zatímco Churchill netrpělivě čekal, ačkoli bylo teprve půl desáté dopoledne. "Pozornost plu-kovníka Frankse a samozřejmě také hotelu Park Lane," pronesl, když mu sluha slavnostně podal sklenici. Počkal, až obslouží i ostatní. "Připíjím vám, pánové!"

Ozvalo se vrzání odsouvaných židlí a všichni vstali. Churchillův potutelný úsměv se ještě rozšířil. Pozvedl sklenici k prsům. "Le roi est mort," pronesl svou příšernou francouzštinou, "vive le roi! Ať je to stejné se Special Air Service. SAS je mrtvá – ať žije SAS!" Vypil sklenici do dna. Po-

198

tom, na znamení neodvolatelnosti, jí mrštil do kr-bu a povadlé oči mu vševědoucně zářily.

"SAS je mrtvá – ať žije SAS!" opakovali. Jeden po druhém pak rozbili své sklenice o zadní stěnu krbu. Kostky byly vrženy.

Přeložil:

JAN LUSK

John Kerrigan: Odplata

Vydání první.

Copyright © 1996 by John Kerrigan

Published by arrangement with Severn House Publ. Ltd.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Křižíkova 16, Praha 8

v roce 2005 jako svou 974. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu *Revenge!* vydaného nakladatelstvím Severn House Publishers Ltd., Sutton, Surrey v roce 1996.

Český překlad © 2005 Jan Lusk.

Přebal a vazba © 2005 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu © 2005 Oldřich Liška.

Odpovědný redaktor Josef Frais.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-751-X